

Giới thiệu Thật Giả Thiếu Gia

Một tai nạn máy bay đã xảy ra, chết thì chết chắc. Đằng này thì lại bị xuyên qua vào ngay cái thời cổ đại xa lạ và trở thành một nữ nhi xinh đẹp...

Dù sao cũng thoát chết, thử sống ở cái thời cổ đại này quả thật là khó. Đã thế còn phải vô tình chạm mặt hần, một gã nam nhân đã có vợ. Hần bá đạo bám theo nàng, ngang nhiên nhìn hết từ trên xuống trong khi nàng đang tắm, nhìn xong thì lại đòi chịu trách nhiệm cho nàng. Kiểu này phải chạy trốn thôi !!!

Truyện có những tình tiết nóng bỏng 18+, đọc giả cần cân nhắc trước khi xem..

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Đỗ Diệu Phù trời sanh là người xui xẻo.

Căn cứ vào lời thầy bói, giờ cô ra đời quyết định tướng mệnh của cô.

Mặt tròn nhưng trán nhỏ hẹp —— trời sanh khắc cha khắc mẹ, loại tướng mệnh này nhất định cô độc cả đời, người nào thân cận quá mức với cô cũng sẽ bị cô khắc.

Tai nhỏ thịt mỏng —— trời sanh đoản mệnh, nhất định sống không tới ba mươi tuổi.

Sống mũi ngắn mà không thịt —— trời sanh mạng người nghèo, có thể ấm no đã là vạn hạnh (ý là may mắn vô cùng).

Tánh mạng như thế đúng là trăm năm khó gặp, thầy coi bói lắc đầu liên tục, ngay cả tiền cũng không thu chỉ bảo cô đi mau, đừng đem vận mệnh cấp cho hần.

Nghe xong lời của thầy bói lòng Đỗ Diệu Phù roi thẳng xuống đáy cốc chỉ thiếu không có khóc thôi, mà Giang Sơ Vi đi theo cô coi bói thì giận đến xóc cái bàn thầy bói, giương nanh múa vuốt la mắng.

“Tôi địa ngục đón vận đi! Coi ta đây là thứ quái quỷ gì? Trời sanh đoản mệnh? ×! Lão nương hiện tại sẽ cho ngươi trực tiếp mất mạng!”

Đỗ Diệu Phù vội vàng kéo eo bạn tốt, ngăn cản cô ấy tiến lên đánh người. Quen biết nhiều năm cô biết rõ quả đấm của Giang Sơ Vi nặng bao nhiêu.

Cô vừa xin lỗi với thầy coi bói vừa dụ dỗ bạn tốt rời đi.

“Đỗ Diệu Phù, cậu xin lỗi cái gì? Cái tên coi bói rách nát này? Khốn kiếp, tớ muốn xé cái miệng của hần!” Giang Sơ Vi giận đến đá đùi phải lên, giày cao gót bầy tặc trên chân trực tiếp trúng mục tiêu đầu thầy coi bói, thầy coi bói lập tức ôm đầu kêu thảm thiết.

Không đúng, đôi giày cao gót này rất quý.” Đỗ Diệu Phù, đi nhặt về .”

“Ừ!” Đỗ Diệu Phù thật biết điều nhặt giày về, hai tay dâng lên cho nữ vương đại nhân, trên khuôn mặt tròn còn không quên kèm theo một nụ cười.” Được rồi, Sơ Vi, đừng nóng giận nữa.”

Biết bạn tốt vì cô mới tức giận, tâm trạng vốn xuống thấp lập tức chuyển biến tốt đẹp, cho dù trời sanh xui xẻo thì thế nào? Ít nhất cô còn có cô bạn thân tốt như vậy.

Giang Sơ Vi lờm một cái, chịu không được tính tình tốt của cô, mặc giày cao gót vào, vuron ra ngón trỏ dùng sức đâm cái trán Đỗ Diệu Phù .

“Đừng nghe lời vô vị của tên khốn kiếp này, cái gì khắc cha khắc mẹ, còn khắc người thân cận? Hừm! Tớ và cậu biết nhau mười năm, hai người chúng ta còn ở cùng chỗ, tớ không phải là sống được rất tốt sao .”

“Ừ, ta biết.” Đỗ Diệu Phù cười híp mắt ,cho dù cái trán bị cô bạn đâm đến vừa đau vừa hồng cũng không tức giận, cô nghe lời của Giang Sơ Vi đem lời của thầy bói ném ra... đến sau ột.

Ai biết ngay nửa tháng sau, em trai Giang gia rút trúng giải thưởng lớn đến Paris ,cô đi theo chị em Giang gia cùng nhau mù mịt đến Paris, nhưng số phận bi thảm phi cơ bị rơi.

Giang Sơ Vi giận đến nhéo cổ em trai nhà mình, cô thì ở bên cạnh gào khóc.

“Hu Sơ Vi, A Hạo,tớ thật xin lỗi các người, là ta liên lụy các người,hại các người chết cùng với ta,là lỗi của ta,hu oa oa.”

Cô sai lầm rồi, lời coi bói quả nhiên là đúng !

Nhưng mà chuyện kỳ quái xảy ra —— phi cơ đúng là rơi nhưng mà cô không có chết.

Đỗ Diệu Phù đứng ở trước gương đồng —— đúng, thật sự là phim truyền hình cổ trang xuất hiện ở trong gương đồng kia—— mặc dù có chút mờ hồ,bất quá vẫn rõ ràng hình dạng của cô.

Cô sờ mặt người trong gương cũng theo sờ mặt. Đây là mặt của cô không sai nha,nhưng mà hai má tròn vo thịt không thấy,ngay cả hai cái cằm cũng đã biến mất, biến thành mặt trứng ngỗng khéo léo .

Tiếp theo,hai tay sờ lên ngực —— nhỏ đi! F cup kiểu ngao của cô không thấy! Dùng bàn tay cân nhắc đánh giá,đại khái chỉ còn B sao?

Quan trọng nhất vóc người thịt thịt thịt cũng không thấy, bụng nhỏ .. bụng ba tầng thịt béo biến mất, cái mông đầy đà cũng kéo căng,ngay cả thân thể cũng dài cao.

Không đúng,cô kể từ khi trước và sau khi tốt nghiệp vẫn duy trì thân cao một mét năm, nhưng bây giờ thân thể này cao có ít nhất một mét bảy.

Này, này. Nhìn ảnh không giống người của mình,Đỗ Diệu Phù tất cả là mộng sao.

Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì nha?

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1

Bùi Thiệu Thanh là Bùi gia nhị thiếu gia, hai mươi tuổi hoàn toàn không có quan hệ huyết thống với huynh trưởng —— Tần Diệu Đường

Bùi Thiệu Thanh đối với vị huynh trưởng này rất tham muốn giữ lấy.

Bùi gia là bá chủ buôn bán số một thương trường nam bắc,sản nghiệp phân bố cực kỳ rộng lớn, phạm là tiền trang tư nhân,từ lâu, dệt, lá trà, đồ cổ..... Thậm chí ngay cả đồ phùng cũng có giao thiệp,lãnh thổ buôn bán rất ư khổng lồ,có thể nói phú khả địch quốc(y là giàu có sung túc).

Nhiều năm trước khi hoàng đế còn trẻ lấy hoàng hậu, hoàng hậu trên người mặc khăn quàng vai chính là xuất phát từ tay Bùi gia, gấm thêu màu đỏ trăm con phượng hoàng, mỗi con phượng hoàng thần thái đều bất đồng trông rất sống động,thủ công thêu hoa lệ mà tinh xảo làm cho danh dự nhà họ Bùi lan xa, hoàng đế ban cho ngàn lượng hoàng kim,còn phong Bùi gia dệt vải làm ngư phẩm,chỉ định sau này hoàng tộc dùng y phục trang sức đều do Bùi gia phụ trách, việc này làm thanh thế Bùi gia như thêu hoa trên gấm.

Mà Bùi gia có hai vị phu nhân, đại phu nhân sinh ra phú quý cùng Bùi gia sớm có hôn ước,nhưng lòng Bùi lão gia lại yêu thương một tiểu tỷ nữ. Lão thái gia vì đoạn tuyệt cảm tình hai người ,ông thừa dịp nhi tử đến nơi khác xử lý công việc tiền trang tư nhân ở đây đem tỷ nữ lập gia đình,cũng cho người đưa tới nơi xa,chờ đến khi Bùi lão gia trở lại,người yêu sớm biến mất, mặc kệ tìm như thế nào cũng không thấy bóng dáng.

Rơi vào đường cùng Bùi lão gia đành phải nghe theo mệnh lệnh lão thái gia lấy đại phu nhân,nhưng lấy nhau mấy năm đại phu nhân đều không sinh được,đúng lúc này Bùi lão gia ra ngoài kinh buôn bán tình cờ gặp được tỷ nữ năm đó mình yêu, mà tỷ nữ này đã sớm thành quả phụ,bên người mang theo ấu tử tám tuổi,cuộc sống khôn khổ.

Bùi lão gia đưa tỷ nữ về nhà, không để ý đại phu nhân phản đối vẫn kiên trì lấy tỷ nữ vào cửa, khi đó lão thái gia sớm qua đời, không người ngăn cản, đại phu nhân tuy rằng phẫn nộ nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể để trọng phu tùy ý nạp thiếp,Bùi phu từ đó về sau có thêm một nhị phu nhân.

Bùi lão gia đối với nhị phu nhân cực kỳ yêu thương, hai người cảm tình vô cùng tốt,mà đối với đứa nhỏ không quan hệ huyết thống Bùi lão gia không chỉ không tức giận chê bai, ngược lại xem như con mình sinh ra dạy dỗ,nếu không phải họ bất đồng người nào cũng sẽ tưởng là nhi tử thân sinh của Bùi lão gia .

Từ sau khi nhị phu nhân vào cửa, đại phu nhân cùng với trọng phu cảm tình vốn không hòa thuận giờ càng chịu văng vè, nàng đối nhị phu nhân vừa đổ kị vừa hận, rất sợ địa vị của mình ở Bùi gia bị mất từ nhị phu nhân cướp đi, may mắn lúc này nàng chẩn đoán ra mình mang thai, vì thế sinh ra Bùi Thiệu Thanh.

Đại phu nhân từ nhỏ đã nói cho Bùi Thiệu Thanh, hần mới là người thừa kế chính thống của Bùi gia, còn mẫu tử kia là địch nhân của bọn họ,nhất là Tần Diệu Đường, tuyệt đối không thể để cho hần cướp đi tài sản Bùi gia,bởi vậy Bùi Thiệu Thanh lúc nào cũng nhắm vào Tần Diệu Đường, hai người có thể nói thế như nước với lửa.

Chắc chắn, quả thực rõ ràng chính là cầu huyết phim truyền hình.

Đỗ Diệu Phù đau đầu xoa huyết thái dương, nhũ chắt một đôi lông mày, phía trước gương đồng chiếu ra gương mặt âm tình bất định.

Roi từ phi cơ xuống cô không chết, lúc tỉnh lại lại đi tới một nơi quý quái gọi là Thịnh Nguyên vương triều!

Không đỡ được! Cái gì Thịnh Nguyên vương triều nha? Cô từng đọc qua lịch sử cái gì đều có chỉ là không có Thịnh Nguyên vương triều quý này thôi!

Đỗ Diệu Phù ôm đầu, cực lực khống chế xúc động muốn hét chói tai. Đúng, cô chưa từng nghe qua cái quý gì là Thịnh Nguyên vương triều nhưng cô lại biết bản thân gặp được cái gì.

Cô mặc y phục kỳ lạ!

Mặc cái gì đây? Nhưng mà xuyên qua — loại này chỉ có trên tivi, xuất hiện trong chữ tiểu thuyết, cô lại thần kỳ trải qua.

Tướng mạo và diện mạo sau khi nàng xuyên qua cùng nàng trước đó hoàn toàn giống nhau, khác biệt chỉ có một người mập mạp, một người gầy.

Mập mạp biến cao biến gầy, sau sẽ thành đang muội sao?

Cũng không!

Khuôn mặt này Đỗ Diệu Phù nhìn thế nào đều vẫn thấy bình thường, bi kịch nhất là bộ ngực rất bằng phẳng, thứ kêu ngạo duy nhất trên người nàng cứ như vậy không có.

Đây là quý quái gì? Đỗ Diệu Phù chỉ thiếu không có lật bàn, người ta xuyên qua không phải trở thành tuyệt thế mỹ nữ thì chính là mỹ thiếu niên nhu nhược, tại sao nàng ăn mặc không gì thay đổi, vẫn là giống bình thường không làm người ta chú ý?

Hơ, duy nhất không bình thường chính là — sau khi nàng xuyên qua thân phận là nhị thiếu gia Bùi gia, cũng chính là Bùi Thiệu Thanh.

Trọng điểm là ở đây, nàng mặc nam trang không tồi nhưng cái người Bùi Thiệu Thanh này cũng là nữ nhân hàng thật giá thật — đúng, đây là tiết mục siêu cầu huyết trong TV.

Đại phu nhân vì củng cố địa vị chính mình ở Bùi phủ — không chiếm được tình yêu trọng phu, ít nhất tiền tài Bùi gia nàng không thể mất đi — mà sau khi sinh hạ nữ nhi nói dối là nhi tử, hơn nữa từ thủ giữ bí mật này, thậm chí còn khuyên bảo Bùi Thiệu Thanh, nếu không muốn mất đi địa vị nhị thiếu gia, nếu muốn kế thừa tài sản Bùi gia thì tuyệt không để bị người khác phát hiện nàng là nữ nhi.

Bởi vậy toàn bộ trong Bùi phủ biết Bùi Thiệu Thanh là nữ nhân, cũng chỉ có đại phu nhân ba năm trước đây đột nhiên bệnh nặng qua đời — nghĩ vậy, Đỗ Diệu Phù không khỏi cảm thán, so đo nhiều như vậy, còn đem nữ nhi nuôi như nam nhi chỉ vì tài phú địa vị, nhưng kết quả thì sao? Không phải cái gì cũng không được đã đi trước.

Đáng thương nhất chính là Bùi Thiệu Thanh từ nhỏ đã bị đại phu nhân tẩy não, làm cho nàng hận thấu xương đối với nhị phu nhân và Tần Diệu Đường, nhưng mà..... trọng điểm thứ hai là ở đây.

Bùi Thiệu Thanh mang sâu đậm chấp niệm đối với Tần Diệu Đường, rõ ràng hận nhưng trong hận lại mang theo yêu — đúng vậy, chính là tình yêu nữ nhân đối với nam nhân.

Không biết như thế nào, Bùi Thiệu Thanh này lại yêu Tần Diệu Đường, nhưng Tần Diệu Đường cũng đã có vị hôn thê ôn nhu động lòng.....

A a a..... Thật phức tạp nha!

Đỗ Diệu Phù ôm đầu, ở trong lòng cuồng hét chói tai.

A! Nàng vì sao lại biết chuyện Bùi Thiệu Thanh? Bởi vì nàng không chỉ nhập vào thân thể Bùi Thiệu Thanh, ngay cả trí nhớ của Bùi Thiệu Thanh nàng cũng đều một tia không lọt.

Vừa mới bắt đầu tỉnh lại có chút mơ hồ, vừa nhìn thấy hoàn cảnh lạ lẫm liền cảm thấy kỳ quái, trí nhớ trong đầu liền từng đợt từng đợt nổi lên, làm cho nàng biết rõ tất cả chuyện của Bùi Thiệu Thanh.

Bùi Thiệu Thanh này tính tình táo bạo, hơn nữa cá tính âm tình bất định, động một chút là tìm người bắt nạt, thường đã thương hạ nhân. Nhất là nha hoàn ái mộ Tần Diệu Đường lại là cái đinh trong mắt Bùi Thiệu Thanh, thẳng tắp còn đánh gãy chân một nha hoàn, đơn giản là Tần Diệu Đường mỉm cười với nha hoàn đó.

Chuyện này làm cho Bùi lão gia tức giận đến lấy gia pháp giáo huấn Bùi Thiệu Thanh, hết lần này đến lần khác Bùi Thiệu Thanh cố tình kiêu ngạo bất tuân làm Bùi lão gia tức giận đến phát run, nếu không phải nhị phu nhân ở bên chịu khổ khuyên giải, Bùi Thiệu Thanh thiếu chút nữa đã bị Bùi lão gia đuổi ra khỏi nhà.

Mà thanh danh Bùi Thiệu Thanh ở trong thành này cũng cực kém, chính là không chuyện thì gây ra chuyện, không chỉ ăn chơi đàng điếm còn gây chuyện khắp nơi đối nghịch với Tần Diệu Đường, thường tìm Tần Diệu Đường phiền toái vì tưởng làm như vậy sẽ khiến cho Tần Diệu Đường chú ý.

Tần Diệu Đường cố tình đối xử với Bùi Thiệu Thanh như không có gì, đối với các hành vi của Bùi Thiệu Thanh hắn luôn dùng lạnh nhạt chống đỡ để cho Bùi Thiệu Thanh vừa giận vừa hận.

Mà đối với vị hôn thê của Tần Diệu Đường, Bùi Thiệu Thanh lại càng ghen ghét, thậm chí thừa dịp cơ hội đi chơi nàng cất giấu châm dưới yên ngựa tình địch, muốn cho tình địch khi cưỡi ngựa bị châm dưới yên ngựa để cho ngựa lồng lên để cho tình địch ngã gãy tay gãy chân, tốt nhất ngã đến mạng không còn.

Ai biết còn chưa có thấy tình địch gặp chuyện không may, ngựa mình lại bị một con ong hổ chích vào, sau đó con ngựa đột nhiên nổi điên làm cho Bùi Thiệu Thanh ngã ngựa hôn mê, sau đó Đỗ Diệu Phù nhập vào trên người Bùi Thiệu Thanh.

Chắc chắn, cái này gọi là không nên có tâm hại người nha!

Vuốt băng gạc màu trắng quấn trên đầu, Đỗ Diệu Phù thở dài trầm mặc cúi đầu, một cổ chua xót đột nhiên xông lên mũi, hốc mắt của nàng dần dần đỏ.

Roi phi cơ không chết lại không hiểu xuyên qua đây, vậy Sơ Vi và A Hạo đâu? Cùng ngồi trên máy bay, nàng xuyên qua vậy còn bọn họ đâu?

Nàng tưởng nói cho chính mình bọn họ không sao, làm không tốt cũng giống nàng xuyên qua Thịnh Nguyên vương triều quý quý gì đó, nhưng trong lòng nàng so với ai hiểu được chuyện này là không thể.

Chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra? Cũng không phải tiểu thuyết! Nhưng..... Nàng mặc không phải sao? Nàng là sao chổi còn có thể gặp chuyện như vậy, nếu tốt như Sơ Vi và A Hạo cũng có khả năng nha!

Đột nhiên lời thầy tướng số nói hiện lên trong óc –

Trời sinh khắc cha khắc mẹ, loại mệnh tướng này nhất định cô độc cả đời, chỉ cần đến gần nàng quá mức đều bị nàng khắc.

Nàng nghĩ đến suy vận của mình, cha mẹ gặp tai nạn xe cộ tử vong, rõ ràng nàng ở trên xe nhưng nàng lại bình yên vô sự sống sót, sau lại được thân thích thu dưỡng nhưng thân thích thu dưỡng nàng cuối cùng cũng xảy ra chuyện, không phải rủi ro chính là bị thương, nàng tựa như cái bóng cao su bị quăng đến quãng đi, cuối cùng bị quăng đến cô nhi viện.

Đến cô nhi viện khi đó nàng đã mười tuổi, không có người chịu thu dưỡng đứa bé lớn như vậy, hơn nữa cá tính nàng lại hướng nội không làm cho người ta thích, nàng không bạn bè gì, người bạn duy nhất chính là khi trung học biết được Giang Sơ Vi.

Giang Sơ Vi đáng vẻ xinh đẹp, cá tính lại nhanh nhẹn dũng mãnh, thường hay hung dữ với nàng, sai nàng làm việc này nọ nhưng mà đối với nàng tốt nhất cũng là Giang Sơ Vi, sau khi nàng rời khỏi cô nhi viện là Giang Sơ Vi cho nàng cùng ở, lúc nàng thất nghiệp tìm không được công việc cũng là Giang Sơ Vi bảo nàng đến công tác xã tạp chí.

Đại khái số mệnh Giang Sơ Vi thực sự thực cứng, rõ ràng nàng tiến vào công ty cũng sẽ sụp, nhưng cùng Giang Sơ Vi làm việc tòa nhà tạp chí lại sừng sững không dao động, lượng tạp chí tiêu thụ còn phát triển không ngừng. So với tổng biên tập Giang Sơ Vi, nàng ở tạp chí xã chính là tiểu biên tập, hơn nữa đáng vẻ bình thường mập mạp, nhưng dạng cuộc sống đơn giản nàng trôi qua thật sự vui vẻ.

Nhưng cuối cùng..... Giang Sơ Vi vẫn bị nàng khắc chết đã vậy còn làm hại A Hạo chôn cùng.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cuối cùng hóa thành gào khóc. “Hu..... Sơ Vi tớ thực xin lỗi cậu..... A Hạo..... Huh u hu.....” Đều là tớ khắc các người chết, hu.....

Đỗ Diệu Phù dùng sức khóc, dùng một chút lực đầu bị thương liền phát đau, làm cho nước mắt của nàng rơi nhiều hơn, “Hu.....” Đầu tại sao đau như vậy?

Đang ôm đầu phát đau, nàng không thể không hoãn tiếng khóc hít hít cái mũi, một đôi mi nhú chặt, khóc đến mắt sưng đỏ bừng, nàng cắn môi chờ cơn đau đón trên đầu ngưng lại.

Một hồi lâu đầu không đau nữa, nàng mới thả lỏng chân mày, tuy rằng nước mắt vẫn nhịn không được theo ánh mắt chảy xuống, Đỗ Diệu Phù vẫn chịu đựng khổ sở đưa tay lau nước mắt.

Giang Sơ Vi luôn nói cá tính của nàng kiên cường lại lạc quan, bằng không người bình thường nếu có loại vận mệnh này đã sớm nhảy xuống biển tự sát, nhưng hết lần này đến lần khác nàng còn có thể sống được vui vẻ như vậy, cho dù là khôn khổ ba bữa không đủ, nàng còn có thể an ủi trên người chính mình thật quá nhiều đối với ngày cũng không sao.

Nghĩ đến lời Giang Sơ Vi, Đỗ Diệu Phù nhịn không được cười ra.

Có lẽ là sau khi khóc tâm trạng đè nén nhất thời giải tỏa, tuy rằng vẫn bức bối muốn khóc nhưng nàng vẫn thở sâu, cực lực nén xuống nước mắt.

Đỗ Diệu Phù, đừng khóc, phải suy nghĩ mặt chính!

Nàng xui xẻo rơi máy bay mà không có chuyện gì, Sơ Vi và A Hạo nhất định cũng sẽ không có chuyện, gặp chuyện không tốt bọn họ cũng có kỳ ngộ không nhất định..... Cho dù đáy lòng biết rõ không thể nhưng nàng vẫn là áp chế ý tưởng không tốt kia.

Nàng phải làm như vậy, phải nói cho chính mình tất cả đều tốt, bằng không nàng bỏ không dậy nổi.

Mắt đỏ bừng nổi lên một chút kiên nghị, Đỗ Diệu Phù nắm chặt tay thành quyền càng không ngừng hít sâu.

Mặc kệ như thế nào, nếu đã đi đến địa phương quý quái này, nếu trở thành Bùi Thiệu Thanh, vậy có lẽ là thần tiên cho cô khảo nghiệm

Có lẽ ở đây có sứ mệnh của nàng không chừng!

Tiểu thuyết không phải đều là như vậy sao? Sau khi xuyên qua người bình thường sẽ biến thành không tầm thường, bởi vì trên lưng bọn họ đều đeo theo thay đổi sứ mệnh!

Vậy sứ mệnh của nàng chính là..... Chính là.....

Hình ảnh dừng Đỗ tiểu thư, nàng nghĩ đến thân thể này, nghĩ đến Bùi Thiệu Thanh này là nữ nhân lại giả nam nhân, nghĩ đến Bùi Thiệu Thanh phá hư thanh danh, còn có Bùi Thiệu Thanh yêu hận rối rắm với Tần Diệu Đường.....

Nàng xoa thái dương, cảm thấy đầu nàng càng đau.....

.....

Trước mặc kệ là sứ mệnh gì đã đến địa phương quý quái này đã muốn bốn tháng—trong bốn tháng có hơn ba tháng nàng ở đây dưỡng thương.

Bùi Thiệu Thanh ngã ngựa không chỉ bị thương đầu, ngay cả chân trái cũng bị gãy. May mắn chỉ gãy xương, dưỡng thương mấy tháng nàng rốt cục có thể không cần dùng quái tượng đi đường.

Bất quá ở đây bốn tháng, Đỗ Diệu Phù cảm thấy nhân duyên Bùi Thiệu Thanh thật sự không phải tệ bình thường.

Cưỡi ngựa té bị thương, ngoại trừ nha hoàn đưa tới ba bữa cơm chứ không ai đến thăm bệnh, ngay cả nha hoàn đưa cơm đáng vẻ cũng rất sợ hãi, nghe thấy nàng nói cảm ơn còn bị dọa đến quỳ xuống, có khoa trương như vậy hay không nha?

Nghĩ đến phản ứng nha hoàn Đỗ Diệu Phù liền cảm thấy dở khóc dở cười, đúng vậy, ngẫm lại Bùi Thiệu Thanh sở tác sở vi, nha hoàn đưa cơm sợ hãi như vậy cũng thường tình.

Nhưng Bùi lão gia này là sao? Đầu con mình bị thương, đến an ủi một chút có khó khăn như vậy không? Cho dù Bùi Thiệu Thanh này không đúng cũng là con hân?

Tuy nói Bùi Thiệu Thanh chính mình cũng có sai nhưng bị thương, Bùi lão gia này thân là phụ thân lại chưa đến quan tâm qua, hơn nữa nàng bị một mẫu thân trong lòng chỉ có ích lợi cùng hận ý giáo dưỡng cũng khó trách tâm trí sẽ vụn vụn.

Bùi Thiệu Thanh gây chuyện cũng chỉ muốn khiến cho người khác quan tâm thôi, bất quá đánh gãy chân người ta còn muốn hại người khác ngã ngựa, loại hành vi này không thể chấp nhận, không được yêu thương không phải không có nguyên nhân.....

Đỗ Diệu Phù lắc đầu, Bùi Thiệu Thanh này làm cho nàng cũng rất khó đồng tình, nếu là nàng trước kia đối với người như thế nhất định kính nhi viễn chi. (“kính nhi viễn chi” thường được dùng trong các trường hợp: Bê ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó)

Hết lần này đến lần khác nàng bị người ta kính nhi viễn chi, hơn nữa người làm chuyện xấu không phải là nàng, nàng chỉ là vô tội xuyên vào thân thể Bùi Thiệu Thanh là người qua đường!

Loại tình hình này nếu tiếp tục nữa cũng không phải biện pháp, nàng cũng không thể uốn người trong phòng hoài, bởi vậy sau khi dưỡng thương tốt, Đỗ Diệu Phù mặc vào áo sam màu tím—y phục thời cổ thật đúng là phiền toái, tầng tầng điệp điệp, ngoại trừ áo trong còn có áo ngoài, mặc ngoài sam vào sau đó còn mặc thêm áo khoác, cuối cùng là buộc đai lưng vào, phiền toái nhất là mái tóc dài đến thắt lưng.

Truyền thống Thịnh Nguyên vương triều, nam nhân để tóc dài đến thắt lưng..... truyền thống quý quái gì á?

Nắm lên mái tóc dài, tay Đỗ Diệu Phù rất ngứa..... Thật muốn cắt đi! Nếu thật phản nghịch cắt mái tóc đi thanh danh nhị thiếu gia sẽ càng kém?

Đỗ Diệu Phù bất đắc dĩ thở dài, chỉ đành đem tóc dài buộc thành đuôi ngựa, lại dùng dây cột buộc tóc lại, nhìn nhìn chính mình trong gương.

Tuy rằng bộ dạng bình thường nhưng cao cao gầy gầy, trang phục cũng rất có hương vị nhả nhặn nho nhả.

Cầm lấy cây quạt trên bàn, Đỗ Diệu Phù nửa mở ra chiết phiền nhẹ nhàng quạt vài cái. “Chắc chắc, không nghĩ tới khuôn mặt này mặc nam trang vào thật đúng là không tệ.” Sờ sờ mặt, nàng nhận không được tự kỷ vài phần chung, bày ra bộ dáng đẹp giống công tử giảm chặn tại chỗ đi ra cửa phòng.

Chiều theo trí nhớ trong đầu nàng đi qua hành lang dài, bước qua cầu nhỏ, sau đó..... dừng lại cước bộ hơi kinh ngạc nhìn phía trước có hai người đi đến.

Đầu tiên ánh vào đồng tử là nam nhân đi ở phía trước, đi theo bên người hắn là một nam tử trung niên, trên tay đang cầm một thư sách, hai người giống như đang thương thảo cái gì.

Ánh mắt Đỗ Diệu Phù đặt ở trên thân nam nhân phía trước, hắn mặc y phục y phục bó sam màu đen, bất đồng trang phục nho nhã của nàng, vật liệu may mặc trên thân nam nhân kia mặc dù đẹp đẽ quý giá, nhưng cũng rất là đơn giản nhẹ nhàng, bên hông vền vền đeo một ngọc khối màu xanh. Thân hình cao lớn dựa vào vật liệu may mặc lộ ra năng lực, ngũ quan tuấn mỹ hoàn mỹ như điêu khắc, ánh mắt đậm đặc giấu giếm một tia cảm xúc, khí thế lãnh khốc làm cho người ta không dám tiếp cận nhưng lại bị hấp dẫn.

Tần Diệu Đường — trong đầu của nàng hiện lên tên này mà ngực cũng nhanh chóng rạo rạo, Đỗ Diệu Phù nhíu mày.

Tìm đập nhanh hơn là theo bản năng dường như là phản ứng bản năng của thân thể này, về phần bản nhân nàng đối với tảng đá băng không dễ chung đụng này, nàng sẽ cách khá xa.

Nàng trời sinh không làm người khác chú ý, đối với vật sáng nguy hiểm này luôn kính nhi viễn chi, ngoại lệ duy nhất chỉ có chị em Giang gia.

Hai người phía trước cũng chú ý tới Đỗ Diệu Phù đứng ở trên cầu, nam nhân trung niên nhíu mày, nhị thiếu gia và đại thiếu gia từ trước đến giờ không hợp, không biết lần này nhị thiếu gia lại muốn gây phiền toái gì?

Đối với nhị thiếu gia Bùi Thiệu Thanh không tiền đồ này, trong lòng mọi người chỉ có chán ghét, tuy rằng không vui nhưng thân là cấp dưới bù phò, hắn vẫn dừng lại cước bộ cúi đầu với Đỗ Diệu Phù. “Nhị thiếu gia.”

Về phần Tần Diệu Đường đối với đệ đệ trên danh nghĩa lại hoàn toàn làm như không thấy, ngay cả tầm mắt cũng keo kiệt kính tự đi qua bên cạnh người Đỗ Diệu Phù.

Dù sao Bùi Thiệu Thanh nhất định sẽ gọi hắn lại, bày ra bộ dáng chỉ cao khí ngạo châm chọc khiêu khích hắn, đối với hành động ngây thơ này của Bùi Thiệu Thanh, hắn chỉ cảm thấy nhàm chán, cũng lười để ý tới.

Thấy đại thiếu gia không nhìn nhị thiếu gia kính tự đi phía trước, Lâm quân sự chỉ có thể thờ dài ở trong lòng, nhị thiếu gia lúc này nhất định đang giận dữ, nhất định sẽ gọi đại thiếu gia lại, sau đó tranh cãi ầm ĩ một phen.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ theo phía sau đại thiếu gia, chờ đợi tính tình táo bạo nhị thiếu gia lên tiếng.

Chờ lại chờ, bọn họ đều đi qua cầu nhưng nhị thiếu gia vẫn im lặng, Lâm quân sự không khỏi kinh ngạc, nhìn lại, lại chỉ thấy bóng dáng nhị thiếu gia rồi đi.

Đây là có chuyện gì? Nhị thiếu gia thế nhưng không gây phiền toái?

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia hắn.” Đi rồi nha! Lâm quân sự kinh ngạc cực kỳ.

Tần Diệu Đường cũng cảm thấy chút kinh ngạc chẳng qua khuôn mặt anh tuấn vẫn hờ hững, mặc kệ hành động dị thường của Bùi Thiệu Thanh đại biểu cho ý nghĩa gì hắn cũng không cảm thấy hứng thú, đối với hắn Bùi Thiệu Thanh chỉ là người không quan trọng, sổ sách trên tay Lâm quân sự còn quan trọng hơn Bùi Thiệu Thanh. “Năm nay chất lượng nuôi tơ tằm như thế nào?”

Lâm quân sự nhanh chóng thu hồi tâm trạng, vội vàng trở lại câu hỏi của đại thiếu gia chẳng qua trong lòng vẫn là hồ nghi, nhị thiếu gia lại không gây phiền toái? Đây chính là lâu ngày mới có một lần, chẳng lẽ nhị thiếu gia muốn phá hư chủ ý sao?

Về phần Đỗ Diệu Phù, nàng đương nhiên biết khi Bùi Thiệu Thanh gặp Tần Diệu Đường tình hình đặc biệt lúc ấy ra sao, không phải là bày ra tư thái thiếu gia chính của Bùi gia, sau đó nói cái gì Tần Diệu Đường họ Tần không họ Bùi, chủ nhân Bùi gia sớm hay muộn cũng sẽ là nàng công kích trẻ con linh tính.

Đối mặt trí nhớ trong đầu nàng không khỏi liên tục lác đác, Bùi Thiệu Thanh này nghĩ nói những lời này sẽ có ảnh hưởng đến Tần Diệu Đường sao? Xem thái độ Tần Diệu Đường thì biết người ta căn bản không đem thiếu chủ bù phò Bùi Thiệu Thanh đặt ở trong mắt, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng ngại lãng phí thời gian.

Theo Đỗ Diệu Phù xem ra, Bùi Thiệu Thanh tựa như tôm tép nhảy nhót, nàng liệu mình muốn khiến cho Tần Diệu Đường chú ý nhưng họ Tần lại xem nàng như không có gì. Không chỉ Tần Diệu Đường, ngay cả Lâm quân sự đi theo bên người hắn cũng xem thường nhị thiếu gia Bùi Thiệu Thanh y phục lựa chọn này.

Đỗ Diệu Phù hiểu được tất cả, thái độ Lâm quân sự tuy rằng cung kính nhưng trong mắt chợt lóe qua chán ghét cái đó không thể gạt được mắt của nàng. Từ nhỏ được gởi nuôi ở các nhà thân thích, làm cho nàng học được cách nhìn sắc mặt người khác, tuy rằng Lâm quân sự che giấu rất khéo, bất quá nàng vẫn có thể cảm nhận được đối phương khinh thường.

“Hừ!” Đỗ Diệu Phù lại lắc đầu thờ dài, Bùi Thiệu Thanh nhân duyên thực sự không phải tệ bình thường nha! Lại nói. Nàng lần này hoàn toàn không lên tiếng gây phiền toái, bọn họ nhất định rất kinh ngạc!

Đỗ Diệu Phù cười đến có chút đắc ý, không biết Tần Diệu Đường mặt như khối băng kia có thể lộ ra bộ dáng kinh ngạc không? Hắn là không thể, theo nàng nhìn thấy, Tần Diệu Đường đối với người không quan trọng hắn hẳn là lười để ý, mặc kệ Bùi Thiệu Thanh làm ra hành động gì cũng không làm hắn đặt chú ý lên trên người nàng.

Bùi Thiệu Thanh đáng thương mặc dù gây phiền toái thế nào, người ta Tần Diệu Đường chính là không để nặng ở trong lòng, Đỗ Diệu Phù cũng rơi nước mắt đồng tình với Bùi Thiệu Thanh.

Ngửa đầu nhìn trời, Đỗ Diệu Phù buồn rầu. “Chắc, như vậy nàng xuyên đến địa phương quý quái này để làm cái gì?”

Bùi Thiệu Thanh này bị thương không có người để ý, thân là phụ thân cũng không đến thăm nàng, nô bộc cũng đều chán ghét nàng, ngay cả người nàng thăm mền cũng xem nàng không ra gì, lại còn có vị hôn thê kia. Đây hẳn là cuộc sống của một nhân vật bi kịch sao?

Vậy sứ mệnh của nàng rốt cuộc là gì?

Cải thiện quan hệ cha và con gái sao? Có thể nói thực sự nàng đối với vị phụ thân Bùi lão gia này thực sự không hảo cảm, ông đối Bùi Thiệu Thanh không có một tia yêu thương, đây ngập tình thương của cha đều cấp cho Tần Diệu Đường, đối với thân sinh Bùi Thiệu Thanh này không có yêu thương chỉ có đánh chửi.

Đại khái là không có yêu đại phu nhân, cho nên Bùi lão gia đối với việc đại phu nhân sinh hạ tiểu hài tử cũng không quan tâm.

Loại ý tưởng này Đỗ Diệu Phù có thể lý giải cũng không thể bỏ qua, cá tính Bùi Thiệu Thanh cực đoan như vậy, ngoại trừ đại phu nhân ích kỷ, Bùi lão gia cũng phải phụ một nửa trách nhiệm.

Cho nên muốn nàng cải thiện quan hệ cha và con gái? Đỗ Diệu Phù thiếu chút hăng hái.

Về phần Bùi thiếu gia bị thăm thăm mền thì sao? Đỗ tiểu thư là trực tiếp bỏ qua.

Cái loại này cao cao tại thượng khối băng nam này nàng hoàn toàn không muốn tới gần, hơn nữa Tần Diệu Đường cảm giác sẽ không dễ chọc, nhìn đến của hắn đầu tiên mất, Đỗ Diệu Phù trong lòng chỉ có “Nguy hiểm” Hai chữ.

Nói sao đi nữa người ta đã có vị hôn thê, nàng hoàn toàn không có ý muốn xen vào, nàng cũng không hứng thú làm hứng thú.

Cho nên Tần Diệu Đường bị Đỗ Diệu Phù liệt vào nhân vật nguy hiểm, nàng tốt nhất cách hắn rất xa, có thể tránh bao xa thì tránh bao xa. Lại nói Tần Diệu Đường cũng không đem nàng để vào mắt, điểm ấy làm cho nàng an tâm rất nhiều.

“A. Thật buồn bực!” Đỗ Diệu Phù thống khổ xoa ngực có loại cảm giác sắp thở không nổi. Ngực Bùi Thiệu Thanh tuy rằng không lớn nhưng quần mảnh vải cũng rất khó chịu, thật không hiểu Bùi Thiệu Thanh tại sao chịu được đến bây giờ?

Xem ra việc cấp bách trước mắt là giải quyết thân phận tiểu thư giả thiếu gia của Bùi Thiệu Thanh này, cần phải giải quyết như thế nào đây? Chẳng lẽ nàng phải trực tiếp vọt tới trước mặt Bùi lão gia, nói nàng là nữ nhi không phải nam nhi sao?

Nếu làm thật như lời nói không biết Bùi lão gia có thể vì không tiếp thụ được chuyện này mà tức giận đến ngất xỉu không? Nàng cũng không nghĩ phải làm như vậy, đem thân thể này làm lão ba tức chết!

Nhưng không thể giấu diếm cả đời, nàng cũng không muốn quần mảnh vải ngang ngực mãi.

Đỗ Diệu Phù cau mày khổ tư, nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt, rồi rầm hồi lâu nàng không khỏi nghĩ đây— chẳng lẽ là sứ mệnh nàng đến nơi này? Tự bạch thân Bùi Thiệu Thanh thân nữ nhi?

Đỗ Diệu Phù đột nhiên cảm thấy thái dương lại run rẩy âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2

Người là sắt com là thép, tuy rằng còn chưa nghĩ ra biện pháp tốt nhưng cái bụng vẫn phải lấp đầy, bất quá Đỗ Diệu Phù không muốn một mình đau buồn ở trong phòng dùng bữa tiếp.

Cho nên dù biết rõ chính mình không được hoan nghênh, nàng vẫn mặc trường sam màu xanh, áo khoác lông cừu thâm sắc, dùng dây buộc tóc cùng màu buộc lên, thắt lưng buộc dây kết, tay cầm chiếc phiến bạch ngọc, tiêu sái đi vào đại sảnh ăn sáng.

Vừa xuất hiện ở cửa tất cả mọi người đều dừng lại động tác, mặt mang theo kinh ngạc nhìn về phía nàng, chỉ có Tần Diệu Đường sắc mặt không thay đổi thân nhiên liếc nhìn nàng một cái, sau thu hồi ánh mắt lạnh nhạt dùng bữa.

Đỗ Diệu Phù ôm lấy nụ cười nhạt tự nhiên nhìn mọi người, ngồi ở thủ vị tất nhiên là Bùi phụ, còn lại bên phải là nhị phu nhân, tiếp theo lại đến là Tần Diệu Đường, cuối cùng là một cô nương xinh đẹp mặc váy mỏng màu tím.

Tổng Diệp Nhi là bà con xa thân thích của Bùi gia, thuở nhỏ phụ mẫu đều mất cho nên gởi nuôi ở Bùi gia, tính tình dịu dàng động lòng người được Bùi phụ yêu thương, là mỹ nhân nổi tiếng trong thành cũng là vị hôn thê của Tần Diệu Đường — vị hôn phu này cũng không phải là đã định danh phận, chẳng qua Bùi lão gia lên quyết định như vậy, người trong phủ cũng đều truyền như vậy, lâu ngày mọi người cũng liến cho rằng như vậy.

Hơn nữa tâm hồn thiếu nữ của Tổng Diệp Nhi cũng thầm cho phép Tần Diệu Đường, về phần Tần Diệu Đường..... Hắn cũng không phản đối, dù sao có thể lấy mỹ nhân làm thê tử, hắn là không nam nhân nào chịu cự tuyệt nha?

Đỗ Diệu Phù âm thầm nghĩ, thấy mọi người không ai lên tiếng, nàng đành phải mở miệng trước đánh vỡ trăm mặc.

“Cha, không ngại cho con cùng các người ăn sáng chứ?” Nhiều khách khí nhiều khiêm tốn hỏi, hừ chết các người!

Quả nhiên lời nàng vừa nói ra, tất cả mọi người lại lần nữa kinh ngạc, chiếc đĩa trên tay Bùi phụ cũng rớt, ngay cả khối băng nam mặt mũi cũng co quắp dừng lại động tác, đem ánh mắt nhìn sang hướng nàng.

Đỗ Diệu Phù nghĩ tới, trước mặt kẻ Bùi Thiệu Thanh giả thân phận thiếu gia, ít nhất phải cải thiện cách nhìn mọi người đối với Bùi Thiệu Thanh, vừa vặn Bùi Thiệu Thanh lại té ngựa đụng vào đầu, vậy nàng sẽ khiến cho người ta cảm thấy sau khi té ngựa bại gia tử Bùi Thiệu Thanh này rốt cục thấu đáo, không muốn gây chuyện khắp nơi.

“Thanh nhi con.....” Bùi phụ rốt cục ra tiếng, cơ hồ là kinh nghi nhìn đứa con xưa nay ngỗ nghịch, đây chính là lần đầu trong cuộc đời ông nghe thấy nhi tử cung kính hỏi như vậy.

Hơn nữa nhìn tỉ mỉ thấy nhi tử làm cho người ta cảm giác không giống trước đó luôn mang theo một cỗ hận đời phản nghịch ánh mắt cũng luôn khiêu khích, nhưng hiện tại lộ ra khí chất ôn hòa, khỏe môi ôm lấy nụ cười thân nhiên, hoàn toàn không có làm phản như lúc trước.

Đỗ Diệu Phù rũ con người xuống, bày ra bộ dáng xấu hổ muốn sám hối, hai tay khấn trương nắm chặt chiết phiến trong tay, đem lời kịch sớm nghĩ kỹ nói ra.

“Cha, từ sau té ngựa Thanh nhi đã đi qua quỷ môn quan một lần, đột nhiên phát hiện con trước kia thật sự rất không hiểu chuyện, thường hay gây chuyện bên ngoài còn đã thương nha hoàn trong nhà, thậm chí cố ý tìm đại ca phiến toái.” Nàng dừng một chút, áy náy nâng mâu nhìn về phía Tần Diệu Đường, thấy một đôi lãnh mâu tìm tòi nghiên cứu, trong lòng giật mình chợt dạ cúi mắt, tránh đi ánh mắt đối phương.

Tôn thọ! Ánh mắt họ Tần này hao sát làm cho nàng lạnh lẽo rung mình một cái, cũng nổi cả da gà, thoáng chốc lại có cảm giác bị đối phương nhìn thấu.

Bình tĩnh! Đỗ Diệu Phù, chớ bị tên nam nhân mặt co quắp kia hù dọa! Nàng ở trong lòng vì chính mình kêu gọi, trên mặt vẫn hoàn mỹ bảo trì bộ dáng áy náy.

“Con hiện tại nghĩ thông suốt hiểu được bản thân thật sự rất không phải, rất bất hiếu, không chỉ không giúp cha phân ưu còn làm cho cha tức giận vì con, cha, là con sai rồi.” Đỗ Diệu Phù nhìn về phía Bùi phụ ánh mắt lóe lẹ quang, thậm chí nghĩ mình có cần quỳ xuống không.

Tivi đều diễn như vậy thôi, bại gia tử khi sám hối đều phải quỳ xuống chảy lệ.

Bất quá khi nàng nhìn đến vẻ mặt Bùi phụ kinh ngạc lại an ủi, thì nàng biết mình không cần quỳ, không khỏi âm thầm thở một hơi, nói thật muốn nàng quỳ xuống trước mặt một người xa lạ, đầu gối của nàng thật sự không muốn cong xuống.

“Cha, cha có thể tha thứ con sao?” Sau đó lại nhìn sang nhị phu nhân. “Nhị nương, Thanh nhi cũng muốn xin lỗi người, trước thái độ đối với người thật sự bất kính, xin người tha thứ Thanh nhi.”

Lời này vừa nói ra mọi người lại kinh ngạc, Nhị nương? Đây chính là lần đầu tiên Bùi Thiệu Thanh gọi nhị phu nhân như vậy.

“Thanh nhi, đừng như vậy.” Nhị phu nhân nhanh mở miệng, thái độ Bùi Thiệu Thanh tuy rằng làm cho nàng kinh ngạc nhưng cũng vui mừng, nàng đứng dậy kéo Bùi Thiệu Thanh ngồi xuống.

“Đến đây, đều là người một nhà làm gì có chuyện không tha thứ được? Thanh nhi đồ ăn sáng còn chưa có ăn, nhất định đói bụng rồi?” Nàng múc bát cháo ốc khô cho Bùi Thiệu Thanh, từ ái vuốt đầu Bùi Thiệu Thanh, cười dịu dàng. “Thừa dịp ăn lúc nóng.”

Nhị phu nhân là nữ nhân tốt! Hiền lương trong mắt cũng không giả, Đỗ Diệu Phù ở trong lòng nghĩ khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười thẹn thùng lại cảm kích.

“Cám ơn Nhị nương.” Tốt lắm, tất cả đều tiến hành như nàng suy nghĩ, chẳng qua nhị phu nhân thân ái, người vì sao muốn ta ngồi ở bên cạnh con người nha? Ta thấy áp lực rất lớn á!

Đỗ Diệu Phù ở trong lòng khóc thét, cực lực bỏ qua cường đại uy hiếp phía bên phải, cố gắng duy trì gương mặt tươi cười.

Nhị phu nhân ngồi trở lại nhìn về phía Bùi phụ cười nói: “Lão gia, ngài nhất định rất cao hứng? Thanh nhi rốt cuộc đã hiểu chuyện.”

Bùi phụ không đáp lại chỉ là nhìn nhĩ tử, đổ vối thay đổi này quả thật cảm thấy an ủi đồng thời trong lòng áy náy trước đó không quan tâm nhĩ tử, nói đến cùng cả tính nhĩ tử như thế cũng không phải là ông lạnh lùng nghiêm khắc tạo thành sao?

Hắn ở trong lòng thờ dài, lấy chiếc đĩa gấp một miếng thịt bò đặt vào trong bát Bùi Thiệu Thanh. “Đừng chỉ ăn cháo, ăn nhiều đồ ăn một chút.”

“Dạ, cảm ơn cha.” Mặt Đỗ Diệu Phù dịu ngoan không hề có lệ khí như trước, điều này làm cho Bùi phụ càng thêm trấn an, xem ra nhĩ tử thật đã thay đổi.

Không khí vốn căng thẳng nhất thời trở nên ấm áp, Đỗ Diệu Phù còn hiếu thuận gấp thức ăn cho Bùi phụ và nhị phu nhân, đôi lấy hai lão cảm động tươi cười.

Không nghĩ tới người thời cổ thật đúng là dễ lấy lòng! Uống cháo, Đỗ Diệu Phù ở trong lòng thâm nghĩ, rũ xuống mặt mày che lại tâm tư.

Bước đầu tiên này đã thành công, kế tiếp thì phải làm sao? Chẳng lẽ trước làm đứa con hiếu thuận một thời gian, thu phục lòng của hai lão, sau đó sẽ tìm cơ hội nói ra thân phận nữ nhĩ của mình sao?

“Bùi thúc.” Tần Diệu Đường vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng.

Lòng Đỗ Diệu Phù đột nhiên máy động, tay nắm chiếc đĩa run lên một cái, không biết tại sao nàng có loại dự cảm không tốt.

“Thanh đệ tính tình thay đổi đây là chuyện tốt, con nghĩ không bằng thừa dịp cơ hội này để cho Thanh đệ tiếp xúc sự nghiệp Bùi gia, để cho đệ ấy có việc làm, tránh việc Thanh đệ lại cùng đám bạn nhậu xen lẫn với nhau.”

Bùi phụ sừng sốt cảm thấy dường tử nói cũng có đạo lý, ông từ trước đến giờ không thích Bùi Thiệu Thanh cùng đám thiếu gia không học vấn không nghề nghiệp kia lui tới, khó được nhĩ tử sửa đổi như hiện tại, nếu lại cùng đám người kia ở cùng nhau thì sẽ khó bảo toàn sẽ khôi phục nguyên dạng, nói nửa sự nghiệp Bùi gia hiện tại dường như do Tần Diệu Đường xử lý, nếu Bùi Thiệu Thanh có thể giúp đỡ, hai huynh đệ cũng có thể cùng nhau hợp tác chia sẻ.

“Chú ý này không tệ, bất quá Thanh nhĩ cho tới bây giờ không có ra ngoài thương trường cqua, đối với sự nghiệp Bùi gia cũng không quen thuộc, không bằng như vậy đi, trong khoảng thời gian này Diệu Đường chịu vất vả chút, để cho Thanh nhĩ đi theo bên cạnh con học tập, con rảnh rỗi cũng dạy đệ một ít chuyện thương trường.”

Sao? Cái gì? Đỗ Diệu Phù ở một bên nghe được sừng sốt sừng sốt, muốn nàng đi theo bên người Tần Diệu Đường? Không! Nàng không muốn!

Nàng ở trong lòng dùng sức lắc đầu.

Tên họ Tần này chính là như thế nào? Hắn không phải chán ghét Bùi Thiệu Thanh sao? Tại sao đột nhiên nhắc tới đề nghị này? Hắn muốn làm gì? Hay là hắn có chủ ý gì? Chẳng lẽ hắn nhìn thấu nàng?

Trong lòng Đỗ Diệu Phù liên tiếp hiện lên nghi vấn, lỗ tai lại nghe Tần Diệu Đường lên tiếng trả lời.

“Bùi thúc yên tâm, con sẽ chỉ Thanh đệ thật tốt.” Tần Diệu Đường thân nhiên nhìn về phía Đỗ Diệu Phù, khuôn mặt anh tuấn giấu giếm một tia tâm sự.

Đỗ Diệu Phù đề phòng toàn bộ. Họ Tần này rốt cuộc muốn làm gì?

.....

Tần Diệu Đường không nghĩ làm sao, tuy rằng Bùi Thiệu Thanh đột nhiên thay đổi quả thật làm cho hắn cảm thấy cân nhắc, một lần té ngựa sẽ làm cho người ta thay đổi lớn như vậy sao?

Đồng dạng diện mạo nhưng khí chất lại kém rất nhiều, làm cho hắn cảm thấy thú vị là sau khi Bùi Thiệu Thanh té ngựa tựa hồ rất sợ hắn, cho dù hai người nhìn thẳng vào nhau, Bùi Thiệu Thanh cũng là rất nhanh dời ánh mắt đi, thậm chí cực lực tránh tiếp cận hắn.

Hiện tại Bùi Thiệu Thanh tựa như một con mèo gặp một con chuột nhỏ, đối mặt với hắn cảm giác lòng toàn thân nhanh dựng thẳng lên.

Điều này làm cho Tần Diệu Đường suy nghĩ không thôi, Bùi Thiệu Thanh này lại sợ hắn? Thật thú vị!

Theo ấn tượng của hắn, ánh mắt Bùi Thiệu Thanh nhìn hắn rất phức tạp, có oán có hận có ghen tị thậm chí còn có một tia mê luyến.

Đúng vậy, mê luyến.

Trước đây sống khổn khổ làm cho hắn học được sát ngôn quan sắc (ý là thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt), hơn nữa trải qua nhiều năm tới luyện ở thương trường làm cho hắn có thể trong thần sắc đối phương nhìn ra vài phần chi tiết. Nói nửa là thiếu gia hoàn khổ Bùi Thiệu Thanh này làm sao có thể so với các lão hồ ly trên thương trường, Bùi Thiệu Thanh nhiều lần nhằm vào hắn không phải là muốn khiến cho hắn chú ý sao?

Đối với Bùi Thiệu Thanh hắn chỉ cảm thấy buồn cười chứ không phá hư, dù sao người này căn bản không đáng để hắn đặt trong lòng, Bùi Thiệu Thanh nháo như thế nào cũng không liên quan đến hắn. Nhưng Bùi Thiệu Thanh hiện tại này cũng không giống, trong mắt hắn không thấy mê luyến, oán hận cũng đã biến mất chỉ có bình thản, cùng với..... đề phòng.

Tựa như hiện tại, Bùi Thiệu Thanh đang dùng ánh mắt cảnh giác lén lút ngắm hắn.

“Thanh đệ.”

“Chuyện gì? Đại ca.” Đỗ Diệu Phù nhanh chóng lộ ra nụ cười, giả dạng bộ dáng dịu dàng, chẳng qua thân thể lại căng thẳng theo bản năng.

Còn có một điều bất đồng, đại ca — hiện tại Bùi Thiệu Thanh hay gọi hắn như vậy, lần đầu Tần Diệu Đường nghe được không khỏi nhú mày, chào tạm biệt... người trong ngành trước kia giờ lại mềm mại nhu thuận, thực sự nếu không phải cùng khuôn mặt hắn sẽ nghĩ đây là một người khác.

Tần Diệu Đường vươn tay Đỗ Diệu Phù lập tức tránh ra phía sau, nhưng nhìn đến sắc bén trong mắt đối phương, nàng nhanh dừng lại động tác, trên mặt vẫn lộ nụ cười.

Tần Diệu Đường không đặt tay xuống giả bộ không phát hiện nàng muốn né tránh, ngón tay kéo cổ áo nàng, nhưng đầu ngón tay giống như lơ đãng đảo qua hình dáng lộ tai, lòng tơ Đỗ Diệu Phù lập tức dựng thẳng lên.

Không dịch dung, thật sự là Bùi Thiệu Thanh! Bất quá đầu ngón tay lại chạm được trên làn da có mụn com, khuôn mặt anh tuấn xưa nay đậm mạc không khỏi nhếch môi, “Thanh đệ tựa hồ rất khàn trương?”

Vô nghĩa! Trong trí nhớ Bùi Thiệu Thanh cho tới bây giờ Tần Diệu Đường hình như không tốt như vậy, còn có thể kéo áo giúp Bùi Thiệu Thanh. Hơn nữa miệng hắn cười làm cho nàng sợ hãi, nếu không ý chí chống đỡ, nàng sớm nhảy cách hắn mười bước xa.

Nguy hiểm, nguy hiểm quá!

Trong lòng Đỗ Diệu Phù lo lắng, lại còn phải giả bộ về mặt ngại ngùng.

“Bị đại ca phát hiện rồi?” Nàng ngượng ngùng nắm lấy chiết phiến, giống như tiểu hài tử khản trương cúi đầu, “Chỉ cần nghĩ đến tiếp xúc sự nghiệp Bùi gia để có chút khản trương, chỉ sợ chính mình làm không tốt sẽ liên lụy đại ca.”

“Thì ra là như vậy.” Đối với lời của nàng Tần Diệu Đường không có hoài nghi, chẳng qua con ngươi đen lại gắt gao xem kỹ nàng giống như muốn tìm ra một tia sơ hở.

Đây cũng không phải Bùi Thiệu Thanh, hắn là tin tưởng người khác sửa đổi hướng thiện nhưng Bùi Thiệu Thanh biến hóa quá lớn, chi té ngựa sẽ làm cho người ta thay đổi lớn như vậy? Hắn không tin!

Rồi hãy nói trước đó Bùi Thiệu Thanh giấu chằm dưới lưng ngựa Điệp Nhi, ý đồ để cho Điệp Nhi té ngựa, nếu không phải hắn sớm phái người theo dõi nhất cử nhất động của hắn, làm không tốt hôm nay người té ngựa bị thương chính là Điệp Nhi.

Nhưng mà hắn ngàn vạn không nghĩ tới Bùi Thiệu Thanh muốn hại người lại gieo gió gặt bão, hình mình rớt xuống ngựa, sau đó thái độ liền hoàn toàn thay đổi.

Hắn không phải không nghĩ tới Bùi Thiệu Thanh đang che giấu bản tính muốn diễn một ít trò, nhưng ý tưởng không đầy một lát liền bị hắn phủ định.

Bởi vì Bùi Thiệu Thanh không có diễn xuất tốt như vậy, càng không có loại chỉ số thông minh này, hắn chỉ biết đại đột dùng thân phận đàn áp người, không đại nghĩ đến Bùi gia vẫn che chở hắn, tự cho này là đúng buồn cười.

Bởi vậy..... Con ngươi đen phiếm qua ánh sáng lạnh, Bùi Thiệu Thanh này rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Hay là do hắn nghĩ quá nhiều, Bùi Thiệu Thanh là thật sửa đổi?

Đỗ Diệu Phù cúi đầu trong lòng lộ vẻ không yên, nàng đương nhiên cảm giác được ánh mắt sắc bén của Tần Diệu Đường như là muốn nhìn thấu tất cả của nàng, làm cho nàng run sợ, họ Tần kia quả nhiên như nàng suy nghĩ rất khó khăn thuyết phục, nàng tính sai không nghĩ tới hắn lại để ý nàng.

Nàng nghĩ hắn sẽ bỏ qua cho nàng giống Bùi Thiệu Thanh, dù sao thân thể này vẫn là Bùi Thiệu Thanh nha!

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Không thể vẫn trầm mặc mãi như vậy? Nàng bị nhìn đến đỏ mặt hơi lạnh.

Chịu không nổi áp lực trầm mặc, Đỗ Diệu Phù hắng cổ họng khô thốc quyết định mở miệng trước, áp chế sợ hãi nàng lộ ra ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Tần Diệu Đường. “Đại ca, huynh tại sao đề nghị với cha cho đệ tiếp xúc sự nghiệp Bùi gia?”

Nghi hoặc này là thật, không lý do muốn nàng tiếp xúc sự nghiệp Bùi gia, hắn muốn làm gì?

Hắn còn tưởng rằng con chuột này vẫn trầm mặt! Không nghĩ tới còn có lá gan to, thật có ý tứ!

Tần Diệu Đường đi đến trước án thư, không chút để ý cầm lấy một quyển sổ sách. “Dù sao cũng là thiếu gia Bùi gia, sự nghiệp Bùi gia sớm muộn gì cũng phải do đệ tiếp quản, đệ hiện tại đã nghĩ thông suốt đây cũng là cơ hội tốt, dù sao huynh cũng chỉ là người ngoài, không nên tiếp quản kinh doanh của Bùi gia.” Thanh âm của hắn bình thản, nói thẳng ra không chứa một tia châm chọc, nhưng mà Đỗ Diệu Phù lại nghe thật chói tai.

Những lời này tất cả đều là lời Bùi Thiệu Thanh từng nói qua với Tần Diệu Đường, nam nhân này hiện tại đang trả thù Bùi Thiệu Thanh sao?

“A, đại ca huynh nói gì vậy, huynh làm sao là người ngoài?” Cười ____ Đỗ Diệu Phù ngơ ngác phải cười! Cho dù trong lòng si nhục nhưng vẫn phải cười! “Cha

đổi với đại ca so với con trai ruột còn tốt hơn! Nghe đại ca nói như vậy cha sẽ bị thương tâm.”

Muốn châm chọc, ai không làm được nha?

“Huynh dù sao không phải họ Bùi, cho dù Bùi thúc đối với huynh rất tốt nhưng vẫn là danh bất chính ngôn không thuận, Thanh đệ, đệ cần phải học tập thật tốt, sự nghiệp Bùi gia về sau sẽ giao cho đệ.” Như là không có nghe ra Đỗ Diệu Phù châm biếm, ngữ khí Tần Diệu Đường vẫn bình thản.

Chẳng qua khó chịu trong lòng Đỗ Diệu Phù lại bắt đầu chậm rãi nâng lên, có lẽ là kế thừa trí nhớ Bùi Thiệu Thanh, rõ ràng không liên quan chuyện của nàng nhưng cảm xúc vẫn bị ảnh hưởng. Hơn nữa để cho nàng tức giận là trong lời nói Tần Diệu Đường làm cho nàng có một loại cảm giác được bỏ thí, họ Tần này dựa vào cái gì bày ra loại này tư thái lãnh đạm cao ngạo?

Hơi híp mắt nàng cười càng dịu dàng: “Đại ca tại sao nghĩ như vậy? Đại ca muốn họ Bùi cũng không có gì? Hơn nữa nếu cha biết nhất định sẽ thật cao hứng, nếu không đệ sẽ giúp đại ca nói với cha?”

Tần Diệu Đường không đáp lại chỉ nhìn nàng, Đỗ Diệu Phù vẫn mỉm cười, trên mặt trang trí chân thành đúng mức.

“Ha ha!” Tần Diệu Đường nhẹ giọng nở nụ cười, đột nhiên thay đổi làm cho Đỗ Diệu Phù sửng sốt, lý trí nhanh chóng thu lại. Đáng chết! Nàng lại không không chế được.

Tần Diệu Đường đi đến phía nàng, đem mấy quyển sổ sách đưa cho nàng, Đỗ Diệu Phù đành phải đưa tay tiếp nhận, nàng giấu giếm một tia kinh hoàng chỉ là đầu ngón tay run nhẹ.

“Đây là sổ sách cơ bản của phường thêu và trà lâu, đệ hôm nay nghiên cứu một chút, không biết chỗ nào nhớ hỏi huynh, ngày kia theo huynh rời khỏi nhà.”

Ra khỏi nhà? Đỗ Diệu Phù nhíu mày, “Muốn đi đâu?”

“Tuần tra phường thêu Tương thành cùng với trà lâu một chút, thuận tiện cho đệ nhìn thấy quản sự phụ trách các trà lâu này, ngày mai nhớ rõ đừng ngủ muộn.” Nói xong Tần Diệu Đường giẫm chặn tại chỗ đi ra thư phòng.

Thấy hắn muốn rời khỏi Đỗ Diệu Phù âm thầm thở một hơi.

“Đúng rồi,” Khi bước ra cửa Tần Diệu Đường giống nghĩ đến cái gì, thân nhiên mở miệng: “Nhớ rõ về sau muốn cười ánh mắt đừng lạnh như vậy, bằng không thì cười rất già.”

Thân thể Đỗ Diệu Phù cứng đờ, nàng tuyệt đối có nghe thấy giọng hắn có ý cười, sổ sách trong tay bị nàng dùng sức xiết chặt, nghe thấy tiếng bước chân rời xa thân thể đứng thẳng bắt đầu phát run.

Tần, Diệu, Đường!

Nàng tức giận đến quăng sổ sách xuống mặt đất. Đáng ghét! Nàng bị đùa giỡn!

Từ đầu tới đuôi hắn đều thử nàng, mà nàng rõ ràng biết Tần Diệu Đường rất nguy hiểm còn đề phòng, lại nhất thời bị kích nén không được lửa giận sau đó liền ngu ngốc trúng kế.

Đáng chết! “Đỗ Diệu Phù nguoi ngốc thật!”

Cái này nên làm cái gì bây giờ? Bị khám phá là đang diễn kịch, Tần Diệu Đường sẽ làm như thế nào?

Giờ này khắc này Đỗ Diệu Phù rốt cuộc không thể bình tĩnh, bởi vì Tần Diệu Đường nàng toàn bộ bối rối.

Đề phòng lại đề phòng.

Trên xe ngựa Đỗ Diệu Phù ngồi ở góc, hai chân cong lại gối lên đệm dựa mềm mại, nhắm mắt lại giả bộ dáng vẻ ngủ say.

Còn chưa nghĩ ra cách ứng phó Tần Diệu Đường, làm cho nàng hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, vừa lên xe ngựa nàng liền nhắm mắt chợp mắt, tránh cơ hội nói chuyện với hắn.

Đối mặt với thái độ của nàng Tần Diệu Đường không nói cái gì, vẫn đạm mạc như bình thường giống như là ngày hôm qua không xảy ra chuyện gì.

Nhưng loại tư thái bình tĩnh của Tần Diệu Đường lại càng làm cho Đỗ Diệu Phù khẩn trương, nghe thanh âm lật sách thân thể của nàng vẫn căng thẳng, hoàn toàn không thể đi vào giấc ngủ.

Kết quả căng thẳng quá lâu hơn nữa xe ngựa xóc nảy làm cho nàng cảm thấy không thoải mái, rất muốn đổi tư thế nhưng mà nàng lại không dám động, sợ bị phát hiện giả ngủ.

Trời. shit! Đỗ Diệu Phù thật rồi rắm.

Tần Diệu Đường nâng mâu liếc mắt nhìn người giả ngủ kia một cái, khóe môi như có như không giương nhẹ, hắn nhất định không biết hô hấp của hắn ngắn

đồn dập,mắt tiếp thậm chí khẽ run,vừa thấy đã biết là đang giả bộ ngủ.

Không thể phủ nhận Bùi Thiệu Thanh hiện tại này rất thú vị,tất cả đều khiến cho hắn hăng hái, theo tính tình hắn không phải là người hay quan tâm người không liên quan,theo lý thuyết Bùi Thiệu Thanh hẳn là bị hắn đặt ở vị trí phế vật không đáng để ý,nhưng hiện tại không giống như vậy, Bùi Thiệu Thanh này rõ ràng đột nhiên trở nên tinh táo lại thần bí làm cho hắn nhớ trong lòng.

Hắn muốn biết Bùi Thiệu Thanh đang làm quỷ quái gì, té ngựa đưng vào não thật sự sẽ làm lòng người đại biến sao?

Bất quá nếu Bùi Thiệu Thanh thực sự thay đổi đó cũng là chuyện tốt, hắn quả thật là muốn đem sự nghiệp Bùi gia trả lại cho Bùi Thiệu Thanh, không phải đồ của hắn,hắn sẽ không muốn,tuy rằng Bùi thúc xem hắn như nhi tử thân sinh nhưng sự nghiệp này dù sao cũng là của Bùi gia,để cho Bùi Thiệu Thanh quản lý quả thật là tốt nhất.

Cho nên hắn mới đề nghị để cho Bùi Thiệu Thanh tiếp xúc sự nghiệp Bùi gia,tính thừa dịp đoạn thời gian này quan sát Bùi Thiệu Thanh có phải thực sự sửa đổi hướng thiện hay không?

Chẳng qua vài ngày qua trong lòng hắn luôn có loại cảm giác quái dị, hơn nữa ngày hôm qua ở thư phòng thử hắn càng làm cho hắn hồ nghi. Bùi Thiệu Thanh trước kia xúc động ngốc nghếch, Bùi Thiệu Thanh hiện tại miệng mồm khéo léo, tâm tư lung lay mà bình tĩnh,hơn nữa hắn còn cất dấu bản tính.

Ngày hôm qua bởi vì bị hắn chọc giận Bùi Thiệu Thanh ngụy trang để cho hắn phát hiện,mà khi hắn phát hiện mục đích của Bùi Thiệu Thanh hắn lại nhanh chóng khôi phục lý trí, chẳng qua ánh mắt vẫn hiện lên một tia kinh hoàng, nếu không phải hắn nhìn chằm chằm vào Bùi Thiệu Thanh chỉ sợ cũng sẽ không phát hiện.

Thú vị, vô cùng thú vị!

Bưng lên bát trà sứ men xanh,Tần Diệu Đường mút nhẹ một ngụm,buồng bát trà xuống ánh mắt lại trở lại sách trên tay. Về phần người giả bộ ngủ.
Tạm thời không để ý tới.

Cứ tiếp tục để cho Bùi Thiệu Thanh khản trương đi, đề phòng lâu sẽ có thời khắc lo lắng, hắn chờ đợi thời khắc kia.

Cảm giác tầm mắt nhìn chăm chú biến mất,lòng Đỗ Diệu Phù gắt gao kéo căng rốt cục chậm rãi buông chi là không biết như thế nào, toàn bộ lông tơ của nàng cũng dựng thẳng lên, trong lòng tràn ngập bất an.

Nàng cảm thấy chính mình giống như con chuột nhỏ bị người ta nhìn chăm chú,mà phía trước có một bầy chuột rất đau,rất đáng sợ đang chờ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiệu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3

Đêm khuya, Đỗ Diệu Phù từ từ nhắm hai mắt,cẩn thận nghe tiếng hít thở bên cạnh.

Xác định người bên cạnh đang ngủ,nàng nhanh chóng mở mắt ra, thật cẩn thận đứng dậy,hai chân đưa xuống mặt đất, mặc giày vào, động tác chậm rãi rời khỏi giường.

Đây là một khách điểm nhỏ, bọn họ bước vào thành trấn thì đã là buổi tối,đi bảy ngày đường mới có thể đến Tương thành,bởi vậy bọn họ tìm một khách điểm nghỉ ngơi.

Khách điểm chỉ còn hai gian phòng, thân là thiếu gia hai người đương nhiên không thể ngủ cùng đánh xe một phòng,bởi vậy nàng và Tần Diệu Đường liền vào ở một gian phòng thượng hạng tương đối lớn.

Nói một cách khác,nàng và Tần Diệu Đường cùng ngủ chung một giường.

Khi biết được tin tức này Đỗ Diệu Phù cực lực không chế mới không làm cho mặt biến thành một chữ 囧, nàng tình nguyện ngủ cùng A Toàn chứ không muốn cùng Tần Diệu Đường chung một phòng.

Nàng cũng không thể làm như vậy, bởi vì “huynh đệ” ngủ cùng nhau là rất bình thường, bởi vậy cho dù trong lòng không nguyện ý nàng vẫn không có lựa chọn nào khác.

Nàng Lập tức đều hoài nghi chính mình có phải đem “suy vận” mang lại đây,muốn trốn cái gì sẽ tới cái đó? Nàng rõ ràng muốn cách Tần Diệu Đường rất xa,lại không hiểu phải theo sát hơn.

Hơn nữa nàng vẫn nhìn không thấu ý đồ Tần Diệu Đường cho nên chỉ có thể nơm nớp lo sợ cảnh giác, nhưng Tần Diệu Đường lại không có động tác gì, cũng không để ý tới nàng, như là khôi phục nguyên dạng Bùi Thiệu Thanh không đáng lo, theo thứ tự dùng bữa rửa mặt chải đầu, sau đó cởi áo khoác lên giường, từ đầu đến cuối cũng chưa liếc nhìn nàng một cái.

Đối mặt tình hình này Đỗ Diệu Phù nên thở một hơi, nhưng nàng chỉ cảm thấy càng quý dị, tâm phòng bị vẫn không thể buông, nàng không tin Tần Diệu Đường sẽ bỏ qua nàng dễ như vậy.

Dùng Qua loa bữa tối, lấy khăn tay ẩm ướt lau mặt, đến khách điểm thì trời đã tối căn bản không thể tắm rửa, chỉ có thể đơn giản lau mặt, rửa tay rửa chân.

Tuy rằng hiện tại thời tiết không nóng bức, nhưng trên người nàng ra không biết bao nhiêu mồ hôi, theo như Đỗ Diệu Phù người hiện đại mà nói, một ngày không tắm rửa thực sự rất khó qua.

Hơn nữa không phải nàng ngủ một mình, nàng cũng không dám đem cơi mảnh vải quần ngực xuống, nhưng cả một ngày quần mảnh vải, ngay cả khi ngủ cũng không thể cởi bỏ làm cho nàng hồ hấp khó khăn.

Hơn nữa không tắm rửa có lẽ là tác dụng tâm lý, làm cho nàng cảm thấy thân thể dính dính thực không thoải mái. Hơn nữa nằm bên cạnh lại là người nguy hiểm, làm cho nàng không thể buông lỏng, hoàn toàn không thể đi vào giấc ngủ.

Không được, nàng thực sự nhịn không nổi nữa!

Mãi do dự nàng quyết định len lén đi xuống giường, xác định Tần Diệu Đường ngủ say, nàng mặc áo khoác vào, đem tóc xõa ra tùy ý cột lại, nhẹ nhàng mở cửa phòng, kiễng mũi chân đi ra ngoài, lại đem cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Cửa phòng đóng lại một khắc kia, nàng vốn ngừng hô hấp rốt cục thả lỏng, nàng chậm rãi thở một hơi.

Xoay người bước xuống lầu, đêm đã khuya nàng nhìn thấy tiểu nhị trong điểm chống đầu gối ngủ gật trên ghế, nàng không đánh thức tiểu nhị đi ra khách điểm.

Nàng nhớ rõ vừa mới vào thành có đi qua một chỗ, cước bộ rất nhanh đi hướng bên phải ngã tư đường, đường phố u ám vắng ngắt, nhà nào cũng đóng lại cửa, chỉ có một nơi vào ban đêm vẫn náo nhiệt.

Đỗ Diệu Phù dừng lại cước bộ, phía trước có một lầu, đèn lồng màu đỏ treo lên cao, sa mùng màu đỏ theo gió tung bay, tấm biển phía trên có viết vài chữ “Lâm Tiên lâu”.

Đã trễ còn có thể náo nhiệt như vậy, Đỗ Diệu Phù đương nhiên biết nơi này không phải đơn thuần là lầu, mở ra cước bộ nàng bước vào cửa.

Vừa nhìn thấy tình cảnh đại sảnh, khóe miệng nàng co rút cười.

Ngoại trừ người ngoài ăn mặc trang điểm xinh đẹp đi tới phía nàng, trong đại sảnh không có một người nào không có một nữ nhân nào, Đỗ Diệu Phù lập tức ngăn cản cả người.

Nàng biết đây là kỹ viện, nhưng mà nàng không nghĩ tới. khách nhân nơi này lại vô cùng thân thiết ôn mĩ thiếu niên, khóe miệng của nàng kéo lên.

Tiểu Quan quán — ba chữ này nàng nghe qua lại không nghĩ tới chính mình thật sự gặp được.

“Hừm! Công tử là gương mặt mới, ta chưa từng gặp qua nha! Công tử ở vùng khác đến sao?”

Vừa thấy khách mới đến, tú bà nhiệt tình đi lại, nhãn tiêm phát hiện y phục trên người Đỗ Diệu Phù đều vô cùng tốt, vừa thấy đã biết là thiếu gia có tiền.

“Ta là Quý ma ma, xem bộ dạng công tử khí vũ hiện ngang nhất định không phải người thường, đến đây, công tử xưng hô như thế nào?” Quý ma ma tiêm thanh la hét, thân thể đầy đặn nhấm thẳng dựa vào trên người Đỗ Diệu Phù, mũi thơm xộc vào mũi làm cho Đỗ Diệu Phù nhú mày.

Nàng nhanh chân lùi lại, nhịn xuống hắt xì sắp ra, “Quý ma ma, cho ta một gian phòng, ta muốn kín đáo một chút.” Nàng xuất ra một thỏi vàng, “Còn nữa bảo người ta chuẩn bị cho ta một thùng nước ấm.”

Vừa thấy đến vàng, mặt mày Quý ma ma lập tức hớn hờ, vội vàng lấy đi. “Được được, không thành vấn đề, công tử muốn ai hầu hạ? Ngài muốn thanh thuần hay là muốn buông thả một chút? Lâm Tiên lâu chúng ta cái gì cũng có.”

“Đều không cần, cho ta một gian phòng là tốt rồi, còn nữa đừng cho người đến quấy rầy ta.” Nói xong lại cho một thỏi vàng.

Đến tiểu quan quán không tìm tiểu quan? Đây là khách quái gì a? Bất quá cho bạc hào phóng như vậy Quý ma ma cũng không hỏi nhiều, dù sao có tiền kiếm là tốt rồi.

“Được, không thành vấn đề, công tử đi theo ta.” Quý ma ma lắc lắc mông, dẫn Đỗ Diệu Phù đi vào một sương phòng hoa lệ. “Công tử đợi chút, ta lập tức cho người đưa nước ấm lại đây, nếu ngài muốn tiểu quan hầu hạ thì nói với ta một tiếng là được.”

Đỗ Diệu Phù gật đầu nhìn Quý ma ma rời đi, nàng đánh giá gian phòng một chút, tục lệ bài trí qua loa làm cho nàng không khỏi lắc đầu, ngồi vào

ghế, châm một chén nước cho mình.

Tắm rửa xong, ăn bữa đêm, sau đó lại trở về!

Nàng vuốt cái bụng, com bữa tối nàng cắn bản nuốt không nổi, chỉ qua loa bái vài ngụm com mà thôi, hiện tại vừa thả lỏng liền cảm thấy đói bụng.

Đỗ Diệu Phù uống trà, chờ người đưa nước ấm lại đây, nhưng không biết sau khi nàng rời khách điểm còn có người vẫn đi theo phía sau nàng.

Khi người nọ nhìn thấy nàng đi vào Lâm Tiên lâu, kinh ngạc như rụng mào.

Biết Bùi Thiệu Thanh có lòng với hân lại là một chuyện, thật nhìn thấy Bùi Thiệu Thanh đi vào Tiểu Quan quán lại là một chuyện khác.

Dù sao từ trước cho tới bây giờ chưa thấy qua Bùi Thiệu Thanh ngoạn nam nhân, mà hiện tại vừa ra khỏi nhà nửa đêm lại lên lút chuồn ra khách điểm đi vào Tiểu Quan quán.

Tần Diệu Đường ngồi trên nóc nhà, lấy gạch mái nhà ra nhìn vào trong, theo cái lỗ nhìn thấy Bùi Thiệu Thanh uống trà. Đối với Bùi Thiệu Thanh yêu thích hân không cảm giác gì, chỉ cần Bùi Thiệu Thanh không động lên người hân là được.

Bất quá lời tú bà nói lại làm hân không hiểu, Bùi Thiệu Thanh không gọi tiểu quan hầu hạ? Đến tiểu quan quán không tìm tiểu quan, vậy hân đến tiểu quan quán làm gì?

Còn đang nghi hoặc, cửa vừa vịn có người gõ.

“Công tử, nước ấm đưa tới rồi.” Hai gã sai vặt chuyển thùng tắm vào, rót nước ấm vào bên trong.

“Sau nửa canh đưa đến một ít món ăn.” Thường chút bạc vụn, Đỗ Diệu Phù mở miệng phân phó.

“Dạ, cảm ơn công tử đã thưởng.” Hai gã sai vặt khom người nói lời cảm tạ, đóng cửa phòng lại.

Đỗ Diệu Phù đưa tay múc một chút nước ấm, nước ấm hợp ý làm cho nàng lộ ra tươi cười, đưa tay cời bỏ dây cột tóc, nàng gộp lại tóc dài.

Xõa tóc dài xuống làm khuôn mặt khéo léo càng hiện thanh tú, mà bộ dáng này Tần Diệu Đường ở khách điểm đã sớm nhìn qua, dù sao cũng không nghĩ đến ý trong mắt hân Bùi Thiệu Thanh vốn là đại thiếu gia chưa chịu khổ qua, xem ra có chút yếu ớt cũng là bình thường.

Đỗ Diệu Phù cời ngoại sam, cời y phục phóng tới ghế, Tần Diệu Đường đối với việc xem nam nhân tắm rửa không có hứng thú, nếu Bùi Thiệu Thanh đến tiểu quan quán tìm hoan vậy cũng không có gì đẹp mắt.

Đưa tay chuẩn bị lấp mái nhà rồi đi, lại thấy Bùi Thiệu Thanh cời áo đơn trên ngực có quần một mảnh vải, động tác Tần Diệu Đường thoáng chốc dừng lại.

Ngực Bùi Thiệu Thanh bị thương khi nào? Không đúng! Tần Diệu Đường nhú mào tròng mắt nhìn ngực Bùi Thiệu Thanh, mà Bùi Thiệu Thanh đang cời bỏ mảnh vải trên ngực, một vòng lại một vòng lộ ra da thịt, kinh ngạc trong mắt hân cũng lập tức sâu sắc.

Thẳng đến nhìn đến bộ ngực sữa no đủ hiện ra, Tần Diệu Đường bình sinh lần đầu kinh ngạc.

Này..... Làm sao có thể?

“Chán ghét, cuốn lấy thật chặt, đã đỏ.” Đỗ Diệu Phù nói thầm còn xoa ngực, cời quần dài bước vào thùng tắm.

Nước ấm làm cho nàng thoải mái thở một hơi, nàng tựa mái tóc ướt nhẹ, thả lỏng thân thể dựa lưng vào thùng tắm, bả vai thả lỏng ngưỡng đầu phía sau, sau đó..... thân thể ổn định.

Trên nóc nhà có một cái lỗ, xuyên qua cái lỗ đó nàng nhìn thấy gương mặt hé ra –

Trái tim của nàng nhất thời co rút, đôi mắt chậm rãi tròn to, cùng cái người rình coi cũng sờ nhìn lẫn nhau.

Sau đó –

“A a a –”

.....

Tiếng thét sắc bén không có đưa tới bất luận kẻ nào, tiểu quan trong quán đã sớm tập mãi thành thói quen, đem thanh âm này xem như âm thanh lúc khoái hoạt.

Mà người khởi xướng đã sớm từ cửa sổ tiến vào sương phòng, khuôn mặt anh tuấn lãnh trầm đậm mạc, con ngươi đen sắc bén nhanh nhìn chăm chăm Đỗ Diệu Phù.

Đỗ Diệu Phù núp trong phòng tắm, đang lúc bối rối chỉ kịp kéo y phục phủ lên mình, căn bản không cơ hội đi ra thùng tắm.

“Ngươi còn nhìn? Còn không xoay người sang chỗ khác!” Trùng cái gì trùng nha! Nàng còn chưa nói tên sắc lang này nhìn lên người ta tắm rửa, biến thái!

Tần Diệu Đường không nói chuyện, bất quá cũng quay lưng lại.

Đỗ Diệu Phù chạy nhanh ra khỏi thùng tắm, ngoại sam ẩm ướt, nàng đành phải nhanh chóng mặc áo trong vào, sau đó nhảy lên giường lấy chăn bao quanh mình.

Ngẩng đầu đã thấy Tần Diệu Đường sớm xoay người, “Ngươi, ngươi lúc nào xoay người rồi? Ta không gọi ngươi xoay người, ngươi làm sao có thể tự mình xoay người?” Đáng ghét, không nghĩ tới khối băng nam này lại sắc như vậy!

Mặt Đỗ Diệu Phù đỏ lên, nghĩ đến chính mình không chỉ bại lộ thân phận nữ nhi, còn bị nhìn trộm trọn đúng là thiệt thòi tới cực điểm.

“Ngươi theo dõi ta!” Nàng tròn mắt lên án. Hơn nữa còn giống như biến thái rình coi trên nóc nhà!

“Ngươi là Bùi Thiệu Thanh?” Không để ý tới ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm mình, Tần Diệu Đường thậm nghĩ muốn làm rõ sự việc.

“Vô nghĩa!” Đỗ Diệu Phù lờm hẩn một cái, “Ta từ nhỏ đã bị nuôi giống nam nhi, về phần nguyên nhân.” Nàng nghiêng mắt nhìn sang hẩn, hừ hừ. “Không cần ta giải thích, ngươi cũng có thể hiểu phải không?”

Tần Diệu Đường đại khái có thể đoán được tâm tư đại phu nhân, đơn giản vì địa vị cùng với tài phú Bùi gia, nhưng hẩn thực sự không nghĩ tới Bùi Thiệu Thanh đúng là nữ nhân.

Chuyện này thật làm cho hẩn ngạc nhiên, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

Nhìn vẻ mặt Tần Diệu Đường kinh ngạc, Đỗ Diệu Phù biết tranh cãi cũng vô ích, nàng còn đang tức giận. “Ngươi! Theo dõi ta làm gì?”

“Ai bảo ngươi núp đêm lên lút.”

“Vậy không có nghĩa là ngươi có thể theo dõi ta! Còn nhìn lên ta tắm rửa!” Nàng giận, giận đến cắt đứt lời hẩn. “Lại nhìn lên nam nhân tắm rửa, Tần Diệu Đường ngươi là tên biến thái!”

Tần Diệu Đường không hiểu “Biến thái” là cái gì, nhưng vẫn là theo bản năng trả lời: “Đệ cũng không phải nam nhân.”

Ack, ánh mắt phẫn nộ của nàng làm cho hẩn giật mình trở về, khuôn mặt anh tuấn hiện lên một chút xấu hổ.

Bùi Thiệu Thanh là nữ, hẩn nhìn thân thể của nàng. Không chỉ vậy, ở khách điểm bọn họ còn ngủ chung giường — Tần Diệu Đường thoáng chốc đau đầu.

Bây giờ nên làm thế nào cho phải? Làm như chuyện gì cũng không xảy ra không phù hợp cá tính của hẩn, cho dù hẩn ngay từ đầu không biết Bùi Thiệu Thanh là nữ, nhưng hẩn quả thật chiếm tiện nghi của nàng.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm” Thật lâu sau Tần Diệu Đường phun ra câu này.

“Sao?” Phụ trách? Phụ trách gì? Đỗ Diệu Phù trong nháy mắt thấy hẩn từ ngạc nhiên khôi phục thành đạm mạc như là hạ quyết định gì.

“Ta trở về sẽ nói với Bùi thúc.”

“Đợi chút!” Đỗ Diệu Phù cảm thấy không bình thường “Ngươi muốn nói gì với cha ta? Nói ta là thân nữ nhi?”

“Ừm!” Tần Diệu Đường gật đầu. “Còn có ta nhìn thân thể của đệ, cùng với đệ ngủ cùng một giường.”

“Vân vân!” Nàng có dự cảm không tốt, thanh âm hơi hơi phát run. “Huynh nói chịu trách nhiệm là lấy ta?”

“Đúng!”

“Ta không cần!” Đỗ Diệu Phù kích động la hét, chỉ thiếu không sợ tới mức nhảy dựng lên. “Ta mới không cần gả cho huynh! chết cũng không cần!”

Nàng không phải điên hoặc choáng váng, tại sao gả cho hẩn?

Kịch liệt cự tuyệt làm cho Tần Diệu Đường nhũn mảy, nàng ghét bỏ quá mức rõ ràng, cho dù hẩn cũng không nguyện lấy nàng nhưng bị trực tiếp cự tuyệt như vậy, hẩn vẫn là có chút không vui.

“Nói nữa, huynh không phải có vị hôn thê Diệp Nhi sao? Ngươi muốn vứt bỏ Diệp Nhi? A! Không đúng, huynh là muốn hưởng tề nhân chi phúc sao?” Đỗ Diệu Phù tròn tròn mắt, rất là khinh bỉ. “Nhìn huynh một bộ thanh cao dạng thì ra là sắc lang hạ lưu vô si!”

Thái dương Tần Diệu Đường co rút, mặc cho ai bị nhục mạ như vậy cũng thờ ơ, chẳng qua nhìn Bùi Thiệu Thanh nhanh mồm nhanh miệng, ngay cả con người đen cũng lóe lên.

“Nàng không phải thích ta sao?”

“Ai? Ai thích người nha!” Nam nhân này có thể quá tự kỷ hay không?

Đối với việc nàng xem thường làm như không thấy, Tần Diệu Đường bình thần mở miệng: “Ta nhớ rõ Bùi Thiệu Thanh là thích ta.”

“Đó là Bùi Thiệu Thanh cũng không phải.” Ách. Đỗ Diệu Phù ngậm miệng không nói, chống lại con người đen sâu sắc, ngực nàng vừa kéo. Tôn thọ, thiếu chút nữa nói ra rồi.

“Đó là Bùi Thiệu Thanh trước khi té ngựa, sau khi té ngựa em mới nghĩ thoáng.” Nàng cứng rắn, hất cằm lên. “Tần Diệu Đường, hiện tại đệ đối với huynh không có cảm tình gì, khuyên huynh đừng tự cho mình là đúng nữa.”

“Không nghĩ tới sau khi ngã ngựa miệng mồm của đệ cũng là lạnh lợi không ít.” Hơn nữa mắng chửi người mắng vô cùng thuận, hoàn toàn không mang theo chữ gì thô tục.

“Đúng đấy!” Đỗ Diệu Phù cười hí mắt, đồng ý gật đầu. “Xem ra té ngựa thật là một chuyện tốt!”

Tần Diệu Đường hít lại con người, giẫm chặn tại chỗ đi đến phía giường hẹp.

Thấy hắn tới gần, Đỗ Diệu Phù cảnh giác lui ra sao. “O! Người muốn làm sao?” Sẽ không then quá thành giận muốn động thủ đánh nàng ấy chứ?

Tần Diệu Đường đưa tay chế trụ cằm nàng, khuôn mặt anh tuấn tới gần nàng, ngón tay mon trón hình dáng khuôn mặt của nàng, Đỗ Diệu Phù muốn tách khỏi, lại đầu không lực đạo của hắn.

Nàng chỉ có thể trừng mắt, áp chế ý sợ hãi trong lòng trợn mắt trừng hắn.

Hắn nếu dám đánh nàng, nàng liền cắn chết hắn!

Nhìn ra ý đồ trong mắt nàng, Tần Diệu Đường nghiền ngẫm câu môi. “Nếu không phải khuôn mặt này và Bùi Thiệu Thanh giống nhau như đúc, ta thực nghĩ đến đệ là một người khác.” Tính tình thay đổi quá lớn, làm cho hắn không thể không hoài nghi nhưng lại tìm không thấy sơ hở.

“Như thế nào? Cảm thấy Bùi Thiệu Thanh không có tình yêu đối với người liền thấy mất mát, không có tư vị?” Biết rõ giờ này khắc này tốt nhất không cần khiêu khích hắn, Đỗ Diệu Phù lại quán không được miệng mình.

Đối mặt lời châm biếm của nàng Tần Diệu Đường không có tức giận, chẳng qua như là phát hiện cái gì, tuấn mi khinh dương. “Đệ tại sao gọi chính mình là Bùi Thiệu Thanh?”

Ack.

“Bởi vì ta trọng sinh qua Bùi Thiệu Thanh, Bùi Thiệu Thanh trước kia với ta mà nói là truyện đã qua.” Nàng loạn bài rồi lại nói thật sự có đạo lý, làm cho người ta không thể phản bác.

“Vậy sao!” Tần Diệu Đường nở nụ cười.

Cười cái gì? Đỗ Diệu Phù trừng hắn.

Hắn buông cằm của nàng ra, ngón tay quán lấy mái tóc ẩm ướt, đem mái tóc đen đến trước mũi, con người đen nhìn chằm chằm nàng.

“Hiện tại đệ rất thú vị.” Vô cùng thú vị! “Ta thì không tin một người có thể đột nhiên thay đổi tích cách lớn như vậy, cho nên.”

“Cho nên cái gì?” Đỗ Diệu Phù nín thở hỏi.

“Cho nên đừng để cho ta phát hiện bí mật của đệ, cũng đừng để cho ta phát hiện đệ làm hại Bùi gia, nếu không.” Hắn dừng lại không nói, chỉ câu khò khò môi, tuấn mỹ lại bức người.

Toàn bộ lông tơ Đỗ Diệu Phù dựng thẳng lên, hắn không có nói hết lời nhưng nàng cũng hiểu được ý tứ của hắn, chống đối hắn tuyệt đối không phải chuyện tốt.

“Ta là người nhà họ Bùi, tại sao làm hại Bùi gia?” Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch nhưng vẫn quật cường cứng rắn, thẳng thắn lưng, không bị khí thế của hắn áp chế đi.

“Tốt nhất là như vậy.” Đầu ngón tay buông mái tóc đen ra, hắn khẽ vuốt qua mặt của nàng, cửa vang lên thanh âm gõ sai vật.

“Công tử, món ăn của ngài đã đến.”

“Ăn xong liền ngoan ngoãn trở về khách điểm” Hấn nói nhỏ, không tiếng động theo cửa sổ rời đi.

Tần Diệu Đường vừa rời khỏi Đỗ Diệu Phù lập tức xụi lơ, từ đầu ngón tay đến thân thể bắt đầu run nhẹ nhẹ, làm sao cũng ngăn không được.

Thật đáng sợ!

Họ Tần cùng nàng nghĩ thật đáng sợ, người như vậy nàng treu chọc không nổi nhưng nàng lại biết chính mình trốn không thoát.

Nàng bị hấn theo dõi!

.....

Lộc cộc tiếng xe vang lên trên đường, mà trong xe ngựa lại yên tĩnh không tiếng động.

Đỗ Diệu Phù vẫn là ngồi ở góc, ôm hai chân cong lên, ngẩn người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Tần Diệu Đường đang cầm cuốn thư, tự nhiên đảo trang sách, ngẫu nhiên uống một ngụm trà, bình tâm tĩnh khí, vẫn là bộ dáng cái gì cũng chưa xảy ra.

Đỗ Diệu Phù nhú mày chăm chú nhìn hấn, trong lòng lộ vẻ buồn bực nói không nên lời, nàng cảm thấy chính mình như bị khống chế ở ngũ chi sơn của đối phương, trốn không ra, trốn không được chỉ có buồn bực.

Điều này làm cho toàn bộ cảm xúc của nàng tột tệ, nhưng lại tìm không thấy cửa phát tiết, toàn bộ tích tụ ở ngực chỉ có thể buồn ở trong lòng.

Tầm mắt oán hận quá mức rõ ràng Tần Diệu Đường không khỏi cảm thấy buồn cười, đưa mắt nhìn lại Đỗ Diệu Phù nhanh chóng đưa mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, lại không biết động tác chính mình đã giấu đầu hở đuôi.

Tần Diệu Đường cong lên khóe miệng, mở miệng đánh vỡ trầm mặc, “Trong hộp có chút điểm tâm.”

Đỗ Diệu Phù không để ý, làm như không có nghe đến.

Tần Diệu Đường cũng không để ý thái độ của nàng, tự mình mở ra hộp đồ ăn ra, bên trong để đặt đồ ngọt tinh xảo mơ hồ phiêu tán mùi thơm.

“Sáng nay đệ chưa ăn điểm tâm, đói bụng thì ăn đi! Không nên gây sự với bụng mình.” Hấn nói xong nhưng lập tức lại chuyển chú cuốn thư trên tay.

Đỗ Diệu Phù vẫn trầm mặc nhưng mùi đồ ngọt lại dụ dỗ nàng, nước miếng tiết ra, bữa sáng chưa ăn nàng quả thật hơi đói.

Lại đưa mắt liếc Tần Diệu Đường một cái, thấy hấn đảo thư cuốn, nàng cắn môi ngẫm lại cũng đúng, nàng tại sao phải vì hấn mà đói bụng, bị giày vò không phải chính mình sao?

Đưa tay cầm lấy một khối điểm tâm, nàng cắn một ngụm, nồng đậm mùi hạnh nhân tràn ngập trong miệng, mềm mại để lại hương thơm trong miệng.

“Huynh nhớ rõ đệ không phải không dám ăn hạnh nhân sao?” Tần Diệu Đường đột nhiên mở miệng, con ngươi đen nhìn chăm chăm nàng.

Đỗ Diệu Phù liếc mắt một cái, đem điểm tâm còn lại bỏ vào trong miệng, ăn vài cái, sau đó nhú mày.

“Chưa từng đem đệ để vào mắt Tần thiếu gia khi nào biết đệ thích ăn cái gì, không dám ăn cái gì?” Hừ, nàng cũng không tin từ trước đến giờ không quan tâm Bùi Thiệu Thanh bây giờ hấn sẽ biết Bùi Thiệu Thanh yêu thích cái gì.

“Cũng là.” Bị vạch trần Tần Diệu Đường cũng không xấu hổ, ngược lại đưa tay lau đi vụn nhỏ bánh ngọt dính trên miệng nàng, sau đó phóng vào trong miệng.

“Hương vị không tệ.” Hấn đưa ra lời bình, sau đó cúi đầu tiếp tục phiên thư.

Đỗ Diệu Phù bởi vì động tác của hấn mà sửng sốt, hơn nữa khi nhìn thấy hấn ăn luôn vụn nhỏ bánh trên đầu ngón tay, trong lòng không khỏi run lên.

Nàng nhanh chuyển tầm mắt, lại vùng không đi khác thường trong lòng, trong đầu vẫn hiện lên hành động thân mật của hấn làm cho lòng của nàng khó có thể bình tĩnh.

Đây không phải chỉ có tình nhân mới có thể làm chuyện này sao? Hơn nữa Tần Diệu Đường làm sao có cử chỉ dịu dàng như vậy?

Nhưng mà, hấn quả thật ..thật đã làm!

Khóe miệng của nàng còn cảm giác được nhiệt độ ngón tay của hấn, nhiệt độ kia lan tràn làm cho bên tai của nàng mơ hồ nóng lên.

Nhận thấy được bản thân bối rối Đỗ Diệu Phù vội thu liễm tâm trạng xóc nổi.

Đây nhất định là quỷ kế của hấn, muốn cho nàng rối loạn tâm tư, nhất định là vậy!

Đỗ Diệu Phù, đừng trúng kẻ!

Áp chế hoảng hốt, nàng nói cho chính mình đừng dễ dàng bị nhất cử nhất động Tần Diệu Đường ảnh hưởng, người này rất nguy hiểm, nàng nhất định phải cẩn thận đề phòng!

Nắm chặt quyền, Đỗ Diệu Phù dùng sức nói với chính mình, lại không biết một đôi con người đen đêm tất cả về mặt của nàng để vào trong mắt.

Con người nhẹ nhàng xẹt qua một tia nguy hiểm, khóe môi đẹp mắt lén lút giương nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4

Tương thành là thành đô gần biển, tuy rằng chiếm diện tích không thể so với vương đô nhưng vì ven biển lại có cảng cho nên nơi này buôn bán cực thịnh, mức độ phồn vinh cũng không thua vương đô.

Ở Tương thành hãy nhìn đến đủ loại kiểu dáng nhân chủng, giống như di tộc ừ rượu bán ra, thiết khí uy tộc, cùng với thương nhân các quốc gia khác.

Tương thành có thể nói là thành đô buôn bán ra vào, ngay cả kiến trúc cũng tràn ngập phong tình dị quốc, ngoại tộc ở Tương thành mua bán giao dịch có mái tóc và con người đều khác xa nhân dân ở Thịnh Nguyên, bọn họ lấy vật đổi vật, tìm thương nhân bán mấy móc.

Cũng vì gần biển trong không khí Tương thành có vị mặn của biển, thức ăn cũng lấy hải sản nổi tiếng. Dù loại chủng tộc lui tới phức tạp, mỗi một dân tộc có yêu thích khác nhau, bởi vậy ở trong Tương thành có thể hưởng thụ các món ngon của dị quốc.

Khi đi lại trên đường phố Tương thành còn phải cẩn thận người qua đường tới gần, bởi vì Tương thành rất nhiều kẻ trộm, thường thường không cẩn thận túi tiền sẽ bị lấy đi. Tương thành long xà hỗn tạp nhìn như phồn hoa náo nhiệt, nhưng sau vinh hoa ẩn núp nguy hiểm cũng rất nhiều.

Bùi gia ở Tương thành ngoại trừ có phường thuyền còn có hai gian tửu lâu, phân biệt là Ngọc Diên Lâu và Văn Hương Các. Hai bên khác biệt ở chỗ Ngọc Diên Lâu trang hoàng hoa lệ hết sức xa hoa, đơn giản chỉ có một đĩa đậu xào đã giá trị mười lượng bạc, ước chừng là chi tiêu một tháng của người bình thường, bởi vậy ngoại trừ quan lại có tiền ra dân chúng bình thường ăn không nổi.

Mà Văn Hương thì không lộng lẫy như Ngọc Diên Lâu, Văn Hương xây dựng ở bên cạnh bến tàu, lấy thạch xanh trắng xây thành, không chỉ phong cách cổ xưa thanh lịch, nhìn hướng đông cửa sổ còn có thể thưởng thức phong cảnh chiều tà. Món ăn phong phú hơn nữa giá ổn định, mùi vị cũng không thua Ngọc Diên Lâu, người dân bình thường đều có thể vào, còn có văn nhân mặc khách rất thích tụ tập ở nơi này.

Mặc kệ là Ngọc Diên Lâu hoặc Văn Hương Các, mỗi ngày khách nhân đều nối liền không dứt, làm ăn vô cùng tốt, kiếm cho Bùi gia số nhiều của cải.

Mà đưa ra kinh doanh hai loại tửu lâu bất đồng giai cấp chính là Tần Diệu Đường, đề nghị này làm cho Bùi phụ khen ngợi thật nhiều, so với nhi tử thân sinh vô tích sự, Bùi phụ không khỏi liên tục lắc đầu.

Không chỉ Bùi phụ ngay cả quản sự Bùi gia đều vui lòng phục tùng Tần Diệu Đường, nhận định Tần Diệu Đường là chủ tử sau này sẽ tiếp quản Bùi gia, mà nàng là thiếu gia Bùi gia chính tông lại bị bỏ qua hoàn toàn.

Đỗ Diệu Phù không có gì ý tưởng cảm giận bất bình, chẳng qua chỉ im lặng theo phía sau Tần Diệu Đường, nghe Tần Diệu Đường cùng các quản sự thảo luận công việc, nàng thì ở một bên nhàm chán đánh ngáp.

“Thanh đệ cảm thấy như thế nào?” Tần Diệu Đường đột nhiên nhìn về phía nàng, các quản sự cũng đem tầm mắt dời về phía Đỗ Diệu Phù, mà nàng vừa vận che niện đánh ngáp, nước mắt theo khóe mắt chảy ra.

Động tác Đỗ Diệu Phù cứng đờ, không chút nào ngoài ý muốn nhìn thấy các quản sự cực kỳ bé nhỏ nhũn mảy, trong mắt cùng hiện lên coi rẻ.

Họ Tần nhất định là cô ý!

Đỗ Diệu Phù buông tay cũng không cảm thấy mất mặt, phe phẩy chiết phiến nho nhã hướng mọi người mỉm cười, não lại rất nhanh chuyển động, nghĩ nội dung bọn họ mới vừa nói chuyện, nàng nhớ rõ hình như là.....

“Ở Tương thành mở thêm một gian phường thuyền chủ ý này không tệ, nhưng người thuyền tốt khó tìm, nếu muốn bồi tài cũng muốn tốn rất nhiều thời gian. Nói nửa vật lấy nửa thừa, thay vì sản xuất ra y phục giống nhau, chẳng thà hạn chế số lượng bán ra.”

Đỗ Diệu Phù tạm dừng một chút, thấy vẻ mặt các quản sự quái lạ, nàng vuốt chiết phiến, khẽ mỉm cười.

“Nữ nhân sợ nhất ngoại trừ sắc còn có y phục bên ngoài. Còn nửa hận nhất chính là mua không được đồ vừa xinh đẹp số lượng lại có hạn.”

Chúng quân sự hai mặt nhìn nhau, nhị thiếu gia thanh danh từ trước đến giờ đều rất tề, khi nào thì nhị thiếu gia lụn bại biết đạo buôn bán rồi?

Đôi Đỗ Diệu Phù nói một phen ngay cả Tần Diệu Đường cũng kinh ngạc, nhưng khuôn mặt anh tuấn không lộ ra cảm xúc gì, “Không nghĩ tới Thanh đệ đối với ý thích của các cô nương gia hiểu biết như vậy.” Hơn nữa đối với đạo lý buôn bán cũng nói được, một chút cũng không ngu dốt giống trước kia.

Hừ hừ, muốn cho ta mất mặt, họ Tần nguoi mơ sớm quá đó! Gian thương chi đạo, người cổ nhân này làm sao có thể so với người hiện đại nha?

Đỗ Diệu Phù đắc ý ở trong lòng, miệng cũng khiêm tốn, “Đại ca huynh từ trước đến giờ bận rộn, không giống tiểu đệ ta không làm việc đảng hoàng, chỉ thích du ngoạn chung quan, bởi vậy đối với suy nghĩ nữ nhân đệ so với đại ca đương nhiên biết nhiều hơn.”

Lời này vừa ra, các quân sự nghĩ đến là nhị thiếu gia thường đi nơi yên hoa, nhưng Tần Diệu Đường lại là nghĩ đến thân nữ nhi của nàng.

Nữ nhân hiểu nữ nhân là bình thường, không bình thường là biến hóa của nàng, trí tuệ so với Bùi Thiệu Thanh trước kia thật sự à như hai người.

Đầu ngón tay điểm nhẹ lên mặt bàn, Tần Diệu Đường liếc mắt nhìn Đỗ Diệu Phù một cái, con nguoi đen xẹt qua suy nghĩ sâu xa.

“Thanh đệ đề nghị tốt lắm, Lưu quân sự các nguoi đi xuống thương lượng đi, dựa theo cách nói Thanh đệ quyết định nên làm như thế nào, sau khi thương lượng lại nói với ta.”

“Dạ.” Biết thương nghị tạm thời đến đây, chúng quân sự đứng dậy rồi đi, trước khi rời đi trong mắt nhìn Bùi Thiệu Thanh không hề có khinh thị, ngược lại cung kính gật đầu.

Đỗ Diệu Phù gật đầu mỉm cười đáp lễ, chờ tất cả mọi người rời khỏi, phòng nghị sự chỉ còn hai người nàng và Tần Diệu Đường.

Nàng sờ sờ cái mũi thật sự không muốn ở cùng một chỗ với Tần Diệu Đường, ở trên xe ngựa nàng đã chịu đủ, đang định tìm cái cớ tránh khỏi thì Tần Diệu Đường lại mở miệng trước.

“Thanh đệ tính vẫn duy trì thân nam nhi sao?” Tần Diệu Đường nâng chung trà lên, một bộ tư thái nói chuyện phiếm “Chẳng lẽ đệ không muốn khôi phục thân nữ nhi, mặc nữ trang sao?”

Nói nhảm, đương nhiên muốn! Mỗi ngày triển ngực ai chịu nổi?

Không có người ở bên ngoài, Đỗ Diệu Phù cũng lười bày ra bộ dáng nhã nhặn, trực tiếp trợn tròn trắng mắt “nhìn” hấn.

“Làm sao khôi phục? Chẳng lẽ trực tiếp nói với cha ta là nữ, chẳng qua vì mẫu thân muốn trả thù cho nên đem ta nuôi dưỡng như nam nhân? Mà ta thân nữ nhi này còn thường đi kỹ viện tìm cô nương, cùng một đám ăn chơi trác táng xen lẫn cùng nhau, ngủ chung với nhau.”

“Ngủ chung với nhau?” Tần Diệu Đường nhú mày, con nguoi đen hơi nheo lại.

“Lúc uống say không còn biết gì đương nhiên ngủ cùng nhau.” Nói thật Bùi Thiệu Thanh thân nữ nhi không bị phát hiện, ngay cả nàng cũng thấy đúng là kỳ tích.

“Nếu ta thật sự khôi phục thân nữ nhi, cha cho dù không bị ta hù chết cũng sẽ bởi vì lời đồn đãi bên ngoài làm tức chết.” Đây cũng chính là nguyên nhân làm nàng không dám mở miệng, nhị tử Bùi gia biến thành nữ nhi, nàng cũng không biết tin đó đến lúc truyền ra bên ngoài sẽ loạn như thế nào.

“Cho nên đệ muốn cả đời làm nam nhân, lấy thân phận nam nhân tiếp quản sự nghiệp Bùi gia, cả đời giấu diếm thân phận nữ nhân sao?” Tần Diệu Đường thấy nàng không cần phải làm như vậy, Bùi Thiệu Thanh trước kia đối với tài phú Bùi gia có lẽ rất coi trọng, nhưng Bùi Thiệu Thanh hiện tại. Trên người nàng bí ẩn nhiều lắm, hơn nữa hấn phát hiện nàng nói tới Bùi thúc miệng tựa như đang nói một người xa lạ, mà không giống như nói với cha ruột mình.

“Thật ra, ta có biện pháp giải quyết rất tốt.” Đỗ Diệu Phù mỉm cười, ánh mắt như là có toan tính chọt lóc lên nhìn hấn.

Tần Diệu Đường có loại cảm giác sắp bị tính kế.

“Biện pháp này đối với huynh và ta đều có lợi, Ừm, không đúng, đối với huynh mà nói là thật có lợi luôn.” Nàng tin tưởng không có người sẽ cự tuyệt.

“Nói nghe một chút.” Tần Diệu Đường ung dung chờ.

“Huynh có thể cho ta một khoản tiền để cho ta đến tuổi già áo cơm đều không sút mẻ, sau đó về nói chúng ta trên đường hồi kinh gặp được đạo tặc, cuối cùng ta không cẩn thận gặp rủi ro tử vong, từ nay về sau Bùi gia không còn có nhị thiếu gia, huynh chính là người kế thừa Bùi gia.”

Đây là ý tưởng hôm qua nàng nghĩ ra trong lúc ngồi xem ngựa, dù sao nàng cũng không có gì cảm tình đối với Bùi gia, cùng loại người nguy hiểm như Tần Diệu Đường cùng xuất hiện nhiều đối với nàng chỉ có hại, chẳng thà lấy một khoản tiền bỏ đi, nàng có thể tìm một nơi sinh sống, cũng có thể khôi phục thân nữ nhi, không bao giờ trải qua cuộc sống triển ngực nữa.

Tần Diệu Đường nghe xong sắc mặt không thay đổi. “Ta có lợi gì?”

“Kế thừa Bùi gia nha!” Thủ phủ đây! Đây chính là danh hiệu mỗi người đều muốn.

“Cho dù có đệ ở đó, ta vẫn có thể kế thừa Bùi gia.” Nói trắng một chút, người chủ trì hiện tại của Bùi gia căn bản chính là hắn.

Ack..... Đỗ Diệu Phù sùng sốt. “Nhưng ta sẽ không cản trở huynh!”

Tần Diệu Đường nhíu mày, ý giễu cợt cực nồng. “Đệ cho rằng ta sẽ để ý đệ cản trở sao?” Nói trắng ra một chút, nàng có năng lực cản trở hắn sao?

Bị nghiêm trọng xem thường nhưng Đỗ Diệu Phù không cách nào phản bác chỉ có thể giương miệng trừng mắt hắn, á khẩu không trả lời được.

Tần Diệu Đường đứng dậy đi về phía nàng, thân thể cao lớn đứng ở trước người nàng, hai tay đặt ở hai bên ghế, từ từ cúi người xuống.

Khí thế áp bách làm cho Đỗ Diệu Phù lui về phía sau, lại bị khóa ở ghế, trốn không được, động đậy cũng không, chỉ có thể mở to một đôi mắt to khăn trương nhìn hắn.

Khuôn mặt tuấn mỹ bức người cơ hồ gần sát nàng, hô hấp cực nóng làm cho nàng nín thở, trái tim đập nhanh hơn, nàng sợ hãi cúi thấp mặt không dám lại nhìn hắn.

Nhưng dạng này lại càng có thể cảm nhận được tồn tại của hắn, bao gồm hơi thở và nhiệt độ cơ thể hắn.

“Đệ muốn rời khỏi Bùi gia? Ta lại không muốn để cho đệ đi.” Hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua lỗ tai của nàng, hắn mỗi lần phun ra một chữ môi mỏng sẽ chạm vào vành tai của nàng.

Đỗ Diệu Phù không khỏi lui vai muốn tránh khỏi trêu chọc của hắn.

Nhìn da thịt bạch ngọc toát ra vụn nhỏ mụn com, khuôn mặt anh tuấn từ trước đến giờ đậm mạc hiện lên một chút tà ác, hắn cúi đầu.

“A!” Đỗ Diệu Phù sợ tới mức kinh kêu, đưa tay che cổ, hai mắt tròn tròn, kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn lại cắn nàng? Không chỉ cắn, còn liếm!

Khi nàng ngẩng đầu Tần Diệu Đường khẽ nhếch môi, thấy mắt nàng mở lớn hơn nữa, lưỡi trơn trượt thâm nhập vào trong cái miệng nhỏ nhắn tàn sát bừa bãi, như cuồng phong đòi lấy hơi thở của nàng.

Đỗ Diệu Phù sợ tới mức đã quên hô hấp, dưỡng khí trong ngực dần dần biến mất, mặt của nàng bắt đầu đỏ lên, trước mắt một mảnh tối đen.

“Thở.” Hắn vỗ nhẹ mặt của nàng.

Dọa! Đỗ Diệu Phù giật mình hoàn hồn nhanh hít thở không thông, vội vàng hấp thụ không khí, một đôi mắt vẫn trừng mắt hắn, môi bị hôn sưng khẽ nhếch.

“Ngươi ngươi ngươi.....” Nàng nhịn không được lắp bắp, sợ tới mức nói không ra lời.

“Trừ phi nàng đem bí mật trên người nói ra, bằng không đừng nghĩ rời khỏi Bùi gia.” Hắn cười đến mê người, đầu ngón tay phủ lên cánh môi thủy nhuận, nhìn chăm chú ánh mắt nguy hiểm lại câu người của nàng. “Bất quá cho dù biết tất cả bí mật trên người nàng, ta cảm thấy ta cũng không muốn thả nàng đi.”

Hắn thấp lằm bằm, ngữ khí không chút để ý lại như là lời thề tuyệt đối.

Đỗ Diệu Phù không khỏi run sợ, trong mắt lộ ý sợ hãi.

“Đừng sợ, chỉ cần nàng ngoan ngoãn ta sẽ không sẽ làm nàng bị thương.” Hắn mỉm cười, ngón tay mon trón gò má dịu dàng lại triển miên.

Mà nàng tựa như con chuột nhỏ kinh hoàng bị ác miêu âm hiểm cắn.

Đỗ Diệu Phù sợ tới mức phát run, trong lòng không ngừng khóc hào — đáng sợ! Thật đáng sợ!

.....

Đỗ Diệu Phù hoàn toàn sợ hãi, lá gan của nàng vốn không lớn, tuy rằng cá tính bạch mục, miệng máy xe nhưng lá gan của nàng cũng rất nhỏ, chuẩn mực sợ kẻ xấu.

Hơn nữa người nàng biết đều là cường thế nhân sĩ — tỷ như chị em Giang gia. Bị chị em Giang gia ức hiếp nàng phát qua lời thề, đối với loại người cường ngạnh đáng sợ này nàng muốn tránh xa.

Bởi vậy ban đầu vừa nhìn thấy Tần Diệu Đường, cảm ứng tránh ác của nàng đã nhắc nhở qua nàng, người này rất nguy hiểm phải tránh xa một chút.

Nàng rõ ràng cũng chiều theo làm, nhưng vì sao quá trình tiếp theo hoàn toàn không nằm trong tay nàng?

Đỗ Diệu Phù trái lo phải nghĩ, kết luận chính là — đều là miệng của nàng gây họa, nàng không nên ba lần bốn lượt khiêu khích Tần Diệu Đường, không nên khiến cho hắn chú ý, không nên từng mất hắn.

Đỗ Diệu Phù hồi hận muốn chết, sớm biết vậy nàng sẽ không thay đổi tiếp tục làm tên phá sản ăn chơi trác táng, sau đó trộm lấy tiền Bùi gia chờ lấy đủ rồi trốn khỏi nhà, dù sao Bùi Thiệu Thanh không được yêu thích, cũng không có người quan tâm hắn biến mất hay không.

Sứ mệnh cái rắm! Nàng ảo tưởng sứ mệnh giờ thì hại chính mình bị nguy hiểm quần lên!

Đỗ Diệu Phù ôm đầu không tiếng động thét chói tai, không khỏi nghĩ đến Giang Sơ Vi đã nói qua với nàng, nàng trời sinh hấp dẫn loại người cường thế.

Tuy rằng bộ dạng nàng bình thường béo, nhưng hoa đào cũng rất tốt, hơn nữa người theo đuổi nàng điều kiện cũng không tệ, đều là nhân sĩ lương cao thành công, anh tuấn nhiều tiền, chẳng qua khuyết điểm là tự cho là đúng đem nàng trở thành sủng vật chăm sóc ở nhà mình.

Ngay cả quen mấy người bạn trai, nàng liền chịu không nổi quyết định cách loại người này xa một chút, nhưng hết lần đến lần khác nam nhân theo nàng đều là đồng dạng cá tính.

Không nghĩ tới xuyên qua đến cổ đại từ trường của nàng vẫn là không thay đổi, càng bị kịch là lần này quần lên nàng là Tần Diệu Đường, nam nhân này so với nàng trước đó quen biết càng đáng sợ hơn.

Nếu hắn biết nàng là một linh hồn xuyên qua đây căn bản không phải Bùi Thiệu Thanh. Đỗ Diệu Phù mảnh liệt run lên.

Nàng không dám tưởng tượng kết cục của mình, trong lòng chỉ cảm thấy nguy hiểm! Nguy hiểm! Nguy hiểm!

Không được! Không thể lại địa phương này nữa, bằng không sớm hay muộn sẽ có một ngày nàng nhất định sẽ bị buộc nói ra toàn bộ, mỗi ngày nom nớp lo sợ phòng bị làm tâm lực của nàng dần dần lao lực quá độ.

Nếu còn như vậy nữa nàng sớm hay muộn sẽ hỏng mất. Đỗ Diệu Phù cắn môi nhìn sắc trời ngoài cửa sổ. Lúc này đã vào đêm, Tương thành cùng địa phương khác bất đồng buổi tối phổ xá rất sâm uất, các quán bán hàng rong nhỏ đều đã đi ra, bởi vậy ban đêm Tương thành rất náo nhiệt.

Tần Diệu Đường cùng vài thương nhân hợp tác đi xã giao, địa điểm là Hoa Mãn Lâu nổi danh ở Tương thành, nơi yên hoa này nữ nhân không thích hợp đi — đây là Tần Diệu Đường nói. Bởi vậy nàng bị lưu lại, Tần Diệu Đường một mình đến cuộc hẹn.

Nàng nhớ rõ vừa rồi lâu hai có hai người dùng bữa, nghe được khách nhân ngoài màn trúc nói chuyện phiếm, bọn họ giống như nói buổi tối có chiến thuyền chờ hàng.

Đỗ Diệu Phù nhanh chóng đứng dậy, vội vàng đóng gói này nọ, bạc trên người nàng không nhiều lắm, nhìn trái nhìn phải nàng đem thứ đáng giá trong phòng bỏ vào bao quần áo.

Nàng còn không quên chạy đến phòng Tần Diệu Đường, ngay cả đồ đạc của hắn cũng vơ vét, xác định đáng giá đều mang đi, mới ôm túi lớn tròn vo chuẩn ra phòng, tránh đi tiểu nhị cùng chương quầy chạy ra Ngọc Diên Lâu.

Biết Tương thành nhiều kẻ trộm, bao phục của nàng lại lớn, đành phải cẩn thận ôm bao quần áo thật tốt chạy về hướng cảng.

Mặc kệ tàu buôn kia muốn đi đâu, trước thoát đi Tần Diệu Đường rồi hãy nói!

.....

Gió thu mát mẻ nhẹ phẩy, màn lụa màu đỏ tung bay, Hoa Mãn Lâu vang danh Tương thành phiêu tán mùi vị sơn phấn, khúc điệu đàn sáo vang lên, ái muội hấp dẫn.

Tần Diệu Đường đối với nơi yên hoa xưa nay không có hứng thú, hết lần này đến lần khác nam nhân cố tình tìm đến địa phương này tìm hoan, mà hắn mặc dù không thích nhưng cũng không cự tuyệt.

Dù sao rượu say làm tai nóng là nơi dễ dàng để nói chuyện làm ăn nhất.

Nhìn nam nhân này ôm cô nương uống rượu nói đùa sắc mặt Tần Diệu Đường lãnh đạm, những người này đều là thương gia hợp tác lâu năm với Bùi gia, phần lớn mọi người đã uống rượu, còn có người đã đưa cô nương đi vào phòng.

Nhìn xem thời gian, đợi nửa canh giờ nữa là có thể chạy lấy người.

Không biết Bùi Thiệu Thanh giờ phút này ở trà lâu làm cái gì? Nghĩ đến người thú vị kia, con người đen đậm mặc thoáng chốc nổi lên ý cười.

Ban ngày hôn nàng là ngoài ý muốn, hắn không nghĩ sẽ hôn nàng, chẳng qua nàng đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trong to giống con chuột nhỏ kinh hãi chờ hắn phát hiện, hắn đã hôn nàng.

Hối hận? Thế thì không.

Nàng không phải nữ nhân hần lần đầu tiên hôn nam nhân thôi luôn luôn có thời điểm dục vọng, tuy rằng dục niệm của hần không nặng bất quá nên tháo gỡ, hần cũng sẽ không ủy khuất chính mình.

Môi của nàng so với nữ nhân hần từng hôn qua còn mềm hơn, thậm chí khẽ run, trong cái miệng nhỏ nhắn vẫn giữ trà hương thanh nhã, khi hần tăng thêm nụ hôn kia, hần nghe được nàng thở gấp, sau đó trọn tròn đôi mắt dần dần thất thần, ngay cả hô hấp cũng quên.

Nếu không phải hần vỗ nàng tỉnh, nàng nhất định sớm hít thở không thông!

Hần biết đã dọa nàng, hoảng hốt và bối rối trong mắt nàng lấy lòng hần, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đỏ lên làm cho hần muốn cười.

Đúng vậy, đáng yêu — không nghĩ tới một ngày kia hần sẽ dùng chữ này trên người Bùi Thiệu Thanh, hoặc là nói không nghĩ tới Bùi Thiệu Thanh có ở trong mắt hần.

Vốn là người không đáng nhìn, hiện tại lại khiêu khích lòng hần, bộ dáng linh động câu động ánh mắt hần làm cho hần chọn rộn.

Hần từ trước đến giờ là người lãnh tình, không có bất luận kẻ nào có thể dừng lại trong mắt hần.

Đối với Bùi gia tốt là vì Bùi thúc đối hần có ân, nên báo ân báo xon rồi hần sẽ rời đi.

Bởi vậy hần không cho phép người làm hại Bùi gia tồn tại, Bùi Thiệu Thanh thay đổi khiến cho hần nghi hoặc, đồng dạng diện mạo nhưng hần biết, người này không phải Bùi Thiệu Thanh.

Nhất định là có chỗ nào không đúng nhưng mà hần tạm thời tìm không thấy điểm mấu chốt.

Vốn nghĩ chờ hần tra được bí mật Bùi Thiệu Thanh, nếu có hại liền diệt trừ nàng, nhưng hiện tại. Hần rũ mắt xuống, uống rượu.

“Bùi Thiệu Thanh.” Nàng Rốt cuộc là ai?

Tần Diệu Đường thú vị suy tư, mùi thơm bay lại gần sát hần, thân hồng sa, lộ ra bán nhũ tiến sát vào trong lòng hần.

“Tần công tử, chàng một mình ngồi đây nghĩ cái gì?” Mỹ nhân dịu dàng cầm chén rượu trong tay hần, liền tay uống cạn chén rượu của hần, môi dịu dàng hướng về phía hần.

Tần Diệu Đường lại tránh mặt đi, môi mềm dừng ở bên má, môi của hần vẫn giữ mùi hương mềm mại kia cho nên hần không muốn để cho hương khí tục điểm lây dính, lúc này thấy một thân ảnh quen thuộc lướt nhanh trên đường.

Hần giương mâu, đứng vậy người nọ ôm một túi lớn, hơn nữa đang đi về cảng phía đông, đưa mắt nhìn lại tại cảng có một tàu buồm đậu ở đó tựa hồ chuẩn bị không lâu sau xuất phát.

Khuôn mặt anh tuấn giấu giếm tâm tư, chỉ có con ngươi để xẹt qua ánh sáng lạnh, Tần Diệu Đường đứng dậy.

“A!” Mỹ nhân dựa vào bên người hần duyên dáng gọi to, nhu nhược té trên mặt đất, cong môi hờn dỗi. “Tần công tử, chàng làm đau người ta.”

Tần Diệu Đường không để ý tới trực tiếp từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống đi theo phía sau người nọ, thấy nàng quả thực đi vào cảng, con ngươi đen nheo lại.

Đỗ Diệu Phù hỏi: “Thương gia, thuyền này chừng nào xuất phát?”

“Đúng đấy! Một khắc nữa sẽ xuất hành.”

Một khắc? Vậy không phải 15 phút? Như vậy đủ rồi Tần Diệu Đường sẽ không sớm về Ngọc Diên Lâu như vậy, nàng nhất định có thể an toàn đào tẩu.

Ánh mắt Đỗ Diệu Phù tỏa sáng, vội vàng mở miệng, “Ta đây muốn lên thuyền, phải tốn bao nhiêu bạc nha?”

“Hai vị sao? Vậy phải năm lượng bạc!”

“Không có, chỉ có.”

“Không được, chúng ta không lên thuyền.”

Lời nói sâu kín từ phía sau bay tới, lưng Đỗ Diệu Phù thoáng chốc rét run, một cánh tay khỏe mạnh hoàn qua thắt lưng nàng, kéo nàng ra phía sau.

Nàng ngã vào lồng ngực ấm áp, thân thể bị chế trụ, nàng không khỏi phát run, mà hơi thở cực nóng lướt nhẹ qua tai nàng.

“Thanh đệ, đệ muốn lên thuyền sao?” Thanh âm nhẹ nhàng sâu kín, cực kỳ dễ nghe.

Lông tơ toàn thân Đỗ Diệu Phù lại lạnh rét dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 5

Trong ngõ tối vén lên luồng đạo thân ảnh, Đỗ Diệu Phù bị ngăn chặn hô hấp, lưỡi cực nóng tàn sát bừa bãi trong miệng, dùng sức ngậm lưỡi của nàng như muốn nuốt nàng vào, mô nàng bị hôn vừa tê vừa đau cơ hồ không thở nổi.

Muốn phản kháng nhưng khí lực đối phương so với nàng lớn hơn rất nhiều, hai tay bị áp chế ở trên tường, thân thể cường tráng dính sát vào, đè ép ngực nàng hơn nữa thô bạo hôn làm cho nàng nhanh hít thở không thông.

“Úm! Không.” Hơi thở toàn bộ hỗn loạn, môi đau đến nàng thẳng nhũ mảy, sợ hãi làm cho mắt nàng đỏ, cảm giác đai lưng bị giải khai người nàng càng hoảng, “Không được!”

Cánh môi bị dùng sức cắn đau đến kinh hô, lại vội đem thanh âm nuốt vào, kinh hoảng liếc về phía đầu hẻm.

Nàng bị Tần Diệu Đường kéo vào ngõ tối bên cạnh bến tàu, nàng sợ đến không vùng ra, vừa vào ngõ tối hần liền đoạt lấy cái bao tón y phục trên tay quảng xuống mặt đất, sau đó lập tức thô bạo hôn nàng.

Nàng bị hù chết, gãy dựa muốn chạy trốn, hần lại ở bên tai nàng nói: “Nàng có thể làm động tác mạnh một chút, tốt nhất kêu lớn tiếng một chút, ta không ngại để cho người ta đến quan sát.” Thanh âm nguội lạnh làm cho thân thể nàng cứng đờ.

Nàng biết hần nói được thì làm được, lập tức không dám cử động, chạy trốn, chỉ có thể ngoan ngoãn làm con chuột nhỏ hy vọng lừa giận của hần nhanh chóng biến mất.

Mà khi hần dùng đai lưng của nàng trói chặt hai tay nàng, nàng hoảng sợ tròn mắt, hần, hần không phải muốn.

“Tần, Tần Diệu Đường. Huynh đừng xúc động.” Thanh âm run rẩy, nàng sợ tới mức nước mắt loạn chuyển giờ này khắc này nàng làm sao còn dám tiện miệng khiêu khích hần, vội vàng bày ra tư thái thấp kém mong chờ hần bỏ qua cho nàng.

Tần Diệu Đường dịu dàng liếm qua cánh môi bị hần hôn sưng, ngón tay xuyên thấu qua áo mỏng theo eo nhỏ xoa nhẹ lên phía trên, cúi đầu thanh âm triền miên đến cực điểm.

“Ta bảo nàng ngoan ngoãn ở Ngọc Diên Lâu, nàng lại ôm túi y phục chạy đến cảng, còn muốn lên thuyền, Thanh đệ, đệ muốn đi đâu?”

“Ta, ta.”

Ngón tay đẩy vạt áo ra, xoa lên ngực bị vải trắng quấn quanh, bàn tay phủ lên ngực trái cảm thụ tim nàng đập kịch liệt.

Khuôn mặt anh tuấn vui vào cổ trắng mềm, lấy môi mút cắn lên da thịt tỉ mỉ nhẹ thở hơi cực nóng, Đỗ Diệu Phù run rẩy, tim đập dồn dập phản không ra là sợ hãi hay là cử chỉ ái muội của hần làm sinh ra xấu hổ.

“Tại sao không trả lời? Nói! Nàng muốn lên thuyền đi đâu? Hay là nàng muốn chạy trốn? Muốn chạy trốn khỏi ta? Hừm?”

“Ta.” Đỗ Diệu Phù cắn môi đáng thương hề hề nhìn hần, thanh âm phồng phuyễn. “Tần Diệu Đường huynh đừng tức giận.”

“Tức giận?” Hần tuấn mị mỉm cười, con ngươi đen lại sâu thẳm không thấy đáy, “Nàng cảm thấy ta tức giận sao?”

Hần vừa hỏi ngón tay vừa nhẹ nhàng đẩy cái kết ở ngực, đem mảnh vải quấn ngực cởi bỏ.

Có — hơn nữa rất tức giận!

Nhìn mảnh vải chậm rãi rơi xuống, bộ ngực sữa lộ ra cảm giác lạnh lẽo ập tới, nàng có thể cảm giác được nhũ tiềm bởi vì không khí lạnh như băng mà đứng thẳng.

“Ta, ta không có muốn chạy trốn.” Nàng ngập ngừng vừa nghe đã biết nói dối. “Ta chỉ là muốn lên thuyền đi dạo.”

“A?” Mảnh vải toàn bộ rơi trên mặt đất bàn tay đặt lên tuyết nhũ khéo léo, thô lỗ niêm trụ kiều nhuỵ. “Mang theo túi y phục lớn như vậy đi dạo sao?”

Lời nói dối như vậy nàng cũng dám nói ra khỏi miệng sao? Con ngươi đen xẹt qua tia lửa, bàn tay to thô lỗ xoa nhũ thịt, hung hăng bám lên.

“A!” Đỗ Diệu Phù đau đến thét lên lại không dám la quá lớn, chỉ sợ khiến cho phía ngoài hèm chú ý, có người sẽ đi vào hèm nhỏ.

“Đừng mà,” Thanh âm cầu xin tha thứ mang theo tiếng khóc, loại này bình tĩnh dường như so với lúc hấn phần nộ còn đáng sợ hơn. “Tần Diệu Đường, đừng như vậy.”

Phóng nhuyển lại phóng nhuyển, hy vọng hấn sẽ thấy nàng yếu ớt buông tha nàng.

Đáng tiếc nhìn nàng được mắt, ý đồ của nàng dễ dàng bị nhìn ra, Tần Diệu Đường như rót môi hôn nước mắt đang chảy xuống.

“Không, ta cảm thấy nàng còn chưa đủ sợ.” Không cho nàng một giáo huấn khắc sâu, nàng nhất định sẽ không ngoan, lại thừa dịp hấn không chú ý chạy đi.

Lần này không phải hấn nhìn thấy nàng, nàng đã sớm lên thuyền chạy thoát! Nghĩ đến nàng mới thấy hấn không để ý liền chạy trốn, con người đen phiếm lãnh.

“Lần này không thể buông tha nàng, phải cho nàng một trừng phạt, để chặt chẽ nhớ kỹ kết cục muốn chạy trốn.”

Trừng phạt? Trừng phạt cái gì?

Còn chưa ra khỏi miệng, cánh môi lại bị ngăn chặn, hấn mãnh liệt cắn cánh môi mềm mại, thô lỗ cắn nuốt nước bọt như mật ong trong miệng nhỏ nhắn, lại đem nước bọt chính mình nuốt cho nàng.

Bàn tay thô bạo xoa hai luồng nộn nhũ làm nhụy tiêm đỏ bồng trên da thịt tuyết trắng lưu lại dấu tay thật sâu.

“Ừm a……” Môi non mịn tròn không thoát xâm lược của hấn, cánh môi bị hôn phát đau, ngay cả thân thể cũng truyền đến đau đớn, bàn tay cầm kiêu nhũ bấm chặt lên nhũ thịt trắng mịn.

Đỗ Diệu Phù đau lùi vai, lại trốn không khỏi hấn làm nhục, quần dài vài khó bị giật xuống, bàn tay thô ráp đặt lên hoa huyết bị lông tơ bao trùm.

Đỗ Diệu Phù trừng lớn mắt, thân thể theo bản năng muốn né tránh.

“Lại trốn, ta sẽ cho nàng càng đau.” Thanh âm cảnh cáo vang lên ở bên tai, môi nóng ẩm ướt ngậm chặt vành tai, răng cắn một cái thật sâu.

“A!” Đau quá! Nhưng nàng cũng không dám cử động chỉ sợ làm hấn tăng thêm lửa giận, đành ủy khuất khóc nhỏ. “Ta không trốn, huynh đừng tức giận.”

Tần Diệu Đường liếm đi nước mắt, tư thái đáng thương của nàng làm cho lửa giận của hấn tiêu tan, bất quá hấn không tính dễ dàng buông tha nàng.

Nữ nhân này thực thông minh biết hợp thời yếu thế lấy lòng, bày ra bộ dáng nhu nhược tiêu trừ lửa giận của hấn, muốn mượn điều này làm cho hấn mềm lòng bỏ qua cho nàng.

Nhưng nếu nàng nghĩ hấn sẽ thuận theo ý nàng, vậy sai lầm rồi, hấn không dễ bị lừa như vậy, hơn nữa hành động muốn chạy trốn của nàng quả thật chọc giận hấn.

Nghĩ đến nàng có thể chạy thoát, mà hấn lúc đó tìm không thấy nàng, cảm xúc bình tĩnh lại dâng lên một cỗ xao động làm cho hấn muốn hung hăng xé rách nàng –

Để cho nàng không thể trốn nữa, để cho nàng không dám trốn, vĩnh viễn đừng nghĩ thoát khỏi hấn!

Loại cảm xúc mãnh liệt này làm lòng hấn chấn động, mà lửa giận trong lòng thiêu đốt thổi quét hấn, làm cho hấn nén không được ý niệm điên cuồng trong đầu –

Hấn muốn cho nàng đau để nàng sợ hãi, làm cho nàng thật sâu nhớ kỹ khắc sâu trong lòng, tốt nhất cả đời đều đừng nghĩ chạy trốn khỏi hấn!

Con người đen như bức họa sâu thẳm nghiêm nghị, ngón tay phủ lên kiêu hoa đầy biện thịt ra, không chút thương hoa tiếc ngọc dùng sức đem ngón giữa đâm vào.

“A!” Dừng đạo chặt trát lần đầu bị dị vật thâm nhập lại không có bất kỳ trơn bóng, Đỗ Diệu Phù đau đến cắn môi, nước mắt từng giọt chảy xuống, thân thể bởi vì đau đớn run rẩy, hoa huyết mảnh mai tràn ra một chút tơ máu.

Mà hấn cũng không chú ý nàng đau, ngón giữa đâm vào bắt đầu trườn động cẩn thận cọ sát nộn thịt, trần trọc đè lên kiêu hoa đáng thương.

“Đừng mà!” Nàng đau kẹp chặt hai chân không cho hấn động nữa, ai ngờ hấn lại đột nhiên kéo lấy nhũ tiêm, bàn tay cầm chặt nhũ thịt.

“Mở chân ra.” Hấn thấp giọng ra lệnh, há miệng ngậm chặt nụ hoa, răng còn khể cắn.

“A!” Đỗ Diệu Phù run rẩy, con người chảy nước mắt ủy khuất nhìn hấn.

Tần Diệu Đường nhũ mảy, đầu lưỡi liếm qua nụ hoa còn in dấu răng, “Cũng do nàng muốn ta càng thô bạo?”

Nàng không dám hé răng nhưng cũng không dám lại phản kháng, chậm rãi mở ra hai chân.

“Thế mới ngoan.” Hắn vừa lòng liếm mút nhũ tiêm, lấy lưỡi đùa nghịch tựa như phần thưởng, nhẹ nhàng liếm mút hai luồng miên nhũ, một ngậm một ngậm mút nhũ thịt tuyết trắng.

Mà ngón tay dài trong hoa huyết cũng tăng thêm lực đạo chuyển động kéo ra đưa vào, chèn ép hoa thịt co rút lại, khi ngón cái tiến vào còn chạm qua nhụy châu.

“Ừm!” Bụng dưới đau đớn dần dần chuyển sang một loại tê dại, cảm giác khác thường theo trong cơ thể dâng lên, hàm răng khê cắn môi dưới, thân thể căng cứng bắt đầu phóng nuyễn.

Cảm giác được nâng biến hóa, Tần Diệu Đường nhếch môi, khuôn mặt anh tuấn họa ra tà khí. “Mẫn cảm như vậy? Ngay cả đau cũng có thể làm cho nàng ảm ướt.”

Ngón tay trườn động cảm nhận được chất lỏng thấm ra, trơn bóng ra vào của hắn, nộn thịt thậm chí khát khao phun ra nuốt vào ngón tay dài.

Đỗ Diệu Phù không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng có xấu hổ có lúng túng cũng có để ý. Nàng chỉ có thể quay mặt đi, lại thấy có người đi vào đầu hẻm, nàng cả kinh tiểu huyết vốn chặc trát giờ càng chặc hơn.

“Thực mệt, hôm nay cá về thật nhiều, ăn khối lương khô nghỉ ngơi một chút đi!”

“Đem mớ cá này bán đi hắn là trời đã sáng.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào ngõ hẻm, Đỗ Diệu Phù khẩn trương trừng mắt hai người, vừa vận nam nhân phía trước lại thừa dịp xâm nhập thêm một ngón tay, hai ngón tay dùng sức đâm vào hoa khẩu.

Nàng tròn tròn mắt, cực lực nén xuống tiếng rên rỉ phun ra khỏi miệng.

Không được, sẽ bị phát hiện!

Nàng lác đầu trong mắt lộ vẻ khẩn cầu, nghe tiếng bước chân đến gần, tim bắt đầu co rút.

Nhưng Tần Diệu Đường không để ý tới, ngón tay rút ra lại tiến vào không ngừng lặp lại, thậm chí mỗi khi trườn động đều cố ý ma sát qua vách tường hoa non nớt.

A..... khẩn trương sợ hãi bị phát hiện làm cho thân thể càng mẫn cảm, tiểu huyết không ngừng co rút lại, nhưng càng có thể cảm nhận được khi ngón tay rút ra mang theo khoái ý.

Thân thể mềm mại run rẩy, hàm răng thật sâu cắn vào cánh môi.

Người này..... Rất quá đáng!

Nàng buồn bực lại gần không được động tác của hắn, mà người đứng ở ngõ hẻm cách bọn họ khoảng cách ước chừng vài chục bước, chỉ là bọn họ ở góc tối bởi vậy không bị phát hiện.

Nhưng nếu có chút động tĩnh gì, bọn họ nhất định có thể nghe được.

A!

Đầu vú đột nhiên bị thật mạnh găm cắn, ngón tay ở trong cơ thể trườn động giống như chuyển động trong hoa huyết, làm cho Đỗ Diệu Phù cơ hồ mau hồng mắt, nhịn yêu kiều không được bật ra khỏi miệng.

Nàng buồn bực cúi đầu cắn vai hắn, đem đau đớn nhấn nhủ cho hắn.

Tần Diệu Đường không chút để ý bả vai đau, ngón tay đưa vào trườn động nhanh hơn, co sát qua nộn thịt cứng rắn.

Ừm..... Đỗ Diệu Phù tròn tròn mắt, tiểu huyết nhất thời hiện mờ làm cho người ta run rẩy tê dại. Khi hắn tiến sát, nàng sớm không rảnh bận tâm có người ở ngõ hẻm, đắm chìm làm cho người ta diệt sạch tình dục, chất lỏng tràn ra hoa khẩu, thân thể mềm mại đỏ như hoa hồng.

Phát hiện nàng rung động, Tần Diệu Đường tà ác tiến công khối nộn thịt kia, ngón tay đè ép đâm vào, muốn ép nàng hồng mắt.

“Ừm!” Đỗ Diệu Phù rốt cuộc chịu không nổi, cao trào thổi quét mà đến làm cho nàng kịch liệt run rẩy, thân thể mềm nhũn mệt mỏi.

Nàng khê thờ hồn hên người ở đầu hẻm không biết đã rời đi khi nào, mắt nàng che đầy sương mù, mềm nhũn dựa vào trên người hắn, rốt cuộc xuất không ra một chút khí lực.

Tần Diệu Đường rút ngón tay dài quần quanh dịch mật tươi đẹp, hắn cười bỏ đai lưng phóng thích dục vọng sớm bùng bùng phần chân, sau đó chế trụ

mông tròn,đem nóng rực đâm vào mềm mại ẩm ướt giữa chân.

Cảm nhận được vũ khí nóng bỏng, thân thể Đỗ Diệu Phù cứng đờ, trong lòng đều là hoảng sợ.“Không được.”

“Lấy chân kẹp chặt.” Giọng của hắn thô ách,thấy nàng bất động,to lớn khế đâm vào cánh hoa.“Là nàng muốn ta vào?” Vậy hắn sẽ rất vui lòng.

Đỗ Diệu Phù không dám chần chừ, nén xấu hổ đỏ mặt đem chân kẹp chặt. Lửa nóng cứng rắng phái nam để ở hoa khô,cảm nhận được của hắn thật lớn, tai của nàng nóng lên.

Nam tính dán nộn thịt mềm mại giữa hai chân,Tần Diệu Đường chậm rãi di động, nóng rực qua lại ở nộn thịt co rút,ma sát đùi bên mềm mại.

“Ừm.....” Mỗi một cái ma sát đều đảo qua hoa tâm ẩm ướt,trong lòng Đỗ Diệu Phù cảm thấy xấu hổ, rõ ràng không có tiến vào nhưng cảm nhận được so với tiến sâu vào càng thẹn hơn.

Ôm lấy mông tròn bàn tay vệt ra mông thịt ,bắp đùi non mịn bị thô thiết cọ sát phiếm hồng, hoa khẩu nhò ra mật dịch nhiễm ướt phái nam đưa vào, lỗ tai cơ hồ có thể nghe được thân thể cọ xát vang lên tiếng nước hưng phấn.

Hai cánh hoa phiến nộn bị cọ côi diễm, thịt giữa chân bị nhiệt thiết vuốt phẳng mà run lên,thân thể vừa qua cao trào không chịu nổi tra tấn như vậy,nhưng hạ thân lại nổi lên xôn xao.

“Nước thật nhiều, như vậy thích không?” Dục vọng của hắn đều bị nàng làm ẩm ướt hai ngón tay niêm trụ nhụy hoa kiều diễm, đầu ngón tay thâm nhập hoa khẩu.

“Ừm.....” Thân thể nàng căng thẳng, vách tường hoa co rút lại đem ngón tay thâm nhập hấp trụ,dung mạo dịu dàng xinh đẹp phiếm yêu mị.

Loại liêu nhân hấp dẫn làm cho con người đen chuyển thâm, lửa nóng giữa chân đưa đẩy nhanh hơn, mỗi khi cọ sát qua thịt cánh hoa, nam tính cơ hồ đều sa vào hoa khẩu.

Lực đạo cọ xát một lần so với một lần mạnh mẽ, thân thể yêu kiều phiếm nhiệt độ tình dục.

Dục vọng ép buộc nàng, Đỗ Diệu Phù đã quên thẹn thùng,chi còn lại bản năng theo đuổi sung sướng.

Chân của nàng kẹp càng chặt làm cho của hắn rút ra trở nên khó khăn,mắt đẹp phiếm mông manh thủy quang tình dục, dung mạo thanh tú lúc này mỹ kinh người.

Tần Diệu Đường hơi thở trở nên ồ ồ, nàng là yêu nữ tà ác có thể dễ dàng ép hắn điên, loại này làm cho hắn không khống chế được cảm giác mình,đây là lần đầu hắn nhắm nháp.

Một cổ tham muốn giữ lấy từ sâu trong lòng dâng lên, hắn thô lỗ hôn chặt cánh môi giống mãnh thú khát khao điên cuồng đòi lấy hương vị ngọt ngào của nàng.

Ngón tay ác liệt đâm vào nhụy hoa, trần chọc cọ sát châu nhụy đỏ au. Nộn thịt tỉ mỉ không ngừng co rút, tiếng rên rỉ muốn ra miệng đều bị lưỡi hắn quán giao, mà giữa chân nhiệt thiết cuồng dã tiến sát, vuốt ve tư hoa yếu ớt.

Bị trói trụ bàn tay nhỏ bé dùng sức nắm chặt,sống lưng Đỗ Diệu Phù tê rùng,thắt lưng mông hung hăng trườn động,mật trong hoa dịch lập tức trào ra. Mà nam tính cũng đâm vào thật sâu lại rút ra, lửa nóng thiêu đốt phun ra chất lỏng nhiễm ướt cả người nàng.....

.....

Con chuột nhỏ bị dán mắt vào mất đi tự do, kẻ xấu đáng ghét đó không chỉ phái người ở ngoài cửa canh nàng,còn có.....

Đỗ Diệu Phù phần nộ cắn môi, nàng núp trong chăn bông,dưới chăn bông nàng không mảnh vải,trần truồng như trẻ sơ sinh lúc ban đầu.

Y phục của nàng đều bị Tần Diệu Đường cầm đi vì phòng ngừa nàng tính kế bỏ chạy,cho nên khi hắn không có ở đây nàng không thể mặc y phục.

Biến thái này!

Đỗ Diệu Phù tức đến mặt đều đỏ lại vô kế khả thi, nàng lại không thể trần truồng chạy trốn,chi có thể bị nhốt tại trong phòng không thể động đây.

Nàng cứ như vậy bó tay chịu trói, nàng lại không cam lòng, tuy rằng lần trước lên bờ đi bất thành kết cục làm cho lòng nàng còn sợ hãi.

Nghĩ đến phương thức Tần Diệu Đường trừng phạt, bên tai không khỏi thiếu nóng.

Sắc lang kia!

Tuy rằng không bị tiến vào nhưng lại cũng kém không nhiều lắm, nàng toàn thân cao thấp đều bị hắn sờ qua hôn qua, hơn nữa sau đêm ở ngõ hẻm đó,Tần Diệu Đường nửa đêm đều chạy tới phòng nàng cùng nàng ngủ chung phòng, thẳng đến trời hừng sáng,người trong Ngọc Diên Lâu tỉnh lại mới rời đi trước.

Ngủ, đương nhiên không phải ngủ bình an vô sự, hẳn nhất định sẽ chạm vào nàng giống như là sắc lang nếm lấy mùi vị, mỗi lần đều muốn gặm nàng sạch sẽ.

Phản kháng? Có thể, nhưng hẳn sẽ trói nàng lại, sau đó ác tính trêu chọc nàng, bằng không chính là thô bạo làm đau nàng.

Mỗi một lần hẳn đều không có tiến vào, nhưng động tác hẳn khi dễ nàng so với xâm chiếm nàng còn làm cho nàng cảm thấy thẹn hơn, hẳn luôn ác liệt uy hiếp nàng, ép nàng dùng tay, dùng miệng, dùng mỗi một nơi thân thể thỏa mãn hẳn.

Nghỉ đến buổi sáng khi dùng bữa, Tần Diệu Đường lại đem đồ ăn đặt ở trên người nàng, sau đó lại một ngum một ngum ăn hết.

Cái tên biến thái!

Tất cả dấu vết trên người nàng đều do Tần Diệu Đường lưu lại, xanh hồng lần lượt thay đổi vết cắn cùng hôn ngân chưa từng biến mất.

Mà thân thể nàng mấy ngày nay bị khiêu khích, như là sớm thành thói quen hưởng thụ vui thích, mỗi lần đều bị hẳn làm cho khóc cầu xin tha thứ, rõ ràng không muốn nhưng luôn khuất phục dưới dục vọng.

Nghĩ vậy, Đỗ Diệu Phù buồn bực nói không nên lời, cảm thấy bản thân thật vô dụng nhưng là lại trốn không khỏi Tần Diệu Đường ức hiếp.

Không phải không nghĩ tới trốn nữa, nhưng vẫn tìm không thấy cơ hội, hơn nữa nếu lại bị Tần Diệu Đường bắt lấy. Nàng không khỏi rung mình một cái.

Bộ đáng hẳn tức giận đáng sợ, nếu lại bị hẳn bắt được nàng nhất định sẽ chết rất thảm!

Nếu muốn chạy trốn phải một lần thành công!

Bọn họ ở Tương thành đã gần ba tháng, Tần Diệu Đường tính lưu lại một tháng, sau khi xử lý xong chuyện Tương thành lại khởi hành về vương đô — kỳ thật chuyện ở Tương thành cũng không nhiều, chẳng qua Tần Diệu Đường không muốn nhanh trở về Bùi gia, thật trở lại Bùi gia thì càng lợi cho Bùi Thiệu Thanh trốn hẳn.

Hẳn làm sao cho phép nàng trốn? Khi hẳn chưa biết rõ bí mật của nàng hẳn sẽ không cho phép nàng rời khỏi tầm mắt của hẳn, hơn nữa. Bùi Thiệu Thanh này càng lúc càng câu động tâm tư của hẳn, nàng tựa như câu đố mặc hẳn tìm kiếm như thế nào cũng không có đáp án, nhưng ánh mắt lại càng lúc càng rời không được nàng.

Loại cảm giác xa lạ này làm cho Tần Diệu Đường bị mê hoặc, mà nàng vẫn không tìm không phải thâm nghĩ trốn hẳn, thoát khỏi hẳn, chỉ có hẳn bị ảnh hưởng.

Điều này làm cho Tần Diệu Đường cảm thấy không vui, có lẽ bên trong nam nhân tiềm ẩn thói hư tật xấu, càng không chiếm được càng muốn lấy được, bởi vậy hẳn đối với nàng càng lúc càng không muốn buông tay, muốn toàn bộ của nàng, không cho nàng giữ lại gì mà hẳn không biết.

Đỗ Diệu Phù đương nhiên không biết suy nghĩ của Tần Diệu Đường, nàng sợ hẳn muốn chết, cả đầu thâm nghĩ muốn chạy trốn có lẽ lúc trở về Bùi gia là một cơ hội.

“Nghĩ cái gì?”

Đột nhiên thanh âm vọng tới làm cho Đỗ Diệu Phù bị dọa, vội vàng ngẩng đầu chỉ thấy Tần Diệu Đường đã trở lại trong phòng, con ngươi đen thâm tình nhìn nàng.

“Không có gì.” Nàng chột dạ tránh ánh mắt của hẳn.

“Suy nghĩ làm sao thoát khỏi ta sao?” Tần Diệu Đường ngồi vào trên giường, bàn tay nhẹ vuốt ve mái tóc dài rủ xuống, ngữ khí bình thản không dễ phát hiện sùng nịch.

Cử chỉ dịu dàng lại làm cho trong lòng Đỗ Diệu Phù sợ hãi, cắn môi, nàng không cam lòng nâng mâu trùng hẳn, giận đến túi mật biến to, nhịn không được nằng nặc hẳn. “Tần Diệu Đường, huynh tốt nhất nhốt ta cả đời!”

Tần Diệu Đường cũng không tức giận, ngược lại nhếch khóe môi, ngón tay xoa cằm dưới khéo léo, khuôn mặt anh tuấn gần sát nàng. “Ta muốn làm như vậy, nhưng nàng. muốn sao?”

Đương nhiên không muốn!

Lá gan Đỗ Diệu Phù vừa dâng lên nhất thời không còn, hẳn tức giận rất đáng sợ, sợ tới mức nàng không dám lên tiếng, nước mắt nhỏ xuống.

“Nàng tốt nhất đừng đánh ra chủ kiến gì, biết không?” Ngón tay ấm áp vuốt ve lỗ tai nhỏ trắng nõn, như đang trêu đùa tiểu súc vật yêu thương. “Ngần vạ đừng chọc giận ta?”

Đỗ Diệu Phù ngoan ngoãn gật đầu.

“Ngoan.” Tần Diệu Đường vừa lòng câu môi, đứng dậy đem y phục đặt lên bàn cho nàng. “Đến đây, mặc y phục này vào.”

Đỗ Diệu Phù tiếp nhận y phục, ngăn người. “Đây là.....” Y phục nữ nhân!

Tần Diệu Đường cố ý chọn váy cô nương cho nàng, hẳn muốn nhìn nàng trang điểm thành cô nương, bởi vậy riêng đến phường thêu chọn xiêm y thích hợp với nàng.

“Đêm nay là đại hội yên hòa hàng năm một lần của Tương thành, nàng mấy ngày buồn bực hoảng loạn? Ta đưa nàng đến chợ đi dạo.”

Nghe được có thể ra khỏi cửa, Đỗ Diệu Phù đương nhiên cao hứng, tuy rằng vẫn bị giám thị bắt quá không bị nhốt trong phòng là tốt rồi.

Nhưng mà..... “Nhưng mà đây là y phục của nữ.” Nếu nàng mặc nữ trang đi ra ngoài, không phải để người ta biết nhị thiếu gia Bùi gia là nữ nhân sao?

“Yên tâm, ta sẽ dẫn nàng tránh khỏi chương quây, chợ nhiều người như vậy, không có người nào sẽ chú ý tới nàng đâu.” Tần Diệu Đường xốc vải trải giường lên.

“A!” Đỗ Diệu Phù kinh sợ kêu gào.

“Ta mặc giúp nàng.” Không cho nàng trốn, Tần Diệu Đường bắt lấy nàng.

“Không cần, ta tự mình mặc.” Thật cho hắn mặc không biết phải mặc bao lâu, ai chẳng biết sắc lang này đánh chủ ý gì.

Tần Diệu Đường không cho nàng cự tuyệt, thấy nàng còn giãy dụa khuôn mặt lạnh lại.

Thấy hắn thay đổi sắc mặt, Đỗ Diệu Phù không dám phản kháng nữa, ngoan ngoãn dừng lại né tránh, không cam lòng nguyện trề môi, mặc hắn giúp nàng mặc y phục.

.....

Một bộ y phục mặc một canh giờ, Đỗ Diệu Phù nghiêm mặc đồ bùng, cả người mềm nhũn, tay bị Tần Diệu Đường nắm chặt bảo vệ trong ngực.

Nàng mặc váy màu lam thất lưng cao, tay áo phối hợp lấy tơ vàng lưng gấm thêu hoa phù dung đa dạng, hai chân mặc giày thêu đồng dạng hoa phù dung màu lam, mái tóc đen đơn giản thắt thành đuôi sam xinh đẹp rũ xuống trước ngực.

Thay nữ trang nhìn nàng linh động thanh tú, dung mạo không phải làm cho mắt người ta sáng lên, nhưng khí chất ôn nhuận, hai đầu lông mày lộ ra một chút thông minh, có một loại xinh đẹp khác làm người ta dừng chân.

Tần Diệu Đường chú ý tới có vài ánh mắt nhìn nàng, hẳn thần nhiên lấy ánh mắt lạnh lẽo đáp trở lại, cánh tay giữ lấy ôm chặt nàng, thấy nàng hưng phấn mà nhìn chung quanh, con ngươi đen mờ hồ phiếm ý cười.

Đến Tương thành lâu như vậy, Đỗ Diệu Phù vẫn không có cơ hội đi dạo — duy nhất là lần nàng chạy trốn không thành.

Từ sau lần đó, Tần Diệu Đường xem nàng rất chắc, không bao giờ cho phép nàng ra ngoài một mình.

Chuyên chế! Đỗ Diệu Phù bất mãn trừng hắn.

Ánh mắt nàng lên án làm cho hắn cười nhẹ, kéo nàng vào trong lòng, khẽ cắn lỗ tai ti mỉ.

“Đừng như vậy.” Đỗ Diệu Phù vội vàng đẩy hắn ra nhìn xem bốn phía. Quả nhiên cử chỉ Tần Diệu Đường vô cùng thân thiết khiến cho người bên ngoài chú ý, điều này làm cho nàng đỏ mặt.

Diện mạo tuấn mỹ của hắn vốn làm người ta chú ý, không biết bao nhiêu cô nương lên nhìn hắn, liên lụy nàng vô tội cũng chịu tầm mắt ghen tị.

Làm ơn, các người muốn cũng nhanh chóng bùng hắn đi!

Đỗ Diệu Phù ở trong lòng nói thầm, thật sự chịu không nổi nhiều ánh mắt nhìn chăm chú, nàng đưa tay vận bụng bàn tay to bên hông ra. “Lấy tay ra!”

Tần Diệu Đường lại ôm nàng càng chặt hơn, ngón tay cố ý sờ qua nơi nhạy cảm bên eo nàng. “Nàng muốn trở về Ngọc Diên Lâu sao?”

Thân thể Đỗ Diệu Phù lập tức mềm nhũn, miệng thiếu chút nữa phun ra rên rỉ. Nàng đỏ mặt tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, cũng không dám giãy dụa nữa, đành phải ngoan ngoãn tựa trong lòng hắn, mặc hắn ôm, đôi mắt quanh mình làm như không thấy, đem lực chú ý bày ra người bán hàng rong bốn phía.

“A?” Nhìn thấy một sạp nhỏ bán tượng điêu khắc, Đỗ Diệu Phù đã quên không được tự nhiên kéo Tần Diệu Đường chạy tới.

Khiến cho nàng chú ý là một đôi tiểu oa nhi được điêu khắc bằng gỗ, nữ oa nhi thần thái hung ác tay kéo lỗ tai nam oa nhi, còn nam oa nhi lại là bày ra tư thái cầu xin tha thứ.

Đỗ Diệu Phù không khỏi cười ra. Nàng nghĩ đến chị em Giang gia, tiểu đệ Giang gia từ nhỏ đã bị chị mình ức hiếp đến lớn, nhưng cảm tình hai chị em lại vô cùng tốt.

Thấy nàng thích, Tần Diệu Đường hỏi lão bản. “Đôi oa nhi này bao nhiêu tiền?”

“Khách quan, mười lăm đồng tiền là đủ rồi.” Lão bản cười nói.

Tần Diệu Đường trực tiếp cấp lão bản, “Không cần thối lại.” Khó được nhìn nàng thật tình tươi cười, cái này coi như thiếu.

“Dạ, cảm ơn, cảm ơn.” Lão bản vui vẻ nói lời cảm tạ.

Đỗ Diệu Phù cảm tượng điều khắc oa nhi, nhìn hấn liếc mắt một cái, cúi đầu lẩm bẩm “Cảm ơn.”

Tần Diệu Đường vuốt ve bím tóc của nàng, nhìn thấy gian hàng trên có cây lược gỗ khắc hoa phù dung, hấn lại xuất ra ngân lượng. “Tiện thể lấy cả cây lược này.”

Hấn vừa mới dứt lời, trên cầu trời đột nhiên nổ tung yên hỏa màu đỏ, một đóa lại một đóa huyền lệ nháy mắt nhiễm lượng màn đêm

Đỗ Diệu Phù giương tròn mắt, vui vẻ nhìn yên hỏa.

“Tần Diệu Đường huynh xem, là phượng hoàng nha!” Nàng nhìn không được nắm tay áo Tần Diệu Đường, ngón tay chỉ lên trời, khuôn mặt nhỏ nhắn bị yên hỏa nhiễm lên.

Ngữ khí tự nhiên của nàng làm cho con người đen của Tần Diệu Đường dịu lại, đem cây lược gỗ đặt trên vành tai nàng, ngón tay vô cùng thân thiết mon tròn tai của nàng.

Đỗ Diệu Phù sững sốt, kinh ngạc nhìn hấn.

“Rất đẹp.” Hấn mỉm cười, một đóa yên hỏa từ phía sau hấn nổ tung, hấn đứng ngay chính giữa đó hoa nở rộ, nổi bật gương mặt vốn tuần mỹ lại mê người, mà nụ cười dịu dàng kia tựa như rượu trầm hương, con người đen chiếu rọi thân ảnh của nàng, giống như nàng là duy nhất trong mắt hấn.

Suy nghĩ như vậy làm cho Đỗ Diệu Phù đỏ mặt, ngực tạo nên rung động bối rối, lỗ tai bị khẽ vuốt nóng lên, nàng vội vàng dời ánh mắt không dám nhìn hấn.

“Cảm ơn.” Nàng thấp giọng nói, tim đập không hiểu nhanh hơn. Nàng làm bộ như không có việc gì tiếp tục nhìn yên hỏa, rung động vừa rồi rốt cuộc không thể yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6

Trong sương phòng ánh nến lóe lên, ở trên tường rơi xuống mệnh mông quang ảnh. Trên bàn bày món ăn tin xảo chưa được động qua, phía sau màn che lam nhạt phiêu ra rên rĩ dè dặt.

Đỗ Diệu Phù nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng phân không rõ là sung sướng hay là thống khổ, mái tóc như thác nước rồi tung phù lên chặn gấm màu đỏ, thân thể trần trụi phiếm một lớp mỏng mờ hôi.

Trên kiều nữ trắng nõn là loang lổ vết cắn, nhũ tiêm đứng thẳng vẫn còn phiếm nước do bị liếm qua, mông trắng được lót gối tròn, hai chân bị nâng lên đặt trên vai rộng lớn, đỉnh đầu màu đen vùi vào nhụy hoa giữa hai chân nàng, uống lấy hương thơm của nàng.

“Không!” Nàng than nhẹ, hai tay bị trói vốn định đẩy hấn ra, nhưng lại bị hấn liếm mút mà run rẩy, ngón tay tham nhập vào tóc hấn.

Phản kháng đã thành thói quen, biết rõ vô dụng nhưng nếu nàng ngoan ngoãn khuất phục trong lòng lại xấu hổ nói không nên lời. Bởi vậy khi bắt đầu nàng sẽ kháng cự, sau đó bị hấn trói chặt, hấn sẽ ở trên người nàng dùng hết các loại thủ đoạn tà ác không ngừng trêu chọc thân thể của nàng, làm cho động tác gãy dựa của nàng biến thành nghênh đón.

Hấn ngậm mũi thịt, liếm vách tường trắng mịn nở hoa, đầu lưỡi ẩm ướt nóng thâm nhập vào dũng đạo, cảm thụ nàng nóng bức và chắc trất, nơi tư mật co rút nhanh bị hấn liếm mút run rẩy đáng yêu lại đáng thương.

Chất lỏng ngọt lịm nhỏ giọt chảy ra, khi hắn liếm uống phát ra phóng đặng đám mĩ, thịt cánh hoa hé mở.

Hắn hút mật như cuồng phong, dùng tư thái đoạt lấy đóa ho này, muốn nàng chảy ra nhiều nước mật hơn, ở dưới thân hắn nở rộ tư thái xinh đẹp nhất.

Đưa tay đẩy cánh hoa thịt ra, ngón tay run rẩy đưa vào hoa dững, một ngón lại thêm một ngón, con ngươi lửa nóng nhìn chăm chăm cặp vú mê người.

“Đừng như vậy.” Mỗi lần hắn đều nhìn nơi đó của nàng, nơi đó có cái gì đẹp mắt? Đỗ Diệu Phù không hiểu, ngón tay đưa vào làm nàng nâng mông, nhẹ nhàng vận vẹo eo nhỏ.

“Thất lung xoay thành như vậy, thích không?” Tần Diệu Đường ngậm nhụy hoa vào miệng, lấy lưỡi khẽ liếm, lại tinh tế ngậm mút, ngón tay gấp khúc tiến vào hoa huyết, thuần thực cọ lấy chỗ sâu ẩn cảm nhất.

Đỗ Diệu Phù hưng phấn yêu kiều, mắt hạnh phiếm thủy quang kích tình, mông eo xoay càng mạnh hơn, “Không được.”

“Không được? Nhưng thân thể của nàng không phải nói như vậy.” Thân thể của nàng so với miệng của nàng thành thực hơn!

Ngón tay trườn động không ngừng lướt qua non nót của nàng, lưỡi cũng không buông tha nàng, dùng sức liếm hai bên nộn thịt, đầu lưỡi đâm vào hoa khẩu, một lần so với một lần xâm nhập, cuối cùng ngón tay cũng theo thâm nhập vào đưa đẩy lớp thịt non, muốn cho nàng hoàn toàn hồng mất.

Đỗ Diệu Phù ngừng đầu lên, ngón tay nhanh níu chặt tóc hắn, lại không biết là muốn đẩy hắn ra hay là muốn hắn dùng sức liếm sâu hơn.

Mông tròn phóng đặng đong đưa, chất lỏng chảy ra lướt qua khe mông, gói tròn dưới mông sớm ướt đầm, cánh hoa sáng trong vừa yêu diễm lại mê người.

Thân thể mềm mại lây phi hồng bật ra rên rĩ ngọt hơn xinh đẹp hơn, thân thể cảm nhận được vui thích càng ngày càng mạnh liệt, khi môi hắn mãnh liệt mút, một cổ tê dại khoái cảm làm cho nàng mạnh run lên, hoa huyết co rút nhanh chất lỏng, mật đào nhanh chảy ra.

Nàng khẽ thờ gập, đôi mắt vi hợp, kích tình nước mắt chảy xuống khóe mắt, ngón tay mềm nhũn rốt cuộc xuất không ra một chút khí lực.

Tần Diệu Đường rút ngón tay dài ra, tà khí liếm đi chất lỏng ngọt dính trên ngón tay, cảm và mũi của hắn toàn lây dính dịch của nàng, môi xinh đẹp phiếm thủy quang.

Nhìn môi nàng hé mở, hắn đem ngón tay ẩm ướt bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn, đầu ngón tay cọ sát đỉnh hương, ở trong miệng nàng chơi đùa.

Từ ngón tay hắn Đỗ Diệu Phù ném đến mùi vị ngon ngọt, hương vị này nàng không xa lạ, khi hắn mấy lần liên tiếp ngoạn, nàng không biết ăn qua bao nhiêu lần ngọt dịch chính mình chảy ra.

Tần Diệu Đường chơi đùa phấn lưỡi, ngón cái mon trớn cánh môi sưng phù, bàn tay âu yếm từ đùi trắng mịn hướng lên trên, ôm lấy eo nhỏ, kéo nàng quỳ gối trước người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện hạ thân hắn, dưới cơ bụng rắn chắc là dục vọng sớm thô hồng đứng thẳng, mà đỉnh tròn to lớn sớm nhỏ ra ít tinh dịch.

Rút ngón tay ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn, dòng chi bạc cũng dừng lại theo động tác của hắn.

Hiểu được ý của hắn, Đỗ Diệu Phù nắm lấy tay hắn, liếm sạch chi bạc trên ngón tay, lại cúi đầu bàn tay bị trói nắm lấy vũ khí nóng bỏng, chậm rãi vỗ về chơi đùa dục vọng của hắn.

Bàn tay to rắn chắc nhẹ vỗ về mái tóc tán mạn khắp nơi, dịu dàng như là tình nhân sau khi triền miên hoan ái, nhưng Đỗ Diệu Phù không có cảm giác ngọt ngào!

Khi hắn điều giáo nàng hiểu được nếu không làm cho hắn phóng ra, nàng sẽ thực thâm.

Nam nhân này sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào dùng cả đêm thời gian đùa bỡn thân thể của nàng, dù nàng khóc như thế nào, cầu xin tha thứ như thế nào, hắn cũng sẽ không bỏ qua nàng.

Nàng cũng không hiểu tình lực của hắn tại sao tốt như vậy? Quả thực là ma quỷ!

Không có can đảm Đỗ Diệu Phù chỉ dám oán thầm ở trong lòng, bàn tay nhỏ bé mềm mại cảm nam tính thô dài khẽ khuấy động, mon trớn nhuyển túi phía dưới nam tính.

Trong lòng bàn tay mềm mại quả thật làm cho Tần Diệu Đường cảm thấy an ủi, bất quá còn chưa đủ, ngón tay mon trớn cánh môi, vang lên thanh âm gọi cảm mê người.

“Tính nhẫn nại của ta không nhiều lắm, Vậy nàng muốn dùng miệng phía dưới sao, hửm?” Hắn hầu hạ nàng lâu như vậy, nàng cũng nên làm cho hắn thỏa mãn một chút chứ?

Đỗ Diệu Phù run lên. Trừng thối!

Nàng ở trong lòng mắng nhưng không dám ngỗ nghịch nam nhân này, chỉ có thể dụ ngoạn cúi đầu khẽ liếm một chút viên to lớn, theo đầu lưỡi nếm hương vị nam nhân, lại từ từ nuốt dục vọng cực nóng vào.

Khi bị miệng mềm mại nhỏ nhắn ẩm ướt bao vây, Tần Diệu Đường hô hấp tăng thêm, đôi con ngươi đen như mực mờ hồ lóe ra tia lửa, năm ngón tay tham nhập mái tóc đen, cảm thụ được mái tóc mềm mại.

Đỗ Diệu Phù lấy lưỡi liếm qua lại phun ra nuốt vào, bàn tay nhỏ bé nắm phía cuối nhiệt thiết, cũng không quên âu yếm nhuyển túi bên cạnh.

Nam tính ở trong miệng nàng càng thô to, làm cho nàng dường như ngậm không được, không thể nuốt nước bọt chảy xuống, đem to lớn nhiễm nước sáng trong.

Nghe hân thờ đốc ồ ồ, Đỗ Diệu Phù tăng thêm lực đạo ngậm nuốt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt nam tính, đem tất cả kỹ xảo muốn hân phóng ra.

Nhưng thời gian đã qua lâu, nàng cảm thấy miệng mình ngậm không được, khoe miệng đỏ lên co rút đau đớn, nhưng hân vẫn không chịu phóng.

“Ừm!” Đỗ Diệu Phù nhịn không được nâng mâu, điềm đậm đáng yêu dùng ánh mắt năn nỉ hân.

“Thực non.” Dạy lâu như vậy vẫn không lưu loát. Bất quá bộ dáng nàng yếu thế lấy lòng hân, hân cũng không lại tra tấn nàng, chủ động thẳng lưng để cho dục vọng đưa đẩy trong cái miệng nhỏ nhắn.

“Ừm m.” Bị đình dộng đến cổ họng cảm giác muốn ói làm cho Đỗ Diệu Phù nhú mày, vội vàng cầm phía cuối nhiệt thiết, buộc chặt gò má cố gắng lấy lòng hân.

Đưa đẩy hơn mười lần, Tần Diệu Đường hừ nhẹ một tiếng, rút ra dục vọng, tinh dịch nóng rực phóng ra, phóng lên khuôn mặt nhỏ nhắn và vú trắng nõn.

Đỗ Diệu Phù hô hấp cũng hỗn loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉếm đỏ ửng, mắt tiếp dính tinh dịch của hân, cái miệng nhỏ nhắn xướt da sưng đỏ, con ngươi thủy nhuận xem ra rất phóng dăng lại ngon miệng.

Tần Diệu Đường nắm mềm tơ lau đi dấu vết trên mặt cùng trên người nàng, vội bỏ trôi buộc trên tay nàng, sau đó ôm lấy nàng ngồi vào trước bàn đầy món ăn, ngón tay dụ dăng đẩy ra mái tóc ẩm ướt dính bên má.

“Đói bụng không?”

Nói nhảm! Thời gian ăn cơm đã qua một giờ, sắc lang này lại quyết định gặm ăn nàng trước, cái bụng vốn đang đói giờ sau khi tra tấn bụng đói đến kêu vang.

Đỗ Diệu Phù lên án trừng hân liếc mắt một cái, rốt cục có thể ăn cơm, tay nhỏ bé như nhũn ra cầm lấy chiếc đĩa, gấp miếng thịt heo xào cần một ngụm, tuy rằng đồ ăn đã lạnh, bất quá mùi vị vẫn không tệ.

Thịt heo này ăn thật ngon, nàng không quên đem một nửa còn lại đút cho Tần Diệu Đường ăn. Nếu nàng chỉ lo chính mình ăn, hân tuyệt đối sẽ trực tiếp đem nàng đặt ở trên bàn từ hình ngay tại chỗ — đây là hậu quả mỗi lần nàng ăn một mình, sau đó chịu giáo huấn đau đớn.

Hân không muốn nàng quên hân, muốn nàng lúc nào cũng đặt hân ở trong lòng, một khi để cho hân cảm thấy nàng lơ là không quan tâm hân, hân sẽ tự thử nghiệm làm cho nàng nhớ rõ tồn tại của hân.

Tần Diệu Đường ăn thịt heo, bàn tay vẫn qua lại vuốt ve thân thể mềm mại trong lòng, gạt ra nhũ thịt trắng nõn, vuốt đầu vú dồi dào.

Đỗ Diệu Phù mặc hân sờ, dù sao toàn thân cao thấp của nàng sớm bị hân sờ qua, hơn nữa phản kháng hân người thăm vẫn là nàng, bởi vậy nàng lựa chọn bỏ qua xem móng tay heo kia không tồn tại.

Nhưng khi ngón tay khê đâm vào tiểu huyết vẫn ẩm ướt, nàng nhanh bắt lấy tay hân, đáng thương hề hề nhìn hân.

“Đừng mà.” Nàng còn chưa có ăn no.

Bộ dáng nàng cầu xin thực đáng yêu, làm cho lòng Tần Diệu Đường cực kỳ vui mừng, thật mạnh hôn lên môi đầy dầu mỡ, quyết định tạm thời buông tha nàng.

Ngón tay rút ra khỏi tiểu huyết, trước khi rời đi còn cố ý xoa thật mạnh cánh hoa, đôi lấy nàng tinh tế yêu kiều, Tần Diệu Đường mới hải lòng nhếch môi, thân nhiên mở miệng: “Ta muốn ăn cá.”

Đỗ Diệu Phù cắn môi nhịn xuống xôn xao hạ thân, mất hạnh hưng hăng trừng liếc mắt hân một cái, lại lấy của hân ác liệt không có cách nào chỉ có thể giống con dâu nhỏ ngoạn ngoạn gắp miếng thịt cá đút hân.

Đang lúc hai người người một miếng ta một miếng dùng bữa tối, ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa.

“Thiếu gia, Diệp Nhi tiểu thư đến đây!”

Diệp Nhi? Đỗ Diệu Phù trừng mắt nhìn, một hồi lâu rốt cục nhớ tới Diệp Nhi là ai.

Đáng chết! Nàng đã quên còn có người này.

Tổng Điệp Nhi — vị hôn thê của Tần Diệu Đường!

.....

Nàng không phải cố ý quên mất Tổng tiểu thư, chẳng qua nàng gần đây phải ứng phó Tần Diệu Đường căn bản vô tâm suy nghĩ chuyện khác.

Thẳng đến nhìn thấy Tổng Điệp Nhi dịu dàng uyển chuyển đứng ở trước mặt Tần Diệu Đường, mặt mày cong cong, mềm mại lên tiếng gọi “Diệu Đường ca” khi đó Đỗ Diệu Phù mới nhớ tới vị hôn thê của Tần Diệu Đường.

Nàng đối với Tổng Điệp Nhi ấn tượng không sâu, trong trí nhớ Bùi Thiệu Thanh chỉ có ghen ghét đối với Tổng Điệp Nhi, mà Đỗ Diệu Phù đối với Tổng Điệp Nhi thì không có cảm giác gì.

Tổng Điệp Nhi ngũ quan ti mỉ như họa, vóc người đầy đặn lộ ra thân thể xinh đẹp — Thịnh Nguyên vương triều thịnh hành mỹ nhân đầy đặn, mà trang phục cũng lấy hoa lệ và cợt nhả làm chủ.

Bởi vậy trên đường thường nhìn thấy các cô nương mặc y phục lộ ra nửa bộ ngực sữa áo dài ngắn tay, lụa mỏng phối hợp màu sắc xinh đẹp của quả lựu, hiện ra vẻ đẹp nở nang.

Ở nơi này nữ nhân có cái mông đầy đặn mới gọi là đẹp. Chiều theo cách nói của nam nhân, như vậy sờ lên xúc cảm mới tốt — đôi tâm lý thay đổi của nam nhân Đỗ Diệu Phù không đưa bình luận.

Bất quá đầy đặn quá mức cũng không được mà phải có chút thịt, nhưng cũng không thể quá gầy — giống vóc người quá gầy của Bùi Thiệu Thanh, tuyệt đối không hợp khẩu vị nam nhân, nhưng có người nào đó có tính “Tĩnh” đến mức bùng bùng, mỗi đêm đều chạy tới tra tấn nàng.

Mà vóc người Tổng Điệp Nhi lại được vừa vặn, váy ngắn màu xanh cổ áo màu đỏ sẫm ra khí chất tiểu thư khuê các, nửa búi tóc được cẩn thận vén lên, toàn bộ tạo nhã tĩnh lặng.

Tổng Điệp Nhi tựa như đoá hoa sen thanh nhã tú lệ, khí chất quý phái.

Đỗ Diệu Phù lẳng lặng đứng ở một bên nhìn Tổng Điệp Nhi dùng ánh mắt quý mến nhìn Tần Diệu Đường, bộ dáng tiểu nữ nhi then thùng rất là đáng yêu.

Nàng nhìn về phía Tần Diệu Đường, hần tuy rằng vẫn là một bộ lãnh đạm, nhưng nàng nhìn thấy hần đối với Tổng Điệp Nhi bất đồng, khi nói chuyện với Tổng Điệp Nhi hần có chút nhân nại, trong mắt cũng thêm vài phần dịu dàng.

Đỗ Diệu Phù trầm mặc nhìn đột nhiên cảm thấy nàng như người ngoài, không ấn ý đứng ở một bên, cảm giác mình là người quấy rầy cặp tình lữ nói chuyện yêu đương.

Nàng rũ mi xuống trông thấy theo vạt áo lộ ra hôn ngân, trong lòng giật mình vội vàng kéo y phục lại thật tốt che đi dấu vết kia. Ánh mắt không khỏi lại nhìn về phía Tần Diệu Đường, mà hần vẫn nhìn chăm chú vào Tổng Điệp Nhi hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Trong lòng đột nhiên nổi lên một loại khác thường, Đỗ Diệu Phù xoa ngực nhú nhú mảy.

Tổng Điệp Nhi lúc này mới nhìn đến nàng, lập tức mỉm cười. “Thiệu Thanh ca.” Tuy rằng Bùi Thiệu Thanh luôn châm chọc khiêu khích nàng, nhưng nếu không phải Bùi gia lưu nàng thì nàng cũng sẽ không có ngày hôm nay, bởi vậy tuy rằng có chút sợ hãi Bùi Thiệu Thanh nhưng nàng vẫn lộ ra tươi cười dịu dàng.

Đỗ Diệu Phù hoàn hồn quên đi kỳ lạ trong lòng, cũng đám lại Tổng Điệp Nhi một nụ cười tươi. “Điệp Nhi muội muội, muội tại sao đi đến Tương thành?”

Đối mặt với nụ cười của Bùi Thiệu Thanh, Tổng Điệp Nhi có điểm thụ sủng nhược kinh, tuy rằng biết Bùi Thiệu Thanh sau khi té ngựa thay đổi không ít, nhưng khi đối mặt thay đổi của Bùi Thiệu Thanh nàng vẫn kinh ngạc không thôi.

“Huynh và Diệu Đường ca hai người chậm trễ không trở về, thúc thúc và mợ hai có điểm lo lắng, dù sao muội ở nhà cũng không có việc gì cho nên liền xin thúc thúc để muội đến Tương thành xem các người có bình yên không.”

Tần Diệu Đường nhẹ trách nặng: “Một cô nương một thân một mình đến Tương thành, muội không sợ nguy hiểm sao?”

“Làm sao có nguy hiểm? Thúc thúc có phái người theo một bên bảo hộ muội, hơn nữa Bùi gia có Diệu Đường ca làm sao có người dám đến trêu chọc?” Nụ cười Tổng Điệp Nhi trong suốt, đối mặt Tần Diệu Đường vốn không có câu nệ như Bùi Thiệu Thanh, thái độ tự nhiên vô cùng thân thiết.

Hơn nữa lời của nàng cũng không giả dối, Tần Diệu Đường cũng không phải thương nhân bình thường, khi còn nhỏ Tần Diệu Đường đã bị Bùi phụ đưa đi tập võ, bá sự phụ võ lâm nổi tiếng, mà Tần Diệu Đường cũng học được một thân võ nghệ tốt, thanh danh trong võ lâm cũng không nhỏ.

Sau đó Tần Diệu Đường bởi vì giúp quản lý sự nghiệp Bùi gia mà ít lui tới giang hồ, nhưng hắc bạch lưỡng đạo ai chẳng biết Bùi gia không thể chọc? Bởi vì Bùi gia có Tần Diệu Đường trấn thủ, chọc Bùi gia tương đương chọc Tần Diệu Đường và sự phụ hần.

Đôi mắt lơ đãng của Tống Diệp Nhi, Tần Diệu Đường hoàn toàn đành chịu, không biết nên nói gì với nha đầu lớn mật kia, hơn nữa hẳn cũng không tin nàng đến Trương thành nguyên nhân đơn thuần như vậy.

Tần Diệu Đường thân nhiên liếc mắt nhìn Tống Diệp Nhi một cái, mặt Tống Diệp Nhi đỏ lên ôm lấy tay Tần Diệu Đường, dịu dàng làm nũng “Diệu Đường ca, muối bữa tối còn chưa có ăn, các người dùng bữa chưa?”

Đỗ Diệu Phù đứng một bên nhìn cử chỉ hai người thân mật, không nói một câu, ánh mắt chỉ thân nhiên ngắm cánh tay Tần Diệu Đường bị ôm lấy.

Nàng biết hẳn không thường quá mức tiếp cận với người khác, luôn không dấu vết bảo trì khoảng cách, nhưng hẳn lại cho Tống Diệp Nhi tiếp cận hẳn như vậy, khuôn mặt anh tuấn thậm chí nở nụ cười thân nhiên.

Cũng đúng, vị hôn thê mà! Thân thiết là tự nhiên.

Đỗ Diệu Phù cúi hạ mâu, tiếp tục bảo trì trầm mặc.

“Còn chưa nha, huynh lập tức dặn phòng bếp chuẩn bị bữa tối.”

“Được! Muội muốn ăn hải sản Trương thành đã lâu. Đúng rồi phòng của muội ở đâu?”

“Thanh đệ.” Tần Diệu Đường lúc này mới nhớ tới tồn tại của nàng, quay đầu nhìn về phía Đỗ Diệu Phù.

Đỗ Diệu Phù ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

“Đệ không có việc gì về phòng trước đi! Dợi chút ta sẽ cho người gọi đệ ra dùng bữa.” Sau khi phân phó xong lại quay đầu nhìn về phía Tống Diệp Nhi.

“Đi thôi, huynh đưa muội về phòng.”

“Diệu Đường ca, muội muốn ở cách vách phòng huynh.”

“Được.” Thanh âm này vừa đành chịu vừa nuông chiều.

Nhìn thân ảnh hai người rời đi, Đỗ Diệu Phù cúi mâu nhìn chằm chằm hai tay, nàng kéo cổ tay áo bên phải, cổ tay còn vết đỏ do bị trói, bên trong thịt non còn lưu trữ vết cắn của hắn.

Ngón tay nhẹ nhàng mon tron vết cắn, Đỗ Diệu Phù nghĩ đến bộ dáng khi hắn gắp Tống Diệp Nhi, hàm răng khê cắn trong lòng có chút ngọt ngát.

Hắn chưa từng đối với nàng tốt như vậy, gặp nàng không phải uy hiếp chính là khi dễ, nàng tựa như một công cụ tình dục để hắn bừa bãi lãng nhục.

Nàng lúc này mới nghĩ đến quan hệ của nàng và Tần Diệu Đường trong lúc đó là gì? Nàng bị hắn áp bức dưới thân không thể không ngoan ngoãn nghe lời, Vậy còn hắn thì sao? Là cảm thấy tìm được đối tượng tiết dục, ngoạn nàng xong rồi quăng sao?

Cho nên khi Tống Diệp Nhi xuất hiện, hắn liền để nàng qua một bên?

Khó trách hắn chưa từng giữ lấy nàng, hay là sợ nàng mang thai.....

“Nguyên nhân thì ra là vậy.....” Đỗ Diệu Phù bưng tỉnh đại ngộ. Thương tâm sao? Hay là khổ sở? Nhưng có cái gì đau lòng khổ sở?

Nàng lại không thích hắn, đối với Tần Diệu Đường nàng ước gì cách hắn thật xa, hắn không tới gần nàng là tốt nhất, nàng còn thờ ra một hồi!

Đúng vậy, tốt nhất từ nay về sau không cần đến đây đưa với nàng, như vậy tốt nhất!

Đỗ Diệu Phù cười nắm cổ tay phải, trong lòng bàn tay gát gao che khuất vết cắn kia, nàng cười híp mắt, cười đến thật vui vẻ, thật vui vẻ.

.....

Kể từ khi Tống Diệp Nhi đến Trương thành, nàng vẫn đi theo bên người Tần Diệu Đường, hai người ra song nhập ra vào.

Khi hai người đứng chung một chỗ tựa như phong cảnh đẹp nhất Trương thành, các quân sự Trương thành đều nói thẳng, xem ra Tần thiếu gia sắp có hi sự.

Hơn nữa sau khi Tống Diệp Nhi xuất hiện, Tần Diệu Đường cũng không đến phòng nàng, Đỗ Diệu Phù buổi tối rốt cục có thể ngủ yên ổn, không cần lại bị tra tấn một mối không chịu nổi nữa.

Thật không sai! Tống Diệp Nhi tại sao không sớm chút xuất hiện?

Tâm tình Đỗ Diệu Phù mỗi ngày đều tốt lắm, thật vui vẻ nha!

Theo cửa sổ nhìn thấy Tần Diệu Đường bị Tống Diệp Nhi kéo ra khỏi Ngọc Diên Lâu, mặt hạnh ảm đạm nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhanh chóng gọi

lên tươi cười.

Đúng rồi sau khi Tống Diệp Nhi đến còn có một chuyện tốt, nàng không cần bị nhốt tại trong phòng, không biết là sợ bị Tống Diệp Nhi phát hiện hay là Tần Diệu Đường mặc kệ nàng?

Tóm lại hẳn không quan tâm nàng, toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên người Tống Diệp Nhi.

Thật tốt, thật tốt quá!

Đỗ Diệu Phù cười hí mắt bước nhanh ra khỏi phòng, một mình ra khỏi Ngọc Diên Lâu. Đứng trên phố nàng hít sâu mấy cái.

Mùi vị tự do thật tốt!

Nàng nhàn nhã dạo chợ, rất hăng hái dạo mỗi gian hàng nhỏ, đi qua một sạp bán tượng điêu khắc gỗ, bước chững dừng một chút.

Đỗ Diệu Phù nghĩ đến yên hòa đêm đó, giữa tia lửa nổ rộ là gương mặt tuấn mỹ dịu dàng tươi cười, đưa cây lược gỗ vào tay nàng.

Dùng sức nhắm mắt, Đỗ Diệu Phù dùng sức quét đi hình ảnh trong óc giống như muốn chạy trốn cái gì, nàng chạy khỏi sạp bán tượng điêu khắc gỗ, chạy thẳng đến một nơi mới mẻ nhờ dừng lại cuộc bộ.

“Công tử muốn mua chút son phấn tặng cho tiểu nương tử ở nhà không nha?” Thấy có khách đến lão bản liền cười hỏi.

“Không.” Đỗ Diệu Phù ngẩng đầu, lại vừa vặn từ trong gương nhìn thấy một bóng người hiện lên. Nàng nghi hoặc nhíu mày quay đầu nói với lão bản: “Lão bản, ta muốn cái gương nhỏ này.”

“Được, tám đồng tiền.”

Đỗ Diệu Phù trực tiếp đưa, “Không cần thối lại.” Cầm gương nàng giẫm chặn tại chỗ rồi đi, sau đó bắt đầu đi đến nhiều chỗ khác nhau.

Tốc độ càng ngày càng nhanh nàng liều mạng chen vào đám đông, sau đó nhìn đến một sạp bán dụng cụ nấu ăn, nàng lấy gương ra cẩn thận chiếu ra phía sau, xác định không thấy được người, lui người trốn vào quán bán mặt nạ.

Lão bản quán mặt nạ bị nàng dọa, “Công tử người.”

“Suýt.” Đỗ Diệu Phù đưa cho lão bản mười hai đồng, vỗ tay cầu khẩn. “Lão bản, có người đuổi theo ta, cầu xin người để cho ta trốn một chút.”

Lão bản thấy bộ dạng nàng thanh tú cũng không giống người xấu, ông lại đang cầm bạc, đành phải gật đầu. “Được, người trốn vào đây một chút.”

“Cám ơn lão bản.” Đỗ Diệu Phù nói lời cảm tạ, sau đó trốn dưới sạp, lão bản quán mặt nạ lại lấy vài cái lồng trúc che khuất nàng.

Đỗ Diệu Phù lặng lẽ nhắc màn vải dưới bàn lên, liền nhìn đến một tiểu tử quen thuộc kích động chạy tới, “Kỳ quái, thiếu gia đâu?”

Đỗ Diệu Phù nhớ rõ tiểu tử này là tiểu nhị Văn Hương Các, vừa rồi ở sạp son phấn nàng từ gương nhìn thấy hắn, lại thấy hắn né tránh, trong lòng liền dâng lên hoài nghi.

Không nghĩ tới hắn thực sự theo dõi nàng, hắn theo dõi nàng làm gì?

“Làm sao bây giờ? Không thấy thiếu gia.” Tiểu nhị Văn Hương Các gấp đến độ nói thảm. “Như vậy làm sao khai báo với đại thiếu gia? Không được, phải đi tìm.”

Nói xong hắn nhìn xung quanh trái phải, đi đến phía trước tìm

Đại thiếu gia. Là Tần Diệu Đường! Hắn cho người theo dõi nàng làm cái gì?

Đỗ Diệu Phù cắn môi. Tần Diệu Đường là sợ nàng thừa cơ chạy trốn sao? Hừ, đã có vị hôn thê Tống Diệp Nhi, hắn còn muốn trối nàng sao?

Hành vi Tần Diệu Đường làm cho Đỗ Diệu Phù tức giận đến phát run. Tên hỗn đản này, rõ ràng không để ý tới nàng nhưng vẫn không để nàng rời đi!

Nàng sẽ không thuận theo ý của hắn!

Đỗ Diệu Phù thở sâu, thấy tiểu nhị kia đi mất, lập tức đẩy lồng trúc trước người ra, nói lời cảm tạ với lão bản quán mặt nạ.

“Lão bản, người đuổi theo ta đã đi rồi, cám ơn ông giúp đỡ.”

“Nào có, nào có.” Như vậy liền kiếm được mười lạng bạc, lão bản vui vẻ cười không ngừng, không quên nói: “Công tử ngài phải cẩn thận một chút nha!”

Đỗ Diệu Phù cười gật đầu lại cảm tạ với lão bản lần nữa, sau đó nhìn trái phải, trầm tư một chút, mất hạnh nổi lên về kiên định, nắm tay thành quyền bước

nhanh về hướng Đông .

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7 + 8

Đỗ Diệu Phù trở lại Ngọc Diên Lâu, còn cho người chuẩn bị nàng một thùng nước ấm. Đóng cửa phòng, cài then cửa, xác định không có người đi vào nàng mới đi đến phía sau bình phong.

Thùng nước ấm bên trong ước chừng có thể vào ba người, thùng gỗ được dùng hương bách mộc chế thành, nước ấm đổ vào thùng gỗ mơ hồ tản mát ra mùi thơm yên tĩnh, làm cho tâm trạng mỗi một tinh táo lại chút ít.

Nàng thử đưa tay xuống nước ấm, độ ấm vừa vặn làm cho nàng nhếch lên cánh môi. Thật ra tâm nguyện của nàng rất nhỏ, chỉ một chút đã có thể làm cho nàng cảm thấy vui vẻ thỏa mãn.

Chẳng qua sau khi đi vào thế giới này, cuộc sống của nàng lại toàn bộ đảo lộn, ở nơi này nàng không biết người nào, chỉ có thể dựa vào chỉ có chính mình, kéo dài lâu lòng của nàng cũng cảm thấy mệt mỏi.

Dù lạc quan như thế nào cũng sẽ có thời điểm mệt mỏi, hướng chi..... Nghĩ đến người nào đó, Đỗ Diệu Phù phần hận căn môi, bởi vì nam nhân kia nàng cảm thấy mệt!

Nếu còn như vậy nàng nhất định sẽ điên mất, nàng không nên ở chỗ này nữa.

Nàng phải rời khỏi, tuyệt đối phải rời khỏi!

Đỗ Diệu Phù nhắm mắt đè nén tâm tình phiền não, không cho chính mình nhớ cái tên kia, nàng thử sâu đưa tay cởi bỏ đai lưng, treo lên bình phong. Lại tiếp tục cởi ngoại sam và áo trong, cởi bỏ mảnh vải trước ngực, kéo dây cột tóc trên đầu, mái tóc đen về nên độ cong trong không trung bay xuống tuyết lung.

Bước vào thùng gỗ Đỗ Diệu Phù đem thân mình vùi vào nước ấm, hai tay lấy nước gội lên mặt muốn tẩy đi phiền muộn trong lòng, lại cảm thấy không đủ nàng dứt khoát đem mặt vùi vào trong nước.

Nàng ngừng thở không để cho mình nghĩ nhiều nữa, dùng sức gạt bỏ tên quấy rầy nàng thẳng đến thở không nổi, nàng đỏ mặt theo trong nước nâng mặt lên, há mồm thở dốc lau đi bọt nước trên mặt mở mắt ra đã thấy thân ảnh cao lớn đứng trước thùng gỗ.

Đỗ Diệu Phù hoảng sợ, đem thét chói tai muốn ra khỏi miệng nuốt vào, vượt lên ngực còn sợ hãi, nàng nâng cằm lên mím môi lãnh đạm nhìn người tới.

Đối với việc hắn im hơi lặng tiếng đi vào nàng không bắt ngờ, cũng không cho là một then cửa nho nhỏ có thể ngăn cản hắn.

Bọt nước từ mắt rơi xuống được ngón tay thon dài tiếp được, ngón tay thô ráp nhẹ vuốt gò má, con ngươi đen sắc bén nhìn chăm chăm nàng không buông tha một chút nào.

“Nàng hôm nay đi đâu?”

Đỗ Diệu Phù nhú mày, trong mắt có buống bình kiều ngạo và khiêu chiến. “Ta hiện tại không phải ở đây sao?” Nàng cũng không chạy trốn.

Tần Diệu Đường cũng không làm cho nàng né tránh vấn đề, thanh âm lạnh như băng lại hỏi: “Đi đâu?”

Đỗ Diệu Phù trừng hắn không chút nào che giấu bất mãn của nàng. “Huynh dựa vào cái gì phái người theo dõi ta? Tần Diệu Đường, ta không phải phạm nhân của huynh.”

Bị phát hiện chính mình phái người theo dõi nàng, Tần Diệu Đường tuyệt không chột dạ, khi biết nàng bỏ rơi người theo dõi, hắn liền biết nàng đã phát hiện.

Hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ thừa cơ chạy trốn, bởi vậy phái người đến cảng tìm kiếm nhưng vẫn không thấy thân ảnh nàng, ngay lúc hắn phần nộ bất an vì không biết hành tung nàng thì nàng lại trở lại Ngọc Diên Lâu.

Nàng ngoan ngoãn trở về như vậy sao? Hắn không tin nàng nhất định âm thầm đi chỗ nào, làm chuyện gì.

“Một câu cuối cùng, nàng đi đâu?” Thanh âm của hắn vẫn bình tĩnh như thường nhưng Đỗ Diệu Phù biết hắn đã mất đi tính nhẫn nại, cùng hắn cứng đối cứng đối với nàng không có lợi.

Nàng đành phải không cam lòng rũ mắt xuống, rầu rĩ mở miệng: “Huynh phải người theo dõi ta, ta không vui cho nên trốn ở Hoa Mãn Lâu, huynh không tin có thể phải người thăm dò.”

Tần Diệu Đường vẫn nhìn nàng, tựa hồ muốn nhìn nàng có nói dối hay không. Đỗ Diệu Phù cúi đầu không hé răng cũng không nhìn hấn.

Cuối cùng nàng dường như nghe thấy hấn than nhẹ, lại đến thanh âm xồn xoạt y phục, cuối cùng thân hình cao lớn bước vào thùng gỗ từ phía sau ôm nàng, lồng ngực dày dạn tuyết lưng, cánh tay cường tráng từ sau vòng quanh nàng.

Cằm dưới ngay thẳng dán lên cổ nàng, nhẹ nhàng mà cọ gò má nóng, hô hấp thân nhiên cực nóng lộ ra hương vị nam nhân tinh khiết.

“Nên bắt nàng làm sao bây giờ?” Giống như hỏi lại giống như ní non, nhưng không thể che dấu không biết làm gì đối với nàng trong lời nói, Tần Diệu Đường thực sự không thể làm gì.

Mấy ngày nay hấn bị Tống Diệp Nhi quấn quýt lấy, hấn có ý định vắng vẻ nàng chính là muốn nhìn nàng sẽ có gì phản ứng. Nhưng nàng vẫn ăn ngon ngủ ngon hoàn toàn không chịu gì ảnh hưởng, thậm chí trên mặt vẫn lộ ra nụ cười vui vẻ tựa như hấn xem nhẹ nàng chính hợp tâm ý của nàng.

Phản của nàng ứng làm cho Tần Diệu Đường ảo não, hấn dùng thủ đoạn ngây thơ muốn thử nàng, được kết quả cũng là như vậy, nữ nhân này không tìm không phải căn bản không thêm đề ý hấn.

Hấn phần nộ, tức giận nắm lấy nàng, nàng vẫn không ở trong lòng bàn tay hấn, nàng luôn ngoài dự liệu của hấn.

Hấn không biết nên làm gì với nàng bây giờ, hôm nay mất đi bóng dáng nàng hấn lần đầu trong cuộc đời thấy bối rối, hấn sợ nàng bỏ đi, sợ rốt cuộc tìm không thấy nàng.

Bởi vậy khi biết được nàng đã trở lại, hấn vui vẻ, nghĩ đến nàng còn một chút duyên tiếc mới trở về đây, nhưng lý trí lại nói cho hấn biết việc đó không thể.

Nữ nhân này..... Căn bản vô tâm!

“Nàng nói xem..... Ta nên bắt nàng làm sao bây giờ?” Hấn than nhẹ nhìn chăm chú con ngươi đen của nàng lộ vẻ phức tạp, nữ nhân như vậy hấn bình sinh mới thấy, bởi vì nàng hấn mất đi bình tĩnh, không hề lãnh tình nữa.

Ngữ khí sùng nịch lại bất đắc dĩ làm cho trong lòng Đỗ Diệu Phù khẽ run, nàng không hiểu hấn tại sao nói chuyện này với nàng, tựa như đang phát câu với tiểu tình nhân.

Nhưng bọn họ căn bản không phải tình nhân, bọn họ là, là..... Là cái gì?

Đỗ Diệu Phù cũng mờ mịt, nàng rõ quan hệ của nàng và hấn trong lúc đó lại càng không biết hấn đang nghĩ cái gì. Rõ ràng là hấn có vị hôn thê, rõ ràng sau khi Tống Diệp Nhi xuất hiện hấn liền quên tồn tại của nàng, nàng giống như món đồ chơi nhất thời mới lạ, chán ghét, mệt mỏi liền không lưu tình vứt đi.

Vậy hiện tại bộ dáng hấn tại sao cứ như cô phụ hấn nha?

Đỗ Diệu Phù không hiểu, thực sự không hiểu.

Hồi lâu, nàng cúi đầu mở miệng: “Lời này huynh nên nói với Diệp Nhi, nàng mới là vị hôn thê của huynh.”

Tần Diệu Đường nâng khuôn mặt rũ xuống lên, làm cho nàng nhìn thẳng vào hấn. “Nàng đề ý Diệp Nhi sao?” Ân trong lời hỏi bình thản là căng thẳng, là chờ mong.

Nhưng nàng nghi hoặc đáp trả lại. “Ta nên đề ý sao?” Nàng có tư cách đề ý sao?

Tần Diệu Đường yên lặng nhìn nàng, mà vẻ mặt nàng vẫn là khó hiểu, trong mắt không có một tia dao động, không có một tia khổ sở.

Lòng chờ mong âm ỉ rồi, Tần Diệu Đường không khỏi cười khẽ giống đang cười chính mình ngốc, cười để che giấu chua xót.

“Huynh.....” Làm sao vậy? Rõ ràng đang cười nhưng Đỗ Diệu Phù lại cảm thấy nàng đã thương tổn hấn.

Nhưng hấn không cho nàng cơ hội hỏi, khi nàng mở miệng môi mỏng cuồng nhiệt ngăn chặn môi mềm, dường như là trừng phạt dường như để trút giận, cho nên thô lỗ hơn.

Cánh môi hương nhuyển bị hấn hôn phát đau, Đỗ Diệu Phù bị hôn như vậy đã thành thói quen, trong lòng không khỏi thở một hơi.

Về phần mắt mắt nổi lên trong lòng kia..... Nàng bắt buộc chính mình xem nhẹ.

“Ừm!” Lưỡi của nàng bị hấn hút thật sâu như là muốn đem nàng cắn nuốt, hấn như đã thú điên cuồng, thô bạo đoạt lấy hô hấp của nàng.

Cánh tay cường tráng gắt gao ôm chặt nàng, lực đạo quá mạnh ấn hạ dấu vết trên làn da tuyết, ngón tay mãnh liệt thâm nhập hoa huyệt. Hấn so với nàng

còn quen thuộc thân thể của nàng hơn, biết nơi nào mẫn cảm nhất của nàng, làm sao để nàng nũng nịu, khiêu khích chỗ nào để nàng trán phồng chất lông ngọt ngào.

Hắn xoa cánh hoa xinh đẹp, thật mạnh nhào nặn, nhất thiết cọ sát làm cho miệng nàng phun ra yêu kiều, mà hắn lấy lưỡi cắn nuốt, đem tất cả xinh đẹp của nàng từng bước ăn sạch.

Nàng là của hắn, của hắn!

Không biết bắt đầu từ khi nào hắn lại sinh ra tham muốn giữ lấy nàng? Bắt đầu từ khi nào hắn lại cho nàng bước vào đáy lòng? Rõ ràng ngay từ đầu chỉ là chơi đùa vì cảm thấy nàng thú vị, nhưng cuối cùng rơi vào lại là hắn.

Mà nàng vẫn như trước đó không chú ý hắn, nàng sẽ mang theo câu đó bí ẩn không chút lưu luyến rời đi.

Hắn sợ, hắn giận, giữ lấy nàng nhưng không biết làm sao, chỉ có thể đem nỗi lòng nóng này hóa thành hành động, hôn nàng, ôm nàng, không khống chế được đòi lấy mật ngọt của nàng, để thân thể mềm mại dựa sát vào nhau, hắn muốn mượn điều này chứng minh nàng là của hắn.

Ngón trỏ xoa phía trên châu ngọc, hắn thật mạnh ấn, trêu chọc địa phương yếu ớt nhất của nàng, ngón giữa đâm vào hoa khấu, sâu ma sát xoay chuyển, cảm thụ được vách tường hoa tinh tế ướt át.

“A.....” Môi của hắn vừa rời khỏi, rên rỉ mềm mại đáng yêu lập tức từ trong miệng phun ra, thân thể mềm mại hơi cong, bộ ngực sữa nhô lên để hắn ngậm vào miệng, mút lấy nhũ thịt, đầu lưỡi chơi đùa từng góc ngách, lại thật mạnh liếm mút nhiều lần, ngón tay đâm thật sâu vào hoa huyết.

Hai nơi cùng kích thích, vui thích sắc bén đánh sâu vào tuyệt đồng, thủy mật tron ướt trong nháy mắt trào ra, khoái cảm quen thuộc cuốn lấy nàng. Đỗ Diệu Phù thật mạnh thờ dốc mềm nhũn dựa vào ngực hắn. Bên tai nghe hắn đồng dạng tìm đập kịch liệt, hai người cùng nhịp tim và nhiệt độ cơ thể, đầu nàng lại có suy nghĩ mong muốn khoanh khắc này vĩnh viễn dừng lại.....

Không ngờ suy nghĩ như thế làm cho nàng đột nhiên kinh ngạc, còn chưa trấn định một lực đạo mạnh mẽ chống đỡ nàng, nàng mở mắt ra, đau đớn thật lớn làm cho nàng hô lên.

Đỗ Diệu Phù nắm chặt cánh tay Tần Diệu Đường kinh ngạc nhìn hắn, hạ thể bị nhiệt thiết to lớn thật sâu chen vào trong cơ thể nàng.

“Huynh..... A!” Không đợi nàng thích ứng, hắn lập tức trừu động, nóng rực rút khỏi lại thật sâu đỉnh nhập, xò xuyên qua nàng.

Máu tử nữ trào ra hòa tan trong nước, mà vũ khí nóng bỏng qua lại cuồng liệt xâm chiếm không để ý nàng đau và trúc trắc.

“Đau.” Tiếng khóc vỡ vụn bị hắn ngăn chặn, bàn tay xoa lấy kiều nhũ kẹp chặt đầu vú, qua lại chèn ép da thịt tỉ mỉ.

Mà dưới thân không ngừng ra vào liên tục, của nàng chắc trát và ẩm ướt làm cho hắn điên cuồng, hắn cắn môi dưới ngọt ngào, đầu lưỡi liếm lên cái miệng nhỏ nhắn, bắt chước động tác ra vào ở trong cái miệng nhỏ nhắn tàn sát bừa bãi.

Nàng bị hôn cơ hồ không thể hô hấp, tiểu huyết bị ra vào dần dần trở nên mềm mại, té ngâm cũng chuyển làm ngọt.

Biết thân thể của nàng đã tiếp nhận hắn, động tác ra vào càng hung mãnh, rút ra, tiến vào, thủy dịch ẩm áp bị đảo vào chảy ra.

Đỗ Diệu Phù cảm thấy rất nóng rất nóng, ở trong nước ấm nàng càng có thể cảm thụ được tồn tại của hắn thật lớn, mà nàng bị hắn thật sâu đoạt lấy, hắn đang ở trong cơ thể nàng.

Nói không nên lời khác thường làm cho nàng run rẩy, tiểu huyết vừa ẩm ướt vừa mềm, hoa thịt dày đặc mút lấy cường tráng làm con người đen bốc cháy hỏa diễm hừng hực.

Hắn ôm nàng ra khỏi thùng gỗ, để cho nàng dựa lưng về phía hắn, bàn tay nhỏ bé bắt lấy đường viền thùng, bàn tay to nâng mông tròn lên, phía sau liền thật sâu đâm vào thủy huyết.

“A a –” Tư thế này làm cho hắn đi vào càng sâu, Đỗ Diệu Phù ngẩng đầu lên có loại cảm giác linh hồn bị giữ lấy.

Hắn mạnh mẽ tiến vào, thân thể bởi vì tiếp xúc mà phát ra tiếng vang dâm nồng, bàn tay hướng lên trên bắt lấy miên nhũ không ngừng lắc lư, nắm ngón tay thu nạp, đem nhũ thịt niết thành hình dạng không giống nhau. Ngón tay kéo căng đầu vú hung hăng về nặng ở trên ngực lưu lại thật sâu dấu tay.

“Đừng mà.” Đau quá! Nhưng đau đớn lại chuyển sang nhức mỗi kỳ lạ, sau lại hóa thành thoải mái. Đỗ Diệu Phù không khỏi nhũn mảy, khuôn mặt nhỏ nhắn che phiếm hồng kín tình dục cuồng loạn.

Một cổ xuân dịch theo nhiệt thiết đâm vào mà chảy xuống bắp đùi, trên mặt đất lưu lại một vũng dâm thủy, vú lưu lại lốm đốm dấu vết của hắn, nàng toàn thân cao thấp đều là hương vị của hắn.

Tần Diệu Đường hài lòng cẩn thận cắn vành tai, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, hắn muốn nhiều hơn, nhiều hơn.

Thô dài xò xuyên qua thật sâu giống như muốn nuốt nàng vào trong bụng không để nàng đi, cánh hoa đỏ thắm sớm bị hắn va chạm đến sưng đỏ, mị thị bị xả ra lại đảo nhập, quá nhiều khoái cảm làm cho Đỗ Diệu Phù khóc.

“Đừng.” Nàng muốn chạy trốn, lại bị kéo trở lại, sau đó là càng mạnh mẽ tiến vào, thân thể mềm mại run rẩy cơ hồ không thể tiếp nhận.

Nàng lắc đầu, khóc cầu xin hắn, mái tóc ẩm ướt dính ở trên da thịt, mồ hôi trên người nàng hòa với hơi thở nhỏ của hắn.

Thẳng đến hần thật sâu xỏ xuyên qua, nàng phát ra tiếng la, thân thể mềm nhũn ngã xuống, hắn đưa tay ôm lấy nàng, toàn bộ chất lỏng nóng rực đều phóng vào người nàng.

Tần Diệu Đường rút ra phái nam mềm mại, chất lỏng nóng bỏng hòa với thủy mật theo hoa khẩu sưng đỏ chảy ra, hắn ôm lấy nàng ngất đi, đem nàng đặt lên trên giường lại đi đến sau bình phong, lấy mảnh vải ướt ngồi ở bên cạnh giường, dịu dàng giúp nàng lau đi dấu vết trên người.

Ngón tay đẩy ra nhụy hoa đỏ tươi, càng nhiều dịch trắng chảy ra, hình ảnh xinh đẹp lại đâm nỡ làm cho con ngươi đen hiện lên tia lửa.

Hắn dùng mảnh vải ẩm ướt nhẹ nhàng lau cánh hoa non nót, từng chút lau đi chất lỏng.

“Ừm.” Rên rỉ dịu dàng làm cho hắn dừng lại động tác, Tần Diệu Đường ngẩng đầu thấy mắt nàng run rẩy, chỉ chốc lát sau chậm rãi mở mắt ra.

Con ngươi hắn nóng lên, bỏ đi mảnh vải ẩm ướt, nâng đùi phải của nàng lên, nhiệt thiết lại xâm nhập vào hoa huyết chặt trát vẫn ẩm ướt nóng, cảm nhận được vách tường hoa bao vây, hắn tiến vào thật sâu chiếm lĩnh chỗ sâu trong hoa tâm.

“A!” Trong nháy mắt Đỗ Diệu Phù tròn tròn mắt trừng hắn.

Mà hắn hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn, lại xâm chiếm nàng. Hắn muốn nàng khóc lóc dưới thân hắn, cánh tay kéo nàng ôm chặt vào trong ngực, giữ lấy nàng, xâm nhập nàng, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

.....

Tự ngày bị Tần Diệu Đường hoàn toàn đoạt lấy, mỗi một đêm Đỗ Diệu Phù và Tần Diệu Đường lại khôi phục giống như Tổng Diệp Nhi chưa xuất hiện. Nửa đêm hắn sẽ xâm nhập vào phòng nàng, không để ý của nàng khước từ đoạt lấy nàng.

Hắn tuyệt đối sẽ ép nàng khóc, mỗi lần đều làm cho nàng chịu không nổi cầu xin tha thứ, hoặc là kéo dài khiêu khích để cho nàng khóc cầu hắn tiến vào.

Đêm khuya yên tĩnh, Đỗ Diệu Phù cảm thấy chính mình khóc và rên rỉ cơ hồ có thể nghe rõ ràng mà Tổng Diệp Nhi lại ở phòng cách vách. Nàng mỗi lần đều muốn nhịn xuống tiếng động nhưng hắn không cho phép, muốn nàng thét ra, muốn nghe nàng phát ra ngâm nga phóng đảng.

Hắn một chút cũng không sợ Tổng Diệp Nhi phát hiện, chỉ có nàng mỗi đêm đều run sợ trong lòng, vừa thấy Tổng Diệp Nhi nàng liền nhịn không được chột dạ.

Mà cái người khôi xương kia lại một chút cũng không hiểu thống khổ của nàng, mỗi đêm đều tra tấn nàng, có hôm nàng tức giận đến hỏi hắn, chẳng lẽ không sợ Tổng Diệp Nhi phát hiện chuyện bọn họ sao?

Phản ứng của hắn chỉ bình thản giống lo lắng của nàng là dư thừa, thân nhiên trả lời: “Phát hiện thì phát hiện đi!” Hắn ước gì để cho mọi người biết quan hệ bọn họ.

Hắn tính sớm trở lại Bùi gia sau liền nói với Bùi thúc nàng là thân nữ nhi, mặc kệ nàng có phải Bùi Thiệu Thanh hay không, hắn cũng không muốn buông tha nàng.

Nàng không thương hắn, chán ghét hắn, nhưng hắn quyết định chậm rãi dây dưa với nàng gây vò nàng, dù sao hắn cũng có thời gian cả đời.

Thái độ vô vị của hắn làm cho Đỗ Diệu Phù tức giận đến phát run, lại nhận định hắn đang đùa nàng mới có thể không quan tâm như vậy.

Nếu đây là hiện đại, Đỗ Diệu Phù có thể tự nói chuyện nam nữ hoan ái này phổ biến, nhưng đây là cổ đại bảo thủ, hắn đối với nàng như vậy đại biểu cái gì?

Huống chi hắn còn có vị hôn thê, hắn luôn săn sóc Tổng Diệp Nhi nhưng đối với nàng lại tìm mọi cách khi dễ.

Nàng ghét hắn!

Nàng sẽ không để hắn đối vẫn đối đãi với nàng như vậy, mấy ngày nay nàng có thể xem như bị chó cắn — nhiều lần bị cắn rất nhiều lần mà thôi.

Đỗ Diệu Phù từ từ nhắm hai mắt, trầm mặc ngồi ở trên xe ngựa. Hôm nay buổi sáng bọn họ rời đi Tương thành chuẩn bị về Bùi gia. Nàng vẫn giống như trước ngồi ở góc, đầu tựa vào đệm, nhắm mắt dưỡng thần, mặt khác lỗ tai lại luôn không tự chủ nghe hai người đối thoại trong xe ngựa.

“Diệu Đường ca, lần này loại vải tuyết vân sa mới ra thật đẹp, đến lúc đó nhất định sẽ bán được, hơn nữa muội nghe nói còn hạn chế số lượng bán ra có đúng hay không?”

“Nếu muội thích ta sẽ bảo phường thêu lấy một mẫu cho nàng.” Tần Diệu Đường nói xong ánh mắt thân nhiên nhìn sang Đỗ Diệu Phù đang chọn vải, trong mắt xẹt qua một tia sáng nhu hòa.

Hắn nghĩ đến đại hội yên hòa ở Trương thành, nàng mặc chiếc váy màu lam vô cùng xinh đẹp, dùng tuyết vân sa làm váy thường màu lam hẳn là không tệ.

“Thật vậy không?” Tống Điệp Nhi vui vẻ hét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đột nhiên đỏ, nàng hạ giọng nhẹ kéo ống tay áo Tần Diệu Đường, “Diệu Đường ca, huynh nói.”

Đỗ Diệu Phù nghe không được lời nói kế tiếp, mấp máy môi, nàng ở trong lòng hừ nhẹ.

Dù sao nàng cũng không muốn nghe!

“Hí –” Xe ngựa đột nhiên dừng lại.

“A!” Đột nhiên xe ngựa dừng lại làm cho Tống Điệp Nhi thiếu chút nữa lộn xuống, may mắn Tần Diệu Đường ôm được nàng.

“Thiếu gia, có sơn tặc!” A Toàn khê kêu.

“Đem tài vật trên người toàn bộ giao ra đây! Bằng không cũng đừng trách các đại gia ta ra tay độc ác!”

Tần Diệu Đường nhú mày, hộ vệ đi theo lập tức gầm lên.

“Thương đội Bùi gia các người cũng dám đoạt?”

“Bùi gia? Phi! Bùi gia là cái gì? Các huynh đệ tiến lên!”

Tức khắc ngoài xe ngựa vang lên tiếng binh kiếm đánh nhau.

“Diệu Đường ca!” Tống Điệp Nhi bị dọa trắng mặt.

“Không có việc gì.” Tần Diệu Đường vỗ nhẹ tay nàng trấn an, hắn nhìn về phía Bùi Thiệu Thanh thấy nàng cũng lộ ra kinh hoàng, lập tức mở miệng, “Đừng sợ, không có việc gì.”

Hắn nhìn màn xe liếc mắt một cái, con người đen phiếm thượng lãnh ý, hắn cũng muốn nhìn xem sơn tặc nào can đảm như vậy, dám động thủ với hắn?

“Thanh đệ, đệ và Điệp Nhi ngoan ngoãn ở trong xe ngựa, trăm ngàn đừng chạy loạn.” Hắn dặn dò sau đó dịu dàng trấn an Tống Điệp Nhi.

“Điệp Nhi, đừng sợ, đợi trong xe ngựa, biết không?”

“Ừm!” Sắc mặt Tống Điệp Nhi tuy rằng tái nhợt nhưng vẫn kiên cường gật đầu.

Đỗ Diệu Phù trầm mặc nhìn bọn họ, nhất là hắn dịu dàng với Tống Điệp Nhi, nàng rũ mắt xuống.

Tần Diệu Đường lại liếc mắt nhìn sang Bùi Thiệu Thanh một cái, sau đó lập tức bước ra xe ngựa.

Hắn vừa đi ra, Đỗ Diệu Phù lập tức vỗ nhẹ bả vai Tống Điệp Nhi, “Điệp Nhi, đừng sợ.”

“Ừm!” Tống Điệp Nhi quay đầu nhìn về phía Đỗ Diệu Phù đang muốn mở miệng, mê hương đột nhiên vấy về hướng nàng.

Tống Điệp Nhi không kịp phản ứng bất tỉnh nằm xuống.

Đỗ Diệu Phù hít sâu một cái, cẩn thận xóc lên một góc màn xe, khách khí nhìn đám hỗn chiến bên ngoài, Tần Diệu Đường đang bị mấy người vây quanh vừa vặn ngăn trở tầm mắt của hắn.

Thừa dịp cơ hội này, nàng nhanh chân nhảy xuống xe ngựa. Bởi vì không biết đường lại sợ bị phát hiện tung tích, không thể làm gì khác hơn đàn phải chạy vào trong rừng.

Đỗ Diệu Phù biết đám sơn tặc đó chống đỡ không được bao lâu, hộ vệ Bùi gia từ trước đến giờ nghiêm chỉnh huấn luyện, mà Tần Diệu Đường võ nghệ cao cường, đám sơn tặc đó hẳn căn bản không đề trong mắt.

Nhưng chạy không bao lâu, phía trước đột nhiên đi ra ba người ngăn cản đường nàng.

Đỗ Diệu Phù sững sờ dừng lại cước bộ, đề phòng nhìn bọn họ.

“A, Bùi thiếu gia, người muốn đi đâu? Có muốn ba người chúng ta dẫn đường giúp hay không?”

Biết ba người phía trước không có ý tốt, trong lòng Đỗ Diệu Phù bắt đầu khẩn trương, lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi chẳng qua vẻ mặt vẫn bình tĩnh, giấu giếm chút cảm xúc.

Nàng mỉm cười, kinh ngạc nhìn nam nhân thấp bé ở giữa, “Lưu lão đại, người không phải hẳn nên ở chỗ xe ngựa sao?”

“Ha ha, xem ra Bùi thiếu gia chạy nhanh như vậy, chúng ta sợ Bùi thiếu gia đã quên còn thiếu chúng ta ba ngàn lượng.” Luru lão đại đứng ở chính giữa hừ cười. “Bùi thiếu gia đừng quên, người nói chỉ cần chúng ta giả dạng thành sơn tặc cướp bóc thương đội Bùi gia thì cho chúng ta bốn ngàn lượng, trong đó một ngàn lượng tiền đặt cọc đã đưa, còn lại ba ngàn lượng Bùi thiếu gia sẽ không quên chứ?”

Đỗ Diệu Phù không nói, nàng không phải đã quên mà là căn bản không có ý định cho.

Đúng vậy! Lần này dám sơn tặc đến đánh cướp là nàng thiết kế.

Nàng ở Ngọc Diên Lâu từng nghe người ta nói phụ cận cảng tụ tập rất nhiều loại người, trong đó không thiếu một số dân liều mạng. Bởi vậy lần trước nàng thoát khỏi theo dõi của tiểu nhị trong điểm, sau đó nghĩ đến chuyện nghe qua ở Ngọc Diên Lâu, nàng lập tức đến phía đông cảng quyết định mua một số người giúp nàng chạy trốn.

Nàng tìm được Luru lão đại, muốn hắn ở nửa đường chặn cướp thương đội Bùi gia, chỉ cần giữ chân thương đội một khắc đồng hồ là được, sự thành bại sẽ cho bọn hắn bốn ngàn lượng.

Luru lão đại vốn không chịu, hắc bạch lưỡng đạo ai chẳng biết nói có Tần Diệu Đường thì không thể trêu vào Bùi gia? Nhưng bốn ngàn lượng lại rất mê người, hơn nữa.....

Luru lão đại không có hảo ý nhìn Đỗ Diệu Phù. “Còn lại ba ngàn lượng Bùi thiếu gia không cho không sao, bởi vì Bùi thiếu gia so với ba ngàn lượng cảng đáng giá hơn.” Đúng vậy, hắn sớm đã tính toán, bốn ngàn lượng thì tính là gì? Chỉ cần bắt cóc Bùi Thiệu Thanh, còn sợ Bùi gia không cho nhiều bạc hơn sao?

Nghe xong lời Luru lão đại, Đỗ Diệu Phù cũng biết hắn đang có chủ ý gì. Trong nháy mắt nàng trừng to mắt nhìn phía sau Luru lão đại. “Tần Diệu Đường! Cứu ta!”

“Cái gì?” Đám người Luru lão đại theo bản năng nhìn ra phía sau.

Không có người? Hiểu được bản thân trúng kế, quay đầu lại liền thấy, Bùi Thiệu Thanh quả nhiên bỏ chạy.

“Đáng chết! Còn không mau đuổi theo?”

.....

Đỗ Diệu Phù dùng sức chạy, bước chân đuổi theo phía sau làm cho nàng không dám chậm lại, càng chạy càng tiến vào chỗ sâu trong rừng cây, nhánh cây sắc bén cắt qua y phục và hai má của nàng.

“A!” Không chú ý tới mặt đất có rễ cây to dài, Đỗ Diệu Phù vướng chân chặt vật ngã trên mặt đất.

Trên mặt đất vừa vặn có nhánh cây bén nhọn, hắc chết không chết đâm vào bụng của nàng.

A! Có xui như vậy hay không?

Đỗ Diệu Phù đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, quỳ rạp trên mặt đất không bò dậy nổi.

“Hừ!” Luru lão đại đuổi theo dùng sức đá nàng, miệng thối mắng: “Mẹ nó! Dám chạy à? Đê Lão Từ xem người có thể chạy bao nhiêu? Bắt hắn lại cho ta!”

Hai gã thủ hạ thô lỗ nắm Đỗ Diệu Phù lên. “Đừng giả chết! Đứng lên!”

Đỗ Diệu Phù che bụng biết bị hắn bắt được thì xong rồi, lòng nàng hung ác nén xuống đau đớn, cắn răng dùng sức rút nhánh cây trong bụng ra đâm vào mặt người bên phải.

“A a a...” Nhánh cây vừa vặn cắm vào mắt phải người nọ, không đoán được sẽ có tình cảnh này mọi người sửng sốt, một người khác bắt lấy Đỗ Diệu Phù cũng bị dọa.

Đỗ Diệu Phù nhân cơ hội này, ôm vết thương ra sức chạy đến phía trước.

Luru lão đại bình tĩnh, tức giận đến rống giận. “Còn gốc cái gì? Còn không mau đuổi theo!”

“Vù vù.....” Động tác quá lớn làm cho máu tươi không ngừng chảy ra, Đỗ Diệu Phù hoảng hốt chạy bừa, hai chân bắt đầu mềm nhũn, vừa thấy hình ảnh trước mắt, nàng không nói gì.

Vách núi..... Trời muốn nàng chết sao?

Nàng dừng lại cước bộ nhìn vách núi, mặt tái nhợt.

Luru lão đại đuổi theo cũng thờ hồn hèn, thấy Đỗ Diệu Phù cùng đường hắn hừ hừ cười nhạo, “Chạy đi, tiếp tục chạy đi!”

Đỗ Diệu Phù quay đầu nhìn bọn họ, trường sam màu xanh sớm bị máu tươi nhuộm sâu, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng của nàng, cho dù phía sau không có vách núi, nàng cũng chạy hết nổi rồi.

Lưu lão đại nhìn đến bụng nàng bị thương, thu hồi tàn nhẫn trên mặt chuyển sang dịu dẽ: “Bùi thiếu gia, vết thương rất đau áy? Ngoan ngoan theo ta đi, ta sẽ cho người giúp người chữa thương, ta và đám huynh đệ cũng chỉ muốn đòi tiền mà thôi, sẽ không làm khó dễ người.”

Đỗ Diệu Phù không nói phân tích được mắt. Nhảy xuống vách núi nhất định chết, nhưng nếu đi cùng Lưu lão đại kết quả cũng không tốt là bao, mà không theo chân bọn họ chẳng lẽ nàng muốn nhảy xuống vực sao?

Đỗ Diệu Phù theo bản năng liếc mắt nhìn vách núi không thấy một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trắng.

Mà lúc này Lưu lão đại lấy ánh mắt ý bảo, để cho thủ hạ từ bên phải tới gần Đỗ Diệu Phù, thủ hạ hiểu ý, lén lút từ bên phải đi đến chỗ Đỗ Diệu Phù đứng.

Ái ngờ Đỗ Diệu Phù thấy động tác của thủ hạ kia, “Người làm cái gì? Đừng tới đây!” Nàng kinh sợ, bước chân theo bản năng di động về phía sau.

“Đừng –” Lưu lão đại kêu to.

Đỗ Diệu Phù cũng muốn ngừng lại nhưng không còn kịp rồi, chân sau đạp vào một khoảng trống rỗng, trọng tâm chênh vênh ngã về phía sau.

“Tần Diệu Đường!” Nàng theo bản năng hô lên tên này, sau đó một chút kịch liệt đau đớn va chạm nàng, cuối cùng là chìm ngập lạnh như băng.

Sau đó..... Nàng cái gì cũng không biết.

Đêm không tiếng động.

Dồn dập tiếng bước chân lộ ra vẻ hoảng loạn gấp gáp trong đêm yên tĩnh, một thân ảnh kinh hoàng chạy phía trước giống như sau lưng có ác quỷ đuổi theo.

Hắn trốn vào trong ngõ nhỏ, nén xuống hô hấp ồ ồ, nín hơi thở sợ hãi.

Phía ngoài hẻm hồi lâu không có động tĩnh.

Hắn thở một hơi đỡ lấy tường, hai chân chống như nhũn ra, không dám nghỉ ngơi, thân mình run rẩy thật cẩn thận bước ra đầu hẻm.

Mới đi ra một bước, một ánh đao vượt ngang đề lên cổ hắn, thân mình hắn cứng đờ, da đầu tê dại, hàn khí sắc bén cắt qua làn da.

Hắn sợ tới mức phát run, ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm người đi tới.

“Tha, tha cho.....”

“Người đâu?” Giọng nói âm u quỷ mị làm cho nam nhân kia lạnh cả người, rốt cục không đứng được quỳ rạp xuống đất.

“Xin người..... Đừng giết ta..... xin người.....” Hắn run đến nói không thành tiếng, sợ tới mức thẳng đạp đầu.

“Ta, ta chỉ là lấy tiền làm việc mà thôi..... tất cả đều do Bùi thiếu gia ra lệnh..... Ta, ta là vô tội..... xin đại gia tha mạng, tha mạng.....”

Không để ý tới nam nhân khóc lóc cầu xin, hắn chỉ thân nhiên hỏi lại một lần. “Người đâu?”

“Người, người.....” Nam nhân chần chờ, ngân quang chợt lóe, hắn khóc thét ra tiếng thống khổ ôm cánh tay phải bị chém đứt, máu tươi ầm ập không ngừng phun ra.

Giống như chán ghét tên kia ầm ỹ, hắn đánh vào huyệt cầm nam nhân, hỏi lại: “Người đâu?”

Nam nhân há mồm thở dốc, nước mắt nước mũi không ngừng chảy ra, mắt đỏ lên sợ hãi nhìn người tới, môi hắn run rẩy, không tiếng động há mồm.

Hắn giải huyệt cầm, “Nói!”

“Roi, roi, roi xuống vực..... A a a –” Cánh tay trái lại bị chém đứt, thống khổ ngã trên mặt đất kêu thảm thiết.

Thấy đối phương từng bước tiến sát, nam nhân giẫm hai chân sợ hãi di động ra phía sau, đừng quần chạy ra chất lỏng. “Là, là bản thân hắn nhảy..... Ack!” Trùng mắt không tiếng động nam nhân dừng lại động tác, rút lưỡi dao bạc trong ngực, thân kiếm không mang theo một tia máu.

Không hề nhìn thi thể lạnh như băng kia, hắn đi ra khỏi ngõ hẻm, ánh trăng mỏng manh chiếu ra thân ảnh cao lớn, cuối cùng dừng trên khuôn mặt anh tuấn lạnh như băng.

Tần Diệu Đường nắm chặt chuôi kiếm, cả người lộ ra hơi thở rét lạnh.

Trận cướp bóc kia quả nhiên là nàng an bài! Khi hắn nhìn thấy Tống Điệp Nhi hôn mê ở trong xe, không khí có mùi mê hương mà nàng thì không thấy bóng dáng, khi đó hắn liền đoán được tất cả. Hắn theo tung tích nàng chạy trốn nửa đường nhìn thấy vết máu, đi theo vết máu lại là vách núi.

Ngực thoáng chốc lạnh như băng.

Hắn không để cho mình nghĩ đến tình huống xấu nhất, hắn sai người tra đám người sơn tặc. Nhưng đám tặc kia lại bỏ trốn, thủ hạ của hắn tìm suốt nửa tháng mới tra được chỗ Lưu Minh ẩn thân.

Nghĩ đến lời Lưu Minh vừa nói, ánh mắt Tần Diệu Đường là một mảnh thô lãnh.

Roi xuống vực.....

Đây là kết quả nàng muốn? Thiết kế ra cảnh cướp bóc, không tiếc tất cả chính là muốn rời khỏi hắn, ngay cả chết cũng không quan tâm?

“Nàng đừng mơ!” Câu chữ lạnh lùng từ môi mỏng phun ra.

Hắn tuyệt không cho phép nàng rời đi như vậy, tuyệt không cho!

“Phải người xuống dưới vách núi tìm kiếm.” Hắn lạnh giọng ra lệnh hộ vệ núp trong bóng tối.

“Dạ!”

Tần Diệu Đường nhắm mắt lại, cực lực nén xao động trong lòng. Sau một lúc lâu hắn mới từ từ mở mắt khôi phục lại bình tĩnh hờ hững.

Chẳng qua tay nắm chuôi kiếm vẫn buộc chặt, cơ hồ có thể thấy được hiện lên gân xanh.

Bùi Thiệu Thanh, nàng dù có lên bầu trời hay xuống hoàng tuyền, ta đều sẽ tìm được nàng, nàng vĩnh viễn đừng nghĩ thoát khỏi ta!

.....

Đỗ Diệu Phù từ trong mộng bừng tỉnh, ngực kịch liệt đập phồng, trên mặt hiện ra kinh hoàng, mồ hôi mỏng manh hiện đầy trên trán.

Tay hơi lạnh đột nhiên đặt lên mặt nàng, nàng sợ tới mức thở gấp theo bản năng lui ra phía sau, nếu không phải có người giữ chặt nàng, nàng thiếu chút nữa ngã xuống ghế nằm.

“Cậu làm sao thế? Nằm ác mộng sao?” Kéo nàng nhân nhủu mày.

Đỗ Diệu Phù kinh ngạc nhìn khuôn mặt thanh tú ngăm đen, mắt chớp chớp, “Sợ, Sợ Vi?” Sau đó ngẩng nhìn bốn phía.

Lầu các trang nhã, hoa viên ngoài ban công rất độc đáo, sa mỏng màu vàng theo gió giương nhẹ, mơ hồ bay tới mùi hoa thanh nhã.

Đây là hoàng cung nơi này là tiểu lầu các nàng ở, người trước mắt là người bạn tốt nhất của nàng — Giang Sơ Vi.

Một năm trước nàng rơi xuống vách núi lại được cứu lên, chớp mắt tỉnh lại Đỗ Diệu Phù lần đầu trong cuộc đời cảm thấy mạng nàng thực cứng – rơi mấy bay không chết, rơi xuống vực cũng không chết.

Hơn nữa người cứu nhân đúng là Giang Sơ Vi!

Nói thật nếu không phải đối phương gọi ra tên của nàng, nàng căn bản không thể tin được nữ nhân như dân đen bình thường trước mắt là nữ vương Giang Sơ Vi xinh đẹp lãnh diễm.

Hơn nữa khối than đen này lại còn thành hoàng hậu, đương kim hoàng đế yêu nàng muốn chết, toàn bộ hậu cung chỉ có đoá than đen được hưởng thụ quân vương độc sủng.

Đỗ Diệu Phù lập tức cảm thấy thế giới này phát bệnh.

Sau đó Giang Sơ Vi cãi nhau với hoàng đế, nàng lên chuồn ra cung lại gặp được đồng dạng roi cơ xuyên qua Giang Hạo Thừa, tỷ đệ vui vẻ gặp lại nhau.

A hạo là mãnh nam cao lớn cường tráng, nhưng lại xuyên thành cực phẩm tuyệt thế tiểu thụ — Đỗ Diệu Phù nhìn gương mặt yêu nghiệt của tiểu thụ, lại nhìn nữ vương mặt than đen, nàng cảm thấy an ủi.

So sánh với họ nàng xuyên qua thực sự rất bình thường. Tuy rằng diện mạo không thay đổi nhưng nàng thon dài, biến thành gầy cái này đã đủ, nàng yêu cầu thực sự không nhiều lắm.

“Ê! Đỗ Diệu Phù, cậu phát gì ngốc nha?” Thấy Đỗ Diệu Phù thất thần, Giang Sơ Vi tức giận vỗ lên trán nàng.

“Á!” Đỗ Diệu Phù đau đến che trán, tay nữ vương thật có lực hoàn toàn không lưu tình, cái trán của nàng nhất định là đỏ rồi. Nhưng bị ức hiếp thành thói quen Đỗ tiểu thụ giận mà không dám nói gì, giống con dâu nhỏ lấm bầm trong miệng, “Tớ chỉ là chưa thích ứng kịp khuôn mặt này của cậu.”

Mỹ nữ và than đen, thật chấn động!

“Tốt nhất là vậy....” Giang Sơ Vi không tin cũng đã nhìn một năm,nàng không tin Đỗ Diệu Phù còn chưa thích ứng,cô gái này không phải muốn đòi đi lực chú ý người khác chứ.

“Một năm này thấy cậu vẫn nằm ác mộng,cậu đã mơ thấy gì?”

“Ai biết?” Đỗ Diệu Phù xoa cái trán.“Ai sẽ nhớ rõ trong mộng thấy gì?”

Nàng tỉnh lại liền quên sạch hết!

Phải không? Giang Sơ Vi thật sự không tin lời nói của Đỗ Diệu Phù,“Một chút ấn tượng cũng không có?”

“Không có.” Đỗ Diệu Phù thật tình lắc đầu. Ngủ dậy khát nước, nàng quay đầu cầm lấy chung trà ngân nhĩ hạt sen đặt ở trên bàn.

Thấy Đỗ Diệu Phù không giống như đang nói dối, Giang Sơ Vi miễn cưỡng tin.“Được rồi,tớ nghĩ đến cậu chắc nằm mộng đến tên xú nam nhân khi để cậu.”

“Phụt — khụ khụ khụ.” Đỗ Diệu Phù bị trà hạt sen làm sặc,ho đến hộc mắt phỉm lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ đỏ lên. Nàng nhanh chóng phản bác, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vô tội.“Cái gì, cái gì xú nam nhân.....”

Đáng tiếc chiều này vô dụng đối với Giang Sơ Vi, nàng lưỡi biếng vượt thai nhi năm tháng trong bụng,bụng trà sâm lên nhấp nhẹ một ngụm,thấy trong mắt Đỗ Diệu Phù hiện lên khăn trương,mắt đẹp hung hăng nhử lại.

Đỗ Diệu Phù lập tức run sợ, chột dạ dời mắt sang nơi khác.

Thấy bộ dáng này của nàng, Giang Sơ Vi biết cô nàng này lại muốn giả ngu cho qua chuyện, bắt quá lần này nàng không tính buông tha .

Một năm trước nàng từ trong suối nhỏ cứu Đỗ Diệu Phù, trên người nàng có nhiều vết thương lớn nhỏ, nghiêm trọng nhất là vết thương ở bụng,như là bị vũ khí thô ráp đâm vào .

Khi đó Đỗ Diệu Phù sốt cao chỉ còn một hơi thở.

Nàng ngày đêm chăm sóc Đỗ Diệu Phù, dùng khăn lông ướt lau qua toàn thân Đỗ Diệu Phù để giúp nàng giải nhiệt, mà trên người Đỗ Diệu Phù ngoại trừ vết thương ngoài, còn có dấu vết xanh hồng lần lượt thay đổi.

Dấu vết này Giang Sơ Vi vừa thấy đã biết là nam nhân lưu lại, hơn nữa nhìn vết thương trên người Đỗ Diệu Phù, thật ra khi đó trong lòng nàng đã nghĩ đến kết quả nhất.

Nhưng khi Đỗ Diệu Phù tỉnh lại tâm lý cũng rất bình thường, cảm xúc không bị gì ảnh hưởng bởi vậy Giang Sơ Vi phủ định kết quả kia.

Bắt quá Đỗ Diệu Phù lại không hề không đề cập tới chuyện xảy ra ở thế giới này, bao gồm nguyên nhân vì sao bị thương rơi xuống vực nàng cũng không nói.

Mỗi khi Giang Sơ Vi hỏi,Đỗ Diệu Phù liền trả lời trái phái,cuối cùng không trả lời chính là không trả lời.

Ở phương diện khác cá tính Đỗ Diệu Phù rất cố chấp, nàng có lẽ có chút nhất gan hèn yếu,nhưng đến khi đến lúc bùng binh ai cũng không có cách.

Bởi vậy ngay từ đầu Giang Sơ Vi cũng không ép nàng chờ Đỗ Diệu Phù tự mình mở miệng. Nhưng một năm qua nữ nhân này không nói chính là không nói, Giang Sơ Vi chờ đến tính nhẫn nại cũng không còn.

Hơn nữa nàng vẫn không nói với Đỗ Diệu Phù,một năm này có người vẫn điều tra hành tung của nàng chẳng qua Hạ Hầu Dận rat ay ngăn cản làm cho đối phương điều tra không được.

Nàng từng hỏi qua Hạ Hầu Dận đối phương là ai,nhưng Hạ Hầu Dận nhất thời cũng tìm kiếm không được. Đây quả thực thần kỳ người đó lại có thể lực có thể giấu diếm được hoàng đế?

Hạ Hầu Dận nói đối phương có thể là nhân sĩ võ lâm, đối với việc giang hồ hán là hoàng đế có khả năng không can thiệp được.

Người nợ rốt cuộc là ai? Điều tra tung tích Đỗ Diệu Phù làm gì? Giang Sơ Vi nghi hoặc mà tất cả giải đáp đều giấu ở trên người Đỗ Diệu Phù.

Giang Sơ Vi nhìn ánh mắt chột dạ của cô gái kia, ánh mắt rũ xuống dừng ở trên tay phải Đỗ Diệu Phù,nàng nhanh chóng đưa tay thừa dịp Đỗ Diệu Phù không chú ý đoạt lấy cái gì đó trên tay nàng.

“A!” Đỗ Diệu Phù kinh ngạc kêu gào,muốn cướp về vật nợ nhưng dưới ánh mắt kiên cường của nữ vương nàng đành phải ngượng ngừng thu hồi tay.

Rồi hãy nói Giang Sơ Vi hiện đang mang thai, nàng cũng không dám dùng lực quá lớn chỉ sợ không cẩn thận đụng vào bụng Giang Sơ Vi,vậy nàng nhất

định sẽ bị lão ca giết.

Lão ca trong miệng nàng chính là Hạ Hầu Dận,lúc trước nàng và Giang Sơ Vi hồi cung đã được hoàng đế nhận làm nghĩa muội,còn phong danh hiệu Phù Dung công chúa, là công chúa dân gian duy nhất của Thịnh Nguyên vương triều.

Đúng là yêu ai yêu cả đường đi, Hạ Hầu Dận đối với nghĩa muội này vô cùng yêu thương,Đỗ Diệu Phù cũng không gọi Hạ Hầu Dận là hoàng huynh,mỗi lần đều gọi lão ca lão ca, chung đụng so với huynh muội thân sinh còn thân hơn.Mà đương kim thái hậu cũng rất thích nghĩa nữ này,cộng thêm còn có hoàng hậu được hưởng quân vương độc sủng bảo vệ,Đỗ Diệu Phù ở trong cung có thể nói là như cá gặp nước.

Giang Sơ Vi vuốt cây lược gỗ trắng rằm trong tay,đầu ngón tay mon trón hoa văn phù dung được điêu khắc trên cây lược gỗ, cây lược gỗ này không phải trân bảo gì, nhưng Đỗ Diệu Phù mỗi thời khắc đều đặt trên người,còn không cho người khác chạm vào. Mỗi khi lấy ra nhìn thần sắc luôn phức tạp, trong mắt lóe tia cô đơn.

“Cây lược gỗ này ai đưa cho cậu?”

“Là tớ tự mình mua.” Lời nói dối này thật sự là chột dạ.

“Phải không? Đối với việc cậu lần nhìn cây lược gỗ này,bộ dáng tựa như nhìn thấy tình nhân, là ai có thể làm cho cậu nhớ mãi không quên như vậy?”

“Cái gì nhớ mãi không quên?” Đỗ Diệu Phù có chút kích động phản bác.“Ta không có! Ta mới không nhớ đến hắn..... Ack!”

Nàng vội không lên tiếng,nhưng không còn kịp rồi Giang Sơ Vi đã nghe thấy được.

“Hắn?” Giang Sơ Vi nhú mày, hưng hái bưng bưng.“Ai vậy?”

Đỗ Diệu Phù cảm miệng không nói, quyết định làm hủ nút.

“Không nói?” Mắt đẹp nhẹ chuyển,Giang Sơ Vi nhướn môi.“Đề tớ đoán cũng được.”

Nàng suy nghĩ một chút, một hồi lâu mới mở miệng.

“Người kia hắn là rất xuất sắc làm cho người ta liếc mắt một cái sẽ chú ý tới hắn, diện mạo không tồi,điều kiện cũng không tệ.” Giang Sơ Vi dừng một chút nhìn chằm chằm Đỗ Diệu Phù, rồi lại nói tiếp:“Bất quá cá tính chắc là chuyên chế bá đạo, tuyệt không ôn nhu,nói một không hai nhất là đối với cậu, không cho cậu phản kháng hắn, còn quan sát cậu rất chặt, không cho cậu thoát khỏi trong tay hắn.”

Đỗ Diệu Phù từ từ tròn tròn mắt, Giang Sơ Vi làm sao có thể.....

“Đối với nữ nhân khác luôn luôn tốt hơn so với cậu,người kia chỉ biết hung dữ với cậu nói chuyện chỉ biết dùng mệnh lệnh, chỉ biết khi dễ cậu,cậu cảm thấy chính mình tựa như sủng vật có lẽ ngày nào đó người đó ngán,sẽ sủng ái người khác, sau đó cậu sẽ bị vứt bỏ..... Như thế nào? Tớ nói có đúng không?”

“Cậu.....” Đỗ Diệu Phù nói không ra lời, trong lòng tràn đầy khiếp sợ.

Thấy bộ dáng Đỗ Diệu Phù thì Giang Sơ Vi biết nàng đoán đúng rồi, nàng không khỏi lắc đầu.“Tò mò tớ làm sao có thể biết đúng không?”

Đỗ Diệu Phù gật đầu.

Giang Sơ Vi than nhẹ đối với Đỗ Diệu Phù hậu tri hậu giác,“Diệu Diệu, cậu không thấy tính cách đặc biệt đó rất giống các bạn trai trước đó của cậu sao?”

Ack..... Đỗ Diệu Phù suy nghĩ hồi lâu,sau đó ánh mắt chậm rãi tròng lộn.

Cô gái này..... Giang Sơ Vi thật không hiểu nên nói thế nào về việc chậm hiểu của nàng.“Cậu mỗi lần quen bạn trai chính là bị đối đãi như vậy,sau đó cậu liền cảm thấy đối phương không thương cậu,sau đó trốn tránh bỏ rơi đối phương. Tiếp theo lại gặp người nam nhân giống như trước, sau đó lại đồng dạng hình thức, Diệu Diệu,tớ thực đồng tình các bạn trai trước của cậu.”

“Vi sao?” Đỗ Diệu Phù nhú mày,vì chính mình kêu oan.“Rõ ràng người bị hại là tớ,bọn họ chính là muốn một tình nhân nghe lời,cũng không quản tớ muốn hay không liền quyết định thay tớ,tớ ngay cả quyền lợi nói cũng không có.”

Cho nên nàng mới chán ghét người kiên cường,bọn họ quá mức xuất sắc căn bản là không hiểu xót xa của người bình thường.

“Nhưng bọn họ có đối xử không tốt với cậu không?” Giang Sơ Vi hỏi lại.“Tự tiện quyết định chuyện của cậu, nhưng nếu cậu thực sự mãnh liệt kháng nghị bọn họ có bắt buộc cậu không?”

Đỗ Diệu Phù sững sốt. Không có, nàng quen bạn trai tuy rằng cá tính bá đạo, chỉ khi nào vượt qua giới hạn nàng sẽ cự tuyệt,mà bọn họ cũng bình thường không nói thêm cái gì.

“Nhưng,nhưng hắn không phải như thế,hắn so với bọn họ còn hư hơn,còn bá đạo,còn chuyên chế, hắn thực ác liệt chỉ biết ức hiếp, đối với tớ tuyệt

không tốt, tuyệt không thương tở, hoàn toàn không giống với bạn trai lúc trước,hắn so với bọn họ hư hơn rất nhiều!”

“Sao, đáng ghét như vậy à.....” Giang Sơ Vi gật đầu, sau đó lại không hiểu hỏi:“Vậy cậu tại sao vẫn nhớ thương hắn? Trước đó cậu đá rất nhiều nam nhân nhưng tở cũng chưa từng thấy cậu nhớ tới bọn họ.”

“Tở nào có nhớ thương hắn.....”

“Vậy đây là cái gì?” Giang Sơ Vi quơ quơ cây lược gỗ trên tay.“Cậu trước kia mỗi khi chia tay đều vứt bỏ những món quà bạn trai tặng cho,vậy cái này thì sao? Tại sao vẫn để lại?”

“Cái đó, cái đó.....”

“Đừng nói cái này không phải hắn tặng.” Lời này Giang Sơ Vi cũng không tin.

“Tở,tở.....” Đỗ Diệu Phù há mồm,nhưng dưới ánh mắt hiểu rõ của Giang Sơ Vi, nàng chỉ cắn môi.

Giang Sơ Vi thờ dài cũng không muốn ép nàng quá chặt,nhưng cũng không muốn nàng vẫn đề tâm vào chuyện vụn vặt.

“Diệu Diệu,cậu luôn rất bị động lại hay nghĩ đến phương diện xấu nhất, đối với chính mình một chút tin tưởng cũng không có,cậu nói những người theo đuổi cậu chính là muốn một sùng vật nghe lời,nhưng cậu tại sao không nghĩ bọn họ thật sự thích cậu mới theo đuổi cậu?”

“Làm sao.....” Đỗ Diệu Phù muốn phản bác nhưng thấy ánh mắt Giang Sơ Vi ra hiệu đành nuốt vào.

“Cậu chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới bằng điều kiện bọn họ, muốn nữ nhân xinh đẹp lại nghe lời làm sao có? Tại sao lại theo đuổi một người bình thường như cậu?”

Đỗ Diệu Phù giật mình sững sờ, nàng thật không nghĩ tới.

“Diệu Diệu,cậu không biết bản thân tốt lắm sao?” Giang Sơ Vi mỉm cười,rất chân thành nói:“Người giống như tở căn bản không có người nguyện ý làm bạn,bởi vì tở ưu điểm nhiều lắm,dáng vẻ lại xinh đẹp, cho nên người ghen tị của tở cũng rất nhiều.”

Nàng cảm thán nói hoàn toàn không đỏ mặt, còn khoe miệng Đỗ Diệu Phù thì run rẩy, đối với sự tự kỷ của nữ vương sớm tập mãi thành thói quen,nhưng nhìn gương mặt than đen nói ra lời này thật đúng là có điểm kỳ quái.

Giang Sơ Vi đối với biểu tình trên mặt Đỗ Diệu Phù làm như không thấy, tiếp tục phát biểu vấn đề.“Nhưng chỉ có cậu tiếp cận tở,không có ghen tị, không có hâm mộ,nhìn tở tựa như nhìn người bình thường, đối đãi tở hoàn toàn không có gì ý đồ.” Nói thật lúc trước gặp được Đỗ Diệu Phù, Giang Sơ Vi không phải không thấy lạ.

“Cậu đối với mỗi người luôn chân thành, rõ ràng từ nhỏ đến lớn gặp một đống chuyện không may, còn như quả cầu bị thân thích đẩy tới đẩy lui,cuối cùng lưu lạc đến cô nhi viện nhưng cậu tuyệt không giận, vẫn kiên cường vui vẻ. Diệu Diệu,cậu như vậy thực hấp dẫn người,thực sự! Tở mà là nam nhân cũng nhất định theo đuổi cậu.”

A Hạo vốn muốn theo đuổi Diệu Diệu,chẳng qua bị nàng dụng quyền ngăn cản, Diệu Diệu là nàng phát hiện,ai cũng không đoạt được!

Cho nên khi Diệu Diệu muốn đá mấy nam nhân kia hoặc trốn bọn họ, nàng cũng giúp không ít việc,nói đến cùng chính là cô muốn độc chiếm người bạn tốt duy nhất này.

Bởi vậy đối với Diệu Diệu mất đề ở sau đầu,nàng tuy rằng vẫn nhìn ở trong mắt nhưng không nói phá, chính là không muốn có người cướp đi Diệu Diệu.

Nghĩ vậy trong lòng Giang Sơ Vi không khỏi chột dạ một chút.

Về phần hiện tại vì sao tốt tâm khuyên Diệu Diệu, là vì nàng thấy Diệu Diệu đối với nam nhân này không giống với trước kia,Diệu Diệu cũng không mất mát.

Nàng nghĩ lần này Diệu Diệu thật thực thích xú nam nhân kia?

Cho nên dù không nỡ Giang Sơ Vi vẫn quyết định làm một lần tâm linh lão sư.

Nghe xong lời Giang Sơ Vi ,Đỗ Diệu Phù cơ hồ ngốc đi, một hồi lâu nàng mới mở miệng,“Sơ Vi, cậu không sốt chứ?” Tại sao nói những lời buồn nôn như vậy?

Bốp!

“Á!” Cái trán lại lần nữa bị công kích, Đỗ Diệu Phù đau kêu oa oa.

Giang Sơ Vi phiết môi,nữ nhân này cái gì cũng tốt chỉ có cá tính thẳng thẳng làm cho người ta chịu không nổi.

“Cậu nha,mau vứt bỏ tự ti trong lòng đi.” Dùng sức đâm vào trán Đỗ Diệu Phù,“Lão nương xuyên thành như vậy cũng chưa tự ti, cậu là người bình

thường còn tự ti cái quý gì?”

Đáng ghét! Nhìn Diệu Diệu ăn mặc như người bình thường, nàng rất ghen tị rồi.

Đỗ Diệu Phù biết điều để nàng đâm cũng không phản kháng, còn ngây ngốc cười. “Sơ Vi, cảm ơn.” Cảm ơn lời buồn nôn của cậu.

Thật sự là! Khi dễ không nổi nữa.

Giang Sơ Vi không có cảm giác thành tựu, đem cây lược gỗ trả lại cho Đỗ Diệu Phù, đỡ thắt lưng chậm rãi đứng lên, “Chính cậu cần thận suy nghĩ đi! Ngày kia theo ta ra cung.”

“Ra cung?” Đỗ Diệu Phù sững sốt, “Đi đâu?”

“Nhạc phụ A Hạo đại thọ sáu mươi, ta làm tỷ tỷ đương nhiên phải tặng lễ chúc mừng.”

“Nhưng bụng của cậu?” Hơn nữa lão ca đồng ý sao?

Nhìn ra nghi vấn của Đỗ Diệu Phù, Giang Sơ Vi hừ lạnh, hất cằm lên. “Ta muốn đi đâu, còn cần tên kia đồng ý sao?”

A, nữ vương đại nhân uy vũ! Đỗ Diệu Phù sờ sờ cái mũi, không dám nói thêm lời gì.

Chờ Giang Sơ Vi rời đi nụ cười trên mặt Đỗ Diệu Phù lập tức biến mất, cúi đầu nhìn cây lược gỗ trong tay, nàng nghĩ lời Giang Sơ Vi vừa nói.

Nàng không ngu ngốc làm sao không hiểu lòng mình? Cho dù lạc quan, sáng sủa, trong xương nàng cũng là tự ti.

Từ nhỏ đã bị nói là sao chổi, đến chỗ nào đều bị ghét bỏ, nàng giống như con chuột nhỏ ở trong góc tối âm u, hướng tới dương quang chối mắt.

Miệng nói chán ghét loại người làm lóa mắt nhưng lại bị loại người này hấp dẫn, nhưng lại cảm thấy bọn họ sẽ không thật tình thích nàng, bởi vậy muốn trốn đi.

Nhất gan lại tự ti nàng chưa bao giờ dám tranh đoạt cái gì, nàng luôn yên lặng chịu được, cảm thấy bị thương tổn liền trốn đi. Chờ cho vết thương lành hẳn, không đau, nàng lại vui vẻ làm như cái gì cũng chưa xảy ra.

Nàng sớm quen khuôn mẫu như vậy, cũng hiểu được không có gì, nàng thực kiên cường, nàng sẽ vượt qua, nàng sẽ..... Nhiều năm như vậy, nàng đều không vượt qua?

Nhưng mà.....

Nhìn đóa phù dung điêu khắc, nàng nghĩ đến Tương thành, nghĩ đến đêm đại hội yên hòa, nghĩ đến nụ cười của hắn..... Đỗ Diệu Phù không hiểu, nàng vì sao vẫn nghĩ đến hắn?

Nàng không phải chạy thoát sao? Cũng trốn đi rồi sao? Đã một năm, tại sao lần này vết thương vẫn không khép lại được?

“Tần Diệu Đường.....” Cúi đầu nhẹ nhàng phun ra tên giấu sâu trong đáy lòng, tựa như đêm khuya mỗi khi ngủ không được, nàng cứ như vậy cầm cây lược gỗ lên, lẩm bẩm gọi tên của hắn.

Một năm, hắn sớm đã quên nàng?

Hắn hẳn là thành thân rồi?

Có lẽ ngay cả đóa nhỏ cũng đã có, thật tốt..... Nàng chúc phúc hắn.

Đỗ Diệu Phù mỉm cười mắt nhìn cây lược gỗ, mơ hồ có một cổ chua xót tập kích vào bụng, cảm giác xa lạ làm cho nàng khó chịu.

Này ghét vết thương này, phải tới khi nào mới có thể biến mất đây?

.....

Lựa chọn thoát đi chính mình là nàng, kết quả như vậy cũng phải do nàng gánh vác.

Đỗ Diệu Phù không muốn nghĩ nhiều hơn nữa, cho dù trong lòng thỉnh thoảng có một tia hối hận, nàng cũng bắt buộc nén đi, làm thì cũng đã làm bây giờ hối hận cũng vô dụng.

Hơn nữa nàng cho tới bây giờ cũng không biết tâm ý người nọ, lại càng không biết hắn có cảm tình gì với nàng, huống chi hắn còn có Tống Diệp Nhi, đã một năm có lẽ chỉ còn nàng nhớ rõ.

Mà nàng đã sớm bị hắn quên đi.....

“Diệu! Diệu Diệu!”

Nghe được thanh âm Giang Sơ Vi, Đổ Diệu Phù chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt có chút tái nhợt, nàng xoa mắt, giọng bởi vì buồn ngủ mà có chút thấp. “Đến Cổ Vân Bảo sao?”

Giang Sơ Vi khẽ nhíu mày lo lắng nhìn Đổ Diệu Phù, vuốt cái trán của nàng. “Sắc mặt cậu không tốt lắm, không thoải mái sao?”

“Có lẽ mấy ngày qua ngủ không ngon.” Nói xong Đổ Diệu Phù lại đánh cái ngáp.

Giang Sơ Vi đang muốn mở miệng, mản xe lại đột nhiên bị xóc lên, một thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần thăm dò tiến vào.

“Tỷ, Diệu Diệu, các người rốt cục đến!” Giang Hạo Thừa cười khuôn mặt khuynh thành tươi cười làm cho hai nữ nhân thực không thích ứng.

Một nam trưởng thành như vậy thật rất có lỗi!

Giang Sơ Vi trực tiếp đẩy đệ đệ có gương mặt yêu nghiệt chói mắt ra. “Tránh ra, đừng chặn đường.” Nếu không có thai trong người, nàng sẽ trực tiếp dùng chân đá.

“Tỷ phu đâu? Hấn yên tâm cho tỷ một mình xuất môn sao?” Giang Hạo Thừa sớm quen lão tỷ bạo lực, thấy lão tỷ mang thai, cho nên vội vàng đẩy nàng xuống xe ngựa.

“Có cái gì không yên tâm?” Giang Sơ Vi hừ nhẹ. Trên thực tế Hạ Hầu Dận thật không yên lòng, hấn đã phái một đội thủ vệ tùy thân che chở chung quanh xe ngựa, ngầm bảo hộ nàng.

Nếu không gần đây trong triều có nhiều chuyện cần xử lý, thân là đế vương cho nên Hạ Hầu Dận không được phân tâm, bằng không hấn sớm bồi kiêu thế xuất môn. Bất quá hấn cũng chỉ cho thế tử xuất môn mười ngày, mười ngày sau không thấy được người hồi cung, hấn sẽ tự mình ra cung bắt người.

Đổ Diệu Phù cũng đi theo phía sau bước xuống xe ngựa, tò mò nhìn Cổ Vân Bảo. Thành lũy được xây bằng gạch trắng nguy nga đứng sừng sững giữa núi rừng, khí thế rung động lòng người.

Nghe A Hạo nói, Cổ Vân Bảo là đệ nhất võ lâm đại bảo, lão bà hấn là tiền nhiệm võ lâm minh chủ, mà hiện đương nhiệm võ lâm minh chủ lại là nhị cữu tử của hấn.

Tóm lại Cổ Vân Bảo chính là nơi tụ tập cao thủ, ngay cả một người hầu nhỏ nhoi cũng sẽ có võ nghệ đơn giản, bên trong người vô dụng nhất chính là Giang Hạo Thừa tiểu thụ nhu nhược này.

Trừ bọn họ ra cũng có rất nhiều người đi vào Cổ Vân Bảo, xem ra đều là đến chúc thọ.

“A Hạo, Diệu Diệu mệt mỏi, đệ trước cho người đưa Diệu Diệu đi nghỉ ngơi.” Giang Sơ Vi phân phó đệ đệ.

“Ừm!” Giang Hạo Thừa gật đầu, “Vậy còn tỷ? Có mệt hay không? Muốn nghỉ tạm một chút hay không, gian phòng của tỷ và Diệu Diệu đệ đã cho người chuẩn bị tốt.”

Hiện tại lão tỷ đang mang thai, nhất định phải cẩn thận chú ý tốt.

“Không cần.” Giang Sơ Vi khoát tay áo. “Tỷ phải chào hỏi chúc mừng sui gia một chút.”

Tuy rằng sinh nhật là ngày mai, bất quá đệ đệ của nàng làm con rể ở đây, nàng làm tỷ tỷ đương nhiên cũng phải chuẩn bị tốt cấp bậc lễ nghĩa, trước ân cần thăm hỏi ông thông gia một chút.

“Diệu Diệu, cậu đi nghỉ ngơi trước.” Giang Sơ Vi quay đầu nhìn về phía Đổ Diệu Phù.

Đổ Diệu Phù gật đầu, nàng quả thật cũng hơi mệt, liền đi cùng tỷ nữ dẫn đường.

Biết người tới thân phận bất phàm, tỷ nữ cung kính dẫn đường, “Công chúa, cô gia an bài người và nương nương ở tại trúc viện, nơi đó thanh tĩnh, mấy người tạp vụ sẽ không thể tùy ý tiến vào.”

Đổ Diệu Phù đáp lại mỉm cười, tùy ý nhìn bốn phía. Hoa mỹ rất khác biệt với hoàng cung, bên trong Cổ Vân Bảo phong cách cổ xưa đơn giản, không có bài trí xa hoa, cũng không mất khí chất giàu có làm người ta thương thức.

Nàng theo tỷ nữ đi qua cầu đá, khi đi qua một hòn non bộ, phía trước lại truyền đến thanh âm nữ tử.

“Diệu Đường ca!”

Đổ Diệu Phù sững sốt theo bản năng ngừng đầu, người thoáng chốc dừng lại.

Mà người trong đình viện cũng phát hiện có người đi tới, cho nên đi đến phía trước xem.

Đỗ Diệu Phù rõ ràng chống lại cùng một đôi con người đen,nàng giật mình sững sờ,trong mắt lập tức hiện lên kinh hoàng,mà thần sắc đối phương không thay đổi,chẳng qua ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

“Đại gia, phu nhân.” Tỷ nữ hướng hai người hành lễ, thuận tiện giới thiệu.“Đây là khách của cô gia.”

Về phần thân phận nàng sẽ không giải thích.

“Khách của A Hạo? Đó không phải là.....” Công chúa dân gian? Tổng Diệp Nhi không khỏi tò mò nhìn Đỗ Diệu Phù.

Về phần vì sao không đoán là hoàng hậu — ai chẳng biết đương kim hoàng hậu màu da ngăm đen, mà cô nương trước mắt làn da trắng như tuyết.

Đỗ Diệu Phù khẽ gật đầu với Tổng Diệp Nhi, cực lực bỏ ánh mắt sắc bén của nam nhân bên cạnh.

Mà trong lòng lại nổi lên một chút chua xót, nàng chú ý tới trang phục Tổng Diệp Nhi, chỉ có nữ nhân đã kết hôn mới có thể đem tóc quán lại, hơn nữa vừa rồi tỷ nữ đã gọi —

Quả nhiên bọn họ đã thành thân.

“Ta là Tổng Diệp Nhi, vị bên cạnh là.....”

“Thật có lỗi.” Đỗ Diệu Phù đột nhiên cắt đứt lời Tổng Diệp Nhi, áy náy cười với nàng.“Người ta có chút không thoải mái,cho nên muốn về phòng nghỉ trước.”

“Dạ.” Thấy sắc mặt Đỗ Diệu Phù quả thật có chút khó coi, Tổng Diệp Nhi cũng không nói thêm gì nữa,chỉ nói với tỷ nữ.“Xảo nhi, nhanh đưa công chúa đi nghỉ.”

“Dạ, công chúa hãy đi cùng tiểu nhân.” Xảo nhi gật đầu, lại dẫn Đỗ Diệu Phù đi về phía trúc viện.

Đỗ Diệu Phù vẫn cúi đầu,nhanh chân cùng Xảo nhi rời đi, từ đầu tới đuôi cũng không dám nhìn về phía nam nhân kia,đầu lại tràn đầy bối rối thấp thỏm.

Hắn nhận ra nàng không?

Không có khả năng nàng hiện tại và một năm trước không quá giống nhau, hắn hẳn là nhận không ra. Hơn nữa hắn đã thành thân, hẳn là sớm quên nàng.....

Trong đình viện,Tổng Diệp Nhi nhìn thân ảnh Đỗ Diệu Phù rời đi,cau mày suy nghĩ thật lâu,cuối cùng nhịn không được kéo tay áo Tần Diệu Đường.

“Diệu Đường ca,huynh thấy công chúa này có điểm nhìn quen mắt không? Mọii hình như nhìn thấy nàng ở nơi nào rồi.....” Tổng Diệp Nhi nhíu mày suy tư,nhưng làm sao cũng nghĩ không ra nhìn thấy ở nơi đâu.

Tần Diệu Đường không nói,chỉ nhìn chằm chằm phương hướng nàng rời đi, con người đen phiếm tia sáng thâm u, lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi.

Nàng thay đổi rất nhiều.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú trở nên mượt mà, mái tóc nửa vén lên rủ xuống vai, trăm từ ngọc châu rủ xuống, tóc mái mỏng manh làm tăng thêm hương vị nữ nhân cho nàng, ngực no đủ thắt lưng cao cùng với váy ngắn mềm mại vàng óng ánh, khí chất ung dung xinh đẹp quý phái làm cho người ta không dám xâm phạm

Tần Diệu Đường thần nhiên liễm mầu,khóe môi nhếch lên phiếm giễu cợt lãnh ý.

Nàng nghĩ hắn sẽ nhận không ra nàng sao?

Công chúa..... Hắn ở trong lòng thâm trầm cười lạnh.

Thì ra nàng trốn trong hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Lại một lần nữa nằm ác mộng,Đỗ Diệu Phù bưng tỉnh trong mắt vẫn lưu lại mấy phần kinh hoàng,hồi lâu mới từ từ trấn định xuống .

Nàng nhắm mắt cảm thấy đầu có chút choáng váng, ngồi dậy,gian phòng mờ mịt không có đôt đèn đập vào mắt là một mảnh hắc ám

Nàng ngủ bao lâu? Hiện tại là lúc nào?

Tay nhỏ bé nhấc màn che,đang muốn mở miệng kêu to,cổ tay lại đột nhiên bị chế trụ, thân ảnh cao lớn như núi xuất hiện ở trước giường.

Đỗ Diệu Phù bị dù dọa theo bản năng muốn phát ra tiếng hét chói tai,một cái bàn tay to che lại miệngnàng,áp đảo nàng, thân thể cao to rắn chắc phủ trên người nàng.

Thân thể nháy mắt cứng ngắc,nàng sững sờ nhìn chằm chằm phía trên.

Trong bóng đêm,Đỗ Diệu Phù lại có thể dễ dàng nhận ra cặp con ngươi kia,cho dù cách biệt một năm nhưng nhiệt độ ôn hòa của cơ thể hắn vẫn là quen thuộc như vậy, quen thuộc đến làm cho nàng đau lòng.

Bàn tay che cánh môi chậm rãi dời đi, môi của nàng khẽ run,“Ngươi, ngươi là ai? Muốn làm cái gì?” Nàng thất gan lựa chọn giả ngu.

“Ta là ai? Muốn làm cái gì?” Thanh âm lãnh thuần lập lại lời của nàng, hơi thở cực nóng gần sát khuôn mặt nhỏ nhắn bàn tay xoa môi của nàng,“Nàng không biết, không hiểu sao?”

Năm ngón tay chậm rãi buộc chặt giống như đang trừng phạt,hung hăng nắm lấy cổ nhũ no đủ.

“A!” Đau đớn làm cho nàng thở gấp,thân thể run rẩy.

“Nói lại một lần nữa,nàng nói ta là ai? Muốn làm cái gì?” Lần này thanh âm của hắn dịu dàng, giống như tình nhân ní non bên gối.

Ngón tay buông ra nụ hoa,đầu ngón tay vệt áo mỏng . Ngón tay nhẹ nhàng vẽ lên mỗi một tác da thịt cảm nhận nàng run rẩy.

Con ngươi trong vắt nhìn chằm chú vào hắn có sợ hãi,có bối rối nhưng không có một tia lưu luyến làm người ta tức giận!

Con ngươi đen bao phủ giận giữ,đem phần nộ đặt lên môi mềm dùng sức cắn, thật mạnh cắn,máu chảy ra trong môi,nàng phát ra nức nở sợ hãi.

Khóc cái gì! Nàng dựa vào cái gì khóc?

Khi biết nàng rơi xuống vực tìm của hắn đau đến cơ hồ vỡ ra, khi biết được nàng có khả năng còn sống hắn cơ hồ khóc ròng. Một năm này ngày qua ngày đêm đêm tìm kiếm nàng, trăm phương nghìn kế muốn tra tung tích của nàng nhưng bị cản trở, có người không cho hắn tìm được nàng.

Là ai?

Hắn phần nộ lại sôi ruột, nàng ở đâu? Không ngờ người không tìm không phải xuất hiện ở trước mặt hắn,thậm chí còn làm bộ như không biết hắn.

Được,nàng đủ tàn nhẫn! Nàng không yêuhắn, khôngyêu hoàn toàn!

Tàn Diệu Đường thô bạo tiến vào nàng,nàng đau khóc,loại xử nữ chắc trát thật sâu hút lấy hắn,đẩy hắn muốn cho hắn rời khỏi.

Nàng đừng mơ!

Không để ý nàng đau,bỏ qua tơ máu tràn ra u hoa,hắn thật sâu tiến vào,rút ra lại tiến vào, một lần lại một lần chiếm lĩnh.

Nàng tốt nhất nên đau, tốt nhất nên đau, hắn muốn nàng nhớ rõ sự tồn tại của hắn, không cho nàng quên đi hắn.

“Hu.” Tiếng khóc bị hắn nuốt vào,cánh môi tê dại đau đến như không phải của mình, thân thể bị hắn thật mạnh xoa nắn, toàn thân Đỗ Diệu Phù đều thấy thật là đau.

Hắn nóng bỏng xò xuyên qua nàng,nàng đau đến run rẩy,nhưng càng sâu cảm nhận được của hắn tồn tại,mỗi một lần xâm nhập, linh hồn của nàng tựa như cũng bị chiếm cứ.

Nàng sợ hãi, hắn như vậy thật đáng sợ.

Nước mắt không nên được rơi xuống,run rẩy nàng như đóa hoa vỡ nát lại kháng cự không được dã thú cắn xé, chất lỏng đỏ tươi tràn ra hắn hung hăng cắn nuốt, chất lỏng nóng rực nhanh tiến vào chỗ sâu trong người nàng.

Hắn thở gấp nàng khóc nức nở, thân thể hai người chặt chẽ tương hợp,hắn còn đang trong cơ thể nàng, hơi thở nồng đậm vây quanh nàng.

Thân thể cường tráng lại động –

“Đừng mà.....” Nghĩ đến hắn lại ngược đại mình,Đỗ Diệu Phù sợ đến lui vai.

Hắn rời khỏi thân thể nàng, bước xuống giường, chỉ chốc lát sau lại trở về.

Nàng hoảng sợ nhìn hắn, hai chân bị vịn bung ra, một chút ấm áp chạm vào nhụy hoa non nót sùng đồ, nàng khẽ run, theo bản năng giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích.”

Đỗ Diệu Phù lập tức dừng lại, ủy khuất cắn môi bị thương.

Mảnh vải ấm áp ẩm ướt nhẹ nhàng lau đi chất lỏng trên đóa hoa, dịu dàng mon trón cánh hoa tròn mịn sùng đồ, lau đi dấu vết hấn thô lỗ lưu lại.

Nàng hoảng sợ nhìn hắn, trong bóng đêm nàng nhìn không thấy vẻ mặt của hắn nhưng có thể cảm nhận được tay hắn dịu dàng, hoàn toàn khác với thô bạo ban nãy.

Nàng không hiểu hắn nhưng cũng không hiểu chính mình.

Hấn thô bạo làm cho nàng sợ hãi, nhưng dịu dàng của hắn làm cho nàng không muốn xa rời.

Tần Diệu Đường nâng mâu bắt lấy ánh mắt của nàng, lại không ngoài ý muốn nàng né tránh hắn, hắn than nhẹ bỏ mảnh vải ẩm ướt xuống, đưa tay ôm lấy nàng.

Không thấy nàng cứng ngắc hắn nằm lên trên giường để cho nàng gác vào trên người, bàn tay thâm nhập mái tóc mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại giống như cưng chiều con mèo nhỏ bị thương.

Đỗ Diệu Phù nằm sấp trên người hắn, ngay từ đầu thân thể vẫn cứng ngắc nhưng khi hắn dịu dàng xoa nhẹ, thân thể nàng dần dần mềm nhũn dựa vào trên người hắn, lỗ tai dán ngực của hắn, nghe tim đập của hắn.

Thình thịch, thình thịch. tiếng tim đập trầm ổn làm cho nàng dần dần thả lỏng sợ hãi, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng dán lồng ngực của hắn, trong mũi là hương vị quen thuộc của hắn.

Không biết vì sao nàng lại cảm thấy có chút muốn khóc.

Mà nàng cũng quả thật khóc, giọt nước mắt ấm áp rơi xuống ngực, một giọt lại một giọt làm cho hắn nhẹ nhàng thờ dài.

“Không bắt nạt nàng cũng khóc.” Thanh âm khàn khàn có chút không biết làm sao.

Nàng không nói chỉ khóc.

Tần Diệu Đường xoay người áp đảo nàng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của nàng. Nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt như bướm bướm, cuối cùng phủ lên môi mềm, khẽ liếm cánh môi bị hấn cắn nát, hắn tình tứ mút triển miên thâm nhập vào trong miệng.

Dục vọng lại cương cứng nhẹ nhàng đâm vào kiêu hoa, nhẹ nhàng chậm chạp, từ từ tiến vào nàng, thâm nhập sâu vào dững đạo.

“Ừm.” Tinh tế rên rỉ lâu dài mà ngọt lịm, hai chân thon dài hoàn trụ hắn, lưỡi khéo léo dây dưa cùng hắn, bởi vì hắn dịu dàng ra vào mà than nhẹ.

Bàn tay mon trón tuyệt nhũ, đưa đẩy ôm trọn, xoa đầu vú xinh xắn, hắn vuốt ve nàng, khiêu khích mỗi một nơi mẫn cảm của nàng làm cho nàng càng ướt át, nạt hoa theo cứng ngắc của hắn chảy ra, tràn ra triển miên ngọt hương.

Nàng phát ra um ngượng ngùng, Tần Diệu Đường thích nghe nhất thanh âm nàng rên rỉ, buông môi ra hắn khẽ cắn vai mảnh khảnh.

“Gọi ra, ta thích nghe.”

Đỗ Diệu Phù cắn môi, cảm thấy rất ngượng ngùng, hắn lại đâm sâu vào một cái.

“A!” Yêu kiều theo cánh môi tràn ra.

“Thật là dễ nghe.” Tần Diệu Đường kéo nàng để cho nàng giạng chân ngồi ở trên người hắn, như vậy nhiệt thiết có thể đi vào càng sâu, mà tư thế này làm cho vú nàng đối diện hắn, hắn há miệng là có thể ngậm vú nhỏ ngon miệng.

Mút lấy nhũ thịt ti mĩ, bàn tay to chế trụ eo nhỏ hắn dùng lực đỉnh lên trên, đảo nhập nhụy hoa yếu ớt muốn cho nàng phát ra thanh âm dễ nghe.

Thân thể mềm mại như nhạc khí tốt nhất, khi hắn ngậm mút sẽ tấu ra thanh âm mê người, thanh âm này là hắn độc hưởng.

Khi hắn tiến công Đỗ Diệu Phù rốt cuộc nén không được thanh âm, ngửa đầu tóc đen tán loạn, tay nhỏ bé hoàn gáy của hắn, hai vú bị hắn liếm mút, mà hoa bị dưới thân bị hắn giữ lấy, một lần lại một lần xô xuyên qua.

Chất lỏng ẩm ướt chảy ra nhiễm ướt hạ thân hai người, lại càng câu động dục vọng của hắn, ngón tay nắm nụ hoa xoa bóp thật mạnh.

Nàng run rẩy thân thể phiếm hồng, nháy mắt hoa huyết buộc chặt ẩm ướt nhỏ từng giọt làm cho Tần Diệu Đường điên cuồng.

Hắn thật mạnh đỉnh lên trên hường thụ vẻ đẹp chắc chắn của nàng, lưỡi cuốn lấy một đầu vú thật mạnh ngậm mút, bụng dưới cũng cuồng mãnh tiến vào, đem dịch nóng sái ra.

Cảm nhận được của hắn nóng rực, hơi thở Đỗ Diệu Phù mảnh mai, mềm nhũn dựa vào lồng ngực ẩm ướt, Tần Diệu Đường cúi đầu khẽ hôn lên trán phiếm hồng mềm mại, ôm nàng nằm xuống, hắn vẫn chôn ở trong cơ thể nàng, luyến tiếc rời đi.

Hai người hô hấp nhẹ nhàng, hắn triển miên vô về mái tóc mềm khẽ hôn đôi môi xinh đẹp, hôn mỗi một tác trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cuối cùng dừng ở cánh môi.

Nhẹ nhàng hôn, một chút lại một chút giống như hôn thể nào cũng không đủ.

Đỗ Diệu Phù hơi thở rối loạn nhìn hắn, cánh môi bị hắn hôn sưng đỏ, tê dại đau, miệng đều là hương vị của hắn.

Nàng muốn mở miệng lại không biết nên nói cái gì, sợ phá hư yên tĩnh ngọt ngào của lúc này.

Nhìn ra suy nghĩ nàng Tần Diệu Đường than nhẹ, đem mặt nàng vùi vào trong lòng, dịu dàng ôm nàng “Ngủ đi!” Có lẽ hắn cũng sợ phá hư bình yên lúc này, cũng giống như nàng tạm thời lựa chọn trốn tránh.

Đỗ Diệu Phù trừng mắt nhìn, hít hơi thở dễ ngủ, mỗi một tập thượng chỉ chốc lát sau liền ngủ say.

Mà hắn nghe hô hấp an ổn của nàng, ngón tay vẫn không thôi vô về tóc của nàng, cánh tay giữ lấy nàng kéo vào trong ngực.

Rốt cục lại ôm chặt nàng.

Lần này mặc kệ nàng muốn hay không, có nguyện ý hay không, hắn cũng sẽ không buông tay.

.....

Tiếng bước chân ồn nóng từ ngoài cửa vang lên, Tần Diệu Đường mở mắt ra nhìn người ngủ ở trong lòng, con người đen phiếm dịu dàng, khóe môi chưa gọi lên cửa phòng đã bị người dùng sức đẩy ra.

“Đỗ Diệu Phù, cậu.”

Kế tiếp là trầm mặc, người tới trừng lớn mắt nhìn nam nhân xuất hiện ở trên giường cộng với hương vị trong phòng, xanh đen trên mặt Giang Sơ Vi lần lượt thay đổi, lập tức phát ra gào thét. “Chết tiệt! Tên vương bát đần này là ai?”

Gào thét thật lớn ở sáng sớm yên tĩnh vang tận mây xanh, chỉ chốc lát sau chung quanh liền phát ra bồi rồi tiếng bước chân.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Tỷ, phát sinh chuyện gì?” Cùng ở một viện Giang Hạo Thừa ngay cả ngoại sam cũng không kịp mặc, nhanh chân lao tới.

Nói giỡn! Lão tỷ có thai không thể xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Giang Hạo Thừa chạy đến bên người Giang Sơ Vi, theo ánh mắt lão tỷ nhìn vào trong phòng, hắn nhanh chóng mở lớn miệng.

“Đại, đại, đại cữu tử.” Tình hình này là sao đây?

Tần Diệu Đường trong miệng hắn là đại cữu tử, là đại sư huynh Cổ Vân Bảo cũng là đệ tử đầu tiên của nhạc phụ, cá tính lãnh đạm trầm mặc, bất quá cũng là người khiêm tốn. Mà “Quần tử” này giờ cả người trần trụi nằm trên giường Diệu Diệu, nhìn giường xóc xệch, y phục vứt đầy trên mặt đất, còn hương vị ham muốn trong phòng, người sáng suốt vừa thấy đã biết xảy ra chuyện gì.

Giang Hạo Thừa mở lớn miệng, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

“Có gì vậy? Có gì vậy?”

Trúc viện ồn ào cũng đưa tới một đồng người. Nói giỡn, đây chính là biệt viện của hoàng hậu và công chúa vào ở, xảy ra chuyện gì Cổ Vân Bảo bọn họ bồi thường không nổi nha!

“Ack. Đại sư huynh?” Các sư huynh đệ Cổ Vân Bảo về mặt giống như đức Giang Hạo Thừa.

Trời ơi! Khi nào thì đại sư huynh lại thành hải hoa tặc nha? Hơn nữa hoa gì không hái, lại hái đóa hoa Phù Dung công chúa này, còn bị người bắt quả tang, cái này xong đời!

“Diệu Đường ca?” Tống Đệ Nhi cũng kinh ngạc tròn to mắt, đây, đây, đây không phải phòng ở của công chúa sao? Vậy, vậy trong chăn bông là

“Hết thầy đi ra ngoài cho ta!” Từ lúc có người xông tới, Tần Diệu Đường đã dùng chăn che kín Đỗ Diệu Phù, không cho nàng bị nhìn miến nào. Hắn lạnh lùng nhìn mọi người, “Đi ra ngoài!”

Mọi người bị ánh mắt của hắn dọa sợ tới mức không dám lại nhìn, vội vàng rời khỏi bất quá không bao gồm Giang nữ vương.

“Ngươi là ai vậy? Tại sao ở trên giường Diệu Diệu? Dựa vào cái gì! Ngươi không phải là tên đã nam nhân bắt nạt Diệu Diệu chứ?” Càng nhìn càng thấy có thể, Giang Sơ Vi muốn xông lên đề dè dặt nhân.

Giang Hạo Thừa vội vàng kéo lão tỷ ,sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra,“Tỷ, đừng kích động,tỷ đừng quên tỷ hiện tại là phụ nữ có thai!” Nói nửa đại cứu tử cũng không thể trêu vào đâu!

Đứng,nàng là phụ nữ có thai. Giang Sơ Vi đưa một ngón tay.”A Hạo, lên!”

Lên? Giang Hạo Thừa đỏ mồ hôi, hắn làm sao đánh thắng được đại cứu tử? Đành phải nhìn cầu cứu lão bà bên cạnh.“Lão bà.”

“Không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của ta.” Con người Tần Diệu Đường lãnh hạ,cho dù người trước mắt là đương kim hoàng hậu hắn cũng không để vào mắt.

Giang Hạo Thừa nhanh kéo lão tỷ đi.

“Kéo cái gì?” Giang Sơ Vi há ra đê đê, nàng trừng mắt Tần Diệu Đường không hề sợ đôi mắt lạnh lùng kia.

“Nói cho người biết, tính nhẫn nại của lão nương cũng có hạn,ta chỉ cho các người thời gian mặt tốt y phục.” Nói xong nàng bước khỏi cửa phòng,dùng sức đóng cửa lại.

Trải qua một màn nháo như vậy, Đỗ Diệu Phù cũng tỉnh,nàng đỏ mặt, xấu hổ cúi thấp mặt.

Tần Diệu Đường xuống giường mặc y phục, thấy nàng bất động cúi đầu ngồi ở trên giường,hắn đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.“Nàng ta tại sao gọi nàng là Diệu Diệu?”

“Bởi vì ta không phải Bùi Thiệu Thanh.” Đỗ Diệu Phù nhìn chăm chú vào hắn, con người chớp động.

Tần Diệu Đường nhíu mày lại, đang muốn nói cái gì thì cửa phòng lại bị người thô lỗ dùng chân đá văng ra.

“A! Y phục mặc xong chưa?” Giang Sơ Vi không kiên nhẫn.

“Tỷ,tỷ đang có thai! Xin tỷ đừng quá thô lỗ.” Đây là thanh âm kinh hãi của Giang Hạo Thừa

Tần Diệu Đường nhíu mày lạnh lùng nhìn chăm chú cửa phòng, có xúc động muốn phong lại miệng hoàng hậu.

“Đến đây, trước mặc y phục vào.” Hắn lấy y phục đưa cho Đỗ Diệu Phù.

“Ừm!” Đỗ Diệu Phù ngoan ngoãn mặc xong y phục.

Lông mày Tần Diệu Đường nhăn lại càng chặt, trong lòng dâng lên một chút quái dị.

Đỗ Diệu Phù vừa mới cầm y phục,cửa đã bị đá văng ra.

Giang Sơ Vi vọt vào phòng, trực tiếp nhắm phía Đỗ Diệu Phù,kéo nàng ra phía sau để mình che trở,ngẩng đầu trừng Tần Diệu Đường.“Ngươi, tên gọi là gì?”

“Tần Diệu Đường.” Tần Diệu Đường trả lời, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Đỗ Diệu Phù.

“Ngươi là ai? Có quan hệ gì với Diệu Diệu? Một năm trước hại Diệu Diệu rơi xuống vực có phải là ngươi hay không?” Giang Sơ Vi luân phiên ép hỏi.

Mặc kệ Diệu Diệu trong miệng nàng là ai, Tần Diệu Đường chỉ nói:“Nàng là nữ nhân của ta. Về phần chuyện rơi xuống vực,ta nghĩ cô hẳn là nên hỏi nàng.” Nghĩ đến chuyện nàng trốn khỏi hắn,hắn vẫn còn phần nộ.

Giang Sơ Vi nhíu mày quay đầu nhìn về phía Đỗ Diệu Phù, lời nàng ra phía trước.“Diệu Diệu,cậu nói xem, có phải người này hại cậu rơi xuống vực không?”

Đỗ Diệu Phù cắn môi nhìn Giang Sơ Vi, lại nhìn về phía Tần Diệu Đường,cuối cùng chậm rãi lắc đầu.“Không phải, Sơ Vi,không liên quan đến hắn.”

“Thực sự?” Giang Sơ Vi không tin.

“Ừm!” Đỗ Diệu Phù mỉm cười lại nhìn về phía Tần Diệu Đường, trong mắt phiếm dục dăng.“Ừm, không liên quan đến hắn.”

Tần Diệu Đường lại lạnh lùng dùng sức bắt lấy Đỗ Diệu Phù,kéo nàng đến trước người.

Không nghĩ tới họ Tần kia đột nhiên động thủ, Giang Sơ Vi rống giận.“A! Ngươi làm cái gì?”

“Ngươi là ai?” Tần Diệu Đường trừng mắt nhìn Đỗ Diệu Phù, nắm chặt cổ tay phải, trong mắt là kinh nghi và nghiêm nghị. “Ngươi không phải nàng, ngươi là ai?”

“Đau quá, buông!” Đỗ Diệu Phù cảm lấy cổ tay phải, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến nhúu lại, hốc mắt mơ hồ phiếm lệ.

Giang Sơ Vi lập tức muốn lên phía trước cứu người. “A! Tên hỗn đản này muốn làm sao…… A!” Bị thô lỗ đẩy ra, may mắn Giang Hạo Thừa bảo vệ nàng.

Nhìn thấy lão tỷ bị ức hiếp, Giang Hạo Thừa cũng nổi giận, mặc kệ trước mắt là đại cữu tử vô công cao cường như thế nào, “Chết tiết! Ngươi dám động tỷ của ta?”

“Đợi chút.” Giang Sơ Vi lại đột nhiên ngăn lại đệ đệ, hoài nghi nhìn Đỗ Diệu Phù.

Tần Diệu Đường không để ý tới bọn họ, lãnh mâu nhìn thẳng Đỗ Diệu Phù. “Ngươi là ai?” Không phải nàng, người trước mắt không phải nàng!

Rõ ràng dung mạo giống nhau, rõ ràng nàng tối hôm qua vẫn ngủ ở trong lòng hân, nhưng tỉnh lại không thấy nàng, người trước mắt này là ai vậy?

“Ngươi đang nói cái gì?” Đỗ Diệu Phù rung rung lắc đầu, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, nàng quay đầu nhìn về phía Giang Sơ Vi. “Sơ Vi, cứu ta!”

Lông mày Giang Sơ Vi nhíu chặt lại, một đôi mắt thẳng trừng Đỗ Diệu Phù.

“Cái gì! Ngươi là ai?” Giang Hạo Thừa lại mở miệng đầu tiên, kinh ngạc nhìn Đỗ Diệu Phù. “Tỷ, nàng không phải Diệu Diệu, tuyệt đối không phải!”

Hắn biết Đỗ Diệu Phù không phải như vậy, nàng tuyệt không cầu cứu người khác, cũng tuyệt không lộ ra bộ dáng nhu nhược.

“Ngươi là ai?” Giang Sơ Vi rốt cục mở miệng, hung hăng trừng nữ nhân trước mắt. “Diệu Diệu đâu?”

Đỗ Diệu Phù gục đầu xuống, bả vai run rẩy, sau đó là nhỏ vụn thanh âm, cuối cùng chuyển thành tiếng cười to. Nàng ngẩng đầu nhìn mọi người, lúc này trên mặt không có một tia nhu nhược, mặt lộ vẻ hung dữ và giễu cợt. “Diệu Diệu? Cái gì Diệu Diệu? Các ngươi là nói kẻ trộm chiếm lấy thân thể ta sao? Ha ha…… Các ngươi đừng nghĩ đến nàng, ta đã trở về, thân thể này là của ta! Ta là Bùi Thiệu Thanh!”

Nàng lại nhìn về phía Tần Diệu Đường, sắc mặt chuyển vì ôn nhu, thân thể tựa vào hắn.

Tần Diệu Đường lại lui ra phía sau, khinh thường bỏ tay nàng ra.

Bùi Thiệu Thanh lập tức giận tái mặt, hung hăng trừng mắt hắn, tiện đà chê cười. “Ngươi bài xích ta? Ha ha! Ngươi đã quên sao? Tối hôm qua hai người chúng ta hoan ái, ngươi không phải ôm ta rất chặt sao……”

“Người ta ôm không phải ngươi.” Cùng khuôn mặt nhưng ánh mắt người trước mặt lại giống độc xà, cho dù nàng che giấu cỡ nào hắn vẫn có thể cảm giác được, nàng không phải nàng ta.

Nàng kia ánh mắt kiên nghị và chân thành. Nàng có lẽ có chút gian trá, có chút thông minh nhưng ánh mắt của nàng luôn trong suốt giống ngọc lưu ly dưới ánh mặt trời, thật sâu hấp dẫn hắn.

“Có cái gì không giống? Không phải đều là cơ thể của ta sao?” Bùi Thiệu Thanh xông lên phía trước, cổ chấp nhìn Tần Diệu Đường. “Ngươi có thể yêu nàng, tại sao không thể yêu ta?”

Nàng yêu hắn nha!

Từ nhỏ đến lớn nàng vẫn nhìn hắn, không có người nào so với nàng hiểu hắn, tại sao hắn luôn coi thường nàng, không xem nàng tồn tại?

Mà Đỗ Diệu Phù kia lại dựa vào cái gì có hắn? Dựa vào cái gì?

“Ngươi là của ta! Là của ta! Là của ta!” Bùi Thiệu Thanh điên cuồng hô to, mắt đỏ lên cùng vẻ mặt âm lệ làm cho người ta sợ hãi.

“Ta không thuộc về ngươi.” Tần Diệu Đường vẫn lãnh đạm, ánh mắt nhìn nàng không chứa một tia cảm tình. “Trả lại nàng cho ta.”

“Nàng? Ha ha ha ha……” Bùi Thiệu Thanh cười to, từ từ nhìn chung quanh mọi người, “Các ngươi đều muốn nàng? Đều muốn nàng?” Nàng chỉ vào tỷ đệ Giang gia, lại nhìn hướng Tần Diệu Đường, trong mắt là tàn nhẫn.

“Đừng mơ!” Bùi Thiệu Thanh xông về phía bàn trang điểm, cầm lấy một cây kéo nhỏ đặt ngay cổ.

“Ngươi làm cái gì?” Giang Sơ Vi tiến lên.

“Đừng tới đây!” Bùi Thiệu Thanh đỏ mắt gào thét, cây kéo sắc bén rơi vào da thịt, máu tươi chảy xuống, “Đừng ép ta, bằng không ta liền chết chung với nàng.”

Giang Sơ Vi ngừng lại cước bộ, không dám đi lên phía trước.

Bùi Thiệu Thanh nhìn về phía Tần Diệu Đường, nở nụ cười dịu dàng. “Người muốn gặp nàng sao? Lấy ta, ta sẽ cho người thấy nàng, bằng không ta sẽ khiến cho nàng vĩnh viễn biến mất.”

Tần Diệu Đường nhìn nàng không nói.

“Như thế nào?” Bùi Thiệu Thanh dùng sức, máu tươi chảy ra càng nhiều, “Người không quan tâm nàng bị thương sao? Hừm?”

Ánh mắt Tần Diệu Đường lạnh như băng, cánh tay hiện lên gân xanh. “Được.....”

“Không!” Bùi Thiệu Thanh đột nhiên buông tay, cây kéo rơi xuống mặt đất, “Người còn dám xuất hiện? Ta không cho phép! Cút! Cút!” Nàng ôm đầu điên cuồng hét lên.

Đột nhiên biến hóa làm cho mọi người kinh ngạc.

“A a a –” Bùi Thiệu Thanh đột nhiên lăn lộn trên mặt đất, cuối cùng chậm rãi ngừng lại. Chỉ chốc lát sau thân thể ngã xuống thân mình đột nhiên bò dậy, nàng ngẩng đầu, mở đôi mắt mệt mỏi.

Mắt Tần Diệu Đường sáng lên, nhanh chóng tiến lên ôm lấy nàng, thân thể mơ hồ run rẩy, bàn tay to che vết thương ngay cổ nàng.

Nàng vô lực nằm ở trong lòng hắn, hô hấp mỏng manh, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra mạch máu xanh trắng.

“Diệu Diệu!” Nhận ra là Đỗ Diệu Phù, Giang Sơ Vi nhanh chóng ngồi xổm người xuống. “Diệu Diệu, cậu thế nào?”

“Sơ, Sơ Vi.....” Đỗ Diệu Phù muốn nặn ra nụ cười, nhưng nàng mệt mỏi quá mệt mỏi quá, trước mắt đột nhiên một mảnh tối đen, nàng mềm nhũn ngã đi.

.....

Ánh sáng yếu ớt nhẹ nhàng lóe ra.

Tần Diệu Đường ngồi ở bên giường nắm bàn tay nhỏ bé, trông mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chú nàng ngủ say. Sắc mặt của nàng vẫn trắng như tuyết, ngay cả môi cũng không có một tia huyết sắc.

Buổi sáng xảy ra chuyện đó làm cho bọn họ kinh hãi, còn nàng mê man cả một ngày, bọn họ lại sợ tỉnh lại vẫn là Bùi Thiệu Thanh.

Sự tỉnh tại sao như vậy? Hắn hỏi Giang Sơ Vi.

Còn hỏi Diệu Diệu trong miệng bọn họ là ai? Thân thể này tại sao lại có hai linh hồn?

Sắc mặt Giang Sơ Vi cũng nặng nề, nàng nhìn Tần Diệu Đường chỉ bỏ lại một câu. “Muốn biết thì hỏi Diệu Diệu.” Sau đó rời khỏi đi.

Những người khác đối với tình huống quỷ dị này tìm không được đầu mối nhưng cũng biết tình thế nghiêm trọng cho nên không ai dám quấy rầy, để cho Tần Diệu Đường canh giữ ở trong phòng.

Tần Diệu Đường vẫn nhìn nàng, trong lòng ngưng trọng khi nhìn thấy nàng ngủ say mặt tiếp run rẩy, trái tim của hắn không khỏi co rút, ngừng lại hô hấp.

Khi nhìn đến con mắt trong suốt quyến luyến, Tần Diệu Đường đưa tay nhẹ vỗ về mặt nàng. “Tỉnh à?”

Đỗ Diệu Phù nhẹ nhàng chớp mắt, nhận ra đây là phòng nàng ở Cổ Vân Bảo, “Chàng.....” tại sao ở đây?

“Đến uống nước trước.” Tần Diệu Đường nâng nàng dậy, để cho nàng nằm ở trong lòng, đem chén trà đặt lên môi khô nứt.

Đỗ Diệu Phù quả thật cũng khát, hé miệng uống nước.

Chờ nàng uống xong nước, Tần Diệu Đường đặt nàng xuống, đi đến bên cạnh bàn bỏ chén trà xuống lại cầm lấy chén cháo đặt ở trên lò lửa nhỏ.

“Ngủ cả một ngày nàng chắc đói bụng rồi?” Múc một muỗng cháo, hắn nhẹ nhàng thổi lạnh, đưa tới bên môi nàng.

Đỗ Diệu Phù nhìn hắn, hé miệng ăn cháo. Cháo ngọt phẩm hương thơm do ninh lâu mà hạt gạo mềm non, nhẹ nhàng trượt vào trong miệng ấm lòng nàng.

Hắn dứt, nàng ăn, hai người không nói một lời, không khí cũng là ấm áp ngọt ngào.

Nàng ăn xong cháo, Tần Diệu Đường buông bát, cầm khăn lau miệng giúp nàng, cánh tay dịu dàng ôm nàng vào trong lòng, bàn tay to nhẹ vuốt ve mái tóc mềm mại.

Đỗ Diệu Phù tựa trong ngực nghe tiếng tim đập của hắn, đôi mắt khẽ chớp. “Ta không phải Bùi Thiệu Thanh.” Nàng nhẹ nhàng mở miệng.

“Ừ!” Hấn đáp nhẹ.

“Ta tên là Đỗ Diệu Phù, ta không phải người thế giới này.....” Nàng đem chuyện xảy ra ở trên người nàng nhất nhất nói cho hấn nghe.

Mà hấn nghe tuy rằng có chút thần kỳ nhưng hấn tin tưởng nàng.

“Thân thể này quả thật của Bùi Thiệu Thanh, nàng muốn lấy trở về hấn là.” Lời này vừa ra, cánh tay ôm nàng càng buộc chặt.

“Cho nên nàng muốn đem thân thể trả lại cho nàng sao?” Hấn thấp giọng hỏi.

“Ta.....” Đỗ Diệu Phù không biết, nơi này có Sơ Vi, có A Hạo, có hoàng đế ca ca, có thái hậu mẫu thân..... Nàng luyến tiếc, nàng muốn sống tiếp ở đây.

Hơn nữa..... Nàng nhìn hấn, nàng cũng luyến tiếc hấn.

“Chàng..... Vì sao nhận được ta?” Vì sao có thể nhận ra nàng và Bùi Thiệu Thanh ?

Tần Diệu Đường cúi đầu nhìn nàng, đầu ngón tay mon trón mắt của nàng, “Nữ nhân của ta ta làm sao nhận không được?” Ngực khí của hấn khẳng định không chút do dự.

Đỗ Diệu Phù lại nghe đến bên tai phiếm hồng, khuôn mặt tái nhợt mơ hồ nổi lên đỏ ửng, “Ai là nữ nhân của ngươi? Ngươi rõ ràng có Diệp Nhi, còn thành thân.....”

“Ta không thành thân với Diệp Nhi.” Tần Diệu Đường cắt đứt lời nàng, “Người Diệp Nhi thích là nhị sư đệ của ta, nửa năm trước nàng thành thân là gả cho nhị sư đệ.” Hấn dừng một chút, rồi mới nói tiếp, “Một năm trước nàng xuất hiện ở Tương thành là vì nhị sư đệ ở Tương thành.”

Đỗ Diệu Phù nghe sững sốt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch.

“Còn gì nữa ? Nàng còn muốn biết cái gì?” Tần Diệu Đường nhìn nàng, trong mắt sùng nịch làm cho tâm hồ rung động, đưa tới dững khi.

“Chàng tại sao hư hỏng đối với ta như vậy? Vì sao khi dễ ta? Ngươi..... Đem ta làm cái gì?”

“Bởi vì ta chỉ biết có phương pháp này.” Tần Diệu Đường không được tự nhiên ngừng vuốt tóc, thanh âm có chút thô ráp.

“Ngay từ đầu chỉ cảm thấy Bùi Thiệu Thanh thay đổi thật thú vị, ai biết cuối cùng ánh mắt lại càng lúc càng rời không được nàng, nhưng trong mắt nàng không có ta, nàng luôn muốn chạy trốn, trốn khỏi ta.”

Cho nên hấn chán nản, chỉ có thể dùng phương pháp bỉ ổi, muốn cho nàng chú ý hấn đặt hấn trong lòng, cho dù chán ghét cũng được ít nhất trong lòng có hấn.

“Cho nên chàng bắt nạt ta, phá hư ta, đối với ta làm nhiều chuyện ác liệt như vậy, chẳng qua muốn ta chú ý chàng?” Đỗ Diệu Phù không hiểu nhìn hấn.

Tần Diệu Đường xấu hổ gật đầu, khuôn mặt tuần mỹ hơi hơi ngả hồng.

“Quá đáng! Trúng thối này!” Đỗ Diệu Phù trừng hấn nhưng khóe miệng lại hơi hơi nhếch lên, hấn ngốc làm cho nàng cảm thấy buồn cười.

Thật là, người bị hại rõ ràng là nàng, nàng bị hấn ức hiếp thật thâm nhưng khi nghe hấn nói như vậy lại nhin không được mềm lòng tha thứ hấn.

“Đàn! Xuẩn! Ngốc!” Nàng mắng hấn nhưng nụ cười trên mặt lại càng lúc càng lớn.

Tần Diệu Đường thẹn quá thành giận đang muốn phản kích, nhưng đập vào mắt cũng là tươi cười của nàng, đây tựa hồ là lần đầu tiên nàng thật lòng cười với hấn.

Ngực thoáng chốc phiếm hồng đậm vui sướng, “Đúng, ta đàn, ta xuẩn, ta khò.” Nàng nhìn hấn cười, hấn để cho nàng mắng.

“Ngươi.....” Đỗ Diệu Phù cắn môi, mắng không nổi nữa.

Tần Diệu Đường hôn nhẹ mắt của nàng, “Đừng rời khỏi ta nữa có được không? Cho dù chán ghét ta cũng không nên làm chuyện nguy hiểm như vậy được không?” Chuyện nàng rơi xuống vực vẫn là nỗi đau trong lòng hấn.

Đỗ Diệu Phù nhẹ nhàng gật đầu, tiến sát vào lòng hấn.

“Ta không trốn.” Nàng thừa nhận, lòng của nàng đặt ở trên người hấn, không biết bắt đầu khi nào trong mắt của nàng có hấn.

Chẳng qua tự ti trong lòng làm cho nàng không dám đối mặt, bởi vậy nàng nhất gan trốn đi, nhưng mà chạy trốn một năm vẫn quên không được hấn.

Tần Diệu Đường ôm chặt nàng, “Vĩnh viễn ở bên người ta, được không?”

Đỗ Diệu Phù muốn gật đầu nhưng lại do dự. “Nhưng còn Bùi Thiệu Thanh.” Nàng sợ, sợ Bùi Thiệu Thanh sẽ không bỏ qua cho nàng.

Chuyện ban ngày nàng thấy rõ ràng, khi đó rõ ràng ở trong thân thể nhưng tay chân lại bị bóng tối vô hình nhốt lại, nàng giãy dụa nhưng bóng tối càng trói buộc nàng chặt hơn làm cho nàng bó tay không còn biện pháp nào, chỉ có thể khăn trương nhìn nhất cử nhất động của Bùi Thiệu Thanh.

Khi Bùi Thiệu Thanh tổn thương chính mình uy hiếp hấn, nàng muốn ngăn cản lại tìm không được phương pháp thoát khỏi, đang lúc nàng không biết làm như thế nào cho phải, lại nghe đến nàng ta mở miệng nói.

Khi đó nàng nôn nóng phần nộ, liều mạng gào thét không muốn, bất chấp tất cả không để ý đau đớn phản kháng mãnh tới đen kia, trong lòng thầm nghĩ. Không thể để cho Bùi Thiệu Thanh thực hiện được?

Không được! Tuyệt đối không được! Bùi Thiệu Thanh! Ta không cho cô làm như vậy –

Nàng phần nộ rống to, mãnh tới đen nháy mắt tan đi, nàng kinh hi phát hiện mình có thể cử động.

Nàng rút cục lấy lại quyền sở hữu thân thể, lý trí cũng hiểu được đây là tạm thời, Bùi Thiệu Thanh sẽ không dễ dàng buông tha.

Nghĩ đến Bùi Thiệu Thanh cố chấp như vậy, trong lòng Đỗ Diệu Phù không khỏi dâng lên sợ hãi.

Nàng ở trong thân thể tận mắt thấy Bùi Thiệu Thanh điên cuồng, không tiếc thương tổn chính mình cũng muốn được tất cả, cố chấp như vậy làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

“Đừng sợ, ta sẽ nghĩ biện pháp.” Biết nàng lo lắng, Tàn Diệu Đường trấn an nàng.

Hắn sẽ không cho nàng biến mất, tuyệt không cho!

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cuộc sống ngày từng ngày đi qua, một thân thể hai linh hồn tranh đoạt lẫn nhau kết quả là làm cho thân thể càng lúc càng suy yếu.

Bùi Thiệu Thanh không phải không có xuất hiện qua, sợ nàng sẽ làm tổn hại thân thể, bởi vậy Bùi Thiệu Thanh vừa xuất hiện Tàn Diệu Đường liền điểm huyết hôn mê, không cho nàng có cơ hội âm ỉ.

Nhưng nếu cứ như vậy lâu dài xuống dưới cũng không phải biện pháp bởi vì thời gian Đỗ Diệu Phù xuất hiện càng lúc càng ít, mỗi khi ngủ nàng đều sợ chính mình sẽ không lại tỉnh lại.

Bởi vậy nàng không dám dễ dàng đi vào giấc ngủ, luôn kiên cường chống tinh thần, ánh mắt ngay cả nhắm cũng không dám nhắm, cũng là Tàn Diệu Đường chịu không được, điểm huyết ngủ ép nàng đi vào giấc ngủ.

“Không được, không được điểm huyết.” Lần này thật vất vả là nàng tỉnh lại, Đỗ Diệu Phù dựa vào trong lòng Tàn Diệu Đường, dùng thanh âm suy yếu cầu xin.

Nàng mất tinh thần, hốc mắt lún xuống, con ngươi tràn ngập tơ máu, gương mặt cũng lốm đi vào, thật ra nàng sắp chống đỡ không nổi nữa.

Mỗi lần tỉnh lại nàng đều cảm thấy rất mệt mỏi, mỗi lần nhắm mắt lại nàng đều là ngủ không tỉnh.

Không thể được, nàng muốn chống đỡ, nàng không muốn biến mất, nàng luyến tiếc.

“Nói chuyện với ta.” Nàng cười với Tàn Diệu Đường thanh âm nhỏ đến cơ hồ nghe không thấy.

Tàn Diệu Đường đau lòng cầm bàn tay khô gầy, mới ngắn ngủn nửa tháng tay nàng lại gầy thành như vậy, làm cho hắn kinh sợ bối rối.

Hắn và Giang Sơ Vi cùng mọi người nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng thế nào cũng vô pháp đuổi đi Linh hồn Bùi Thiệu Thanh, Bùi Thiệu Thanh cố chấp chiếm thân thể, mỗi lần thanh tỉnh chính là la hét muốn Đỗ Diệu Phù biến mất.

Bọn họ biết đây là thân thể Bùi Thiệu Thanh, nàng phải về là đương nhiên nhưng con người luôn ích kỷ. Ở trong lòng bọn họ Đỗ Diệu Phù so với Bùi Thiệu Thanh tuyệt đối quan trọng.

Bọn họ muốn Đỗ Diệu Phù sống, muốn Bùi Thiệu Thanh rời đi.

“Đáng chết! Chẳng lẽ không có biện pháp sao?” Giang Sơ Vi tức giận đến đi tới đi lui, Giang Hạo Thừa kinh hồn táng đảm hộ bên người.

“Tỷ, tỷ đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận bụng của tỷ.....”

“Cẩn thận cái rắm!” Giang Sơ Vi rống giận, “Mỗi lần nhìn đến bộ dáng Bùi Thiệu Thanh càn rỡ kia, ta đều tức đến muốn sảy thai!”

Biết Đỗ Diệu Phù sắp chống đỡ không nổi nữa, mỗi khi Bùi Thiệu Thanh xuất hiện đều đắc ý cười to, sắc mặt tức giận kia làm Giang Sơ Vi quả thật muốn xông tới.

Nếu không thân thể là của Diệu Diệu — đúng, nàng nhận định thân thể này là Diệu Diệu.

Nói đùa, Bùi Thiệu Thanh sau khi té ngựa đã chết, hiện tại sao nhô ra trộn lẫn? Người chết phải nên đi đầu thai chứ.

“Sơ Vi, tỷ đừng tức.....” Thấy bạn tốt bộ dáng nôn nóng, Đỗ Diệu Phù nhẹ giọng trấn an.

“Đệ bảo ta làm sao không tức..... Đáng chết!” Bộ dáng Đỗ Diệu Phù tiêu tụy làm cho Giang Sơ Vi mắng thế nào cũng thấy không đủ, nàng dùng sức hít sâu cực lực chớp đi nước mắt.

Nói cho cùng, đầu sỏ gây nên chính là họ Tần kia!

Giang Sơ Vi quay đầu chuẩn bị tìm người để xả giận, nhưng nhìn đến bộ dáng Tần Diệu Đường nàng há miệng thờ đốc, cũng trách móc nặng nề không nổi nữa.

Diệu Diệu tiêu tụy hẳn cũng không tốt hơn bao nhiêu, mặt tuấn mỹ cũng gầy đi, chau mày, thời điểm Diệu Diệu ngủ say hẳn vẫn canh giữ ở bên cạnh, không ăn không uống, mới gần gần không đến vài ngày hẳn như già đi vài tuổi.

Nàng nghĩ nếu Diệu Diệu mất, nam nhân này hẳn cũng sẽ đi theo Diệu Diệu.....

Người nhìn như đạm mạc vô tình, lạnh lùng không quan tâm thứ gì.

Giang Sơ Vi thờ dãi ở trong lòng, không ngừng tổn hơi thừa lời. “Chết tiệt! Tên Hạ Hầu Dận kia còn chưa đến! Ta nhất định phải giết hắn!”

“Đến đây đến đây, không phải đã đến rồi sao?” Rất xa đã nghe nương tử mắng, thân là quân vương Hạ Hầu Dận trong lòng không có cách nào.

Vừa thấy Hạ Hầu Dận đến, Giang Sơ Vi lập tức xông lên phía trước dùng sức níu vạt áo của hắn. “Làm sao? Có biện pháp nào không?” Nàng mấy ngày trước phái người truyền tin cho hắn, muốn hắn nghĩ biện pháp xử lý tình huống của Diệu Diệu, đường đường đế vương phải tìm đến kỳ nhân dị sĩ, hắn là Hoàng Thượng rõ ràng đi tìm chết quên đi!

Thê tử tốc độ thật nhanh Hạ Hầu Dận sợ tới mức trái tim sắp nhảy ra ngoài, hắn nhanh ôm lấy nàng, “Vi Vi, cẩn thận bụng của nàng.”

“Đừng động bụng của ta!” Giang Sơ Vi gấp đến độ sắp phát điên. “Người đâu? Có hay không tìm được?”

“Này.....” Hạ Hầu Dận chần chờ, thấy Giang Sơ Vi nhìn chăm chăm hắn miễn cưỡng gật đầu. “Xem như có đi!”

Giang Sơ Vi không chấp nhận đáp án này, giận dữ hét: “Có thì có, không có thì không có, cái gì gọi là xem như có?”

Hạ Hầu Dận há mồm nhưng một thanh âm khác so với hắn còn nhanh hơn.

“Linh hồn này mau biến thất.” Thân ảnh thấp bé đi đến trước người Đỗ Diệu Phù, vuốt cằm đánh giá.

Tần Diệu Đường lạnh lùng nhìn hắn, người nọ lại là vẻ mặt vô tội.

“Ta nói là sự thật.”

“Ngươi là ai?” Giang Sơ Vi trừng hắn, tên này từ bụi rậm nào nhô ra a?

Người tới cười hi hi, diện mạo hẳn bình thường, mặc áo tang vải thô làm cho người ta vừa thấy liền quên, chỉ có cặp con ngươi đen không có một tia tạp chất.

“Ta là hắn tìm đến.” Hắn chỉ vào Hạ Hầu Dận.

Hạ Hầu Dận sờ cái mũi, “Ta dấn bố cáo, muốn tìm xem có người nào có thể giải quyết chuyện Diệu Diệu, sau đó hắn đã xuất hiện.”

“Ngươi có thể cứu Diệu nhi?” Ánh mắt Tần Diệu Đường tỏa sáng.

“Ừm.” Người tới xoa cằm, đánh giá Đỗ Diệu Phù, Đỗ Diệu Phù mặc hần nhìn còn mỉm cười với hần.

Thấy Đỗ Diệu Phù còn cười được, người nọ không khỏi kinh ngạc. “Người không sợ sao?”

“Sợ, đương nhiên phải sợ.” Đỗ Diệu Phù nhẹ nhàng chậm rãi trả lời, mỗi một chữ nàng nói ra hao phí thật nhiều khí lực. “Nhưng mà. Bọn họ so với ta càng sợ hơn.”

Nàng dịu dàng nhìn sang Tần Diệu Đường. “Cho nên, ta không thể sợ.”

“Có ý tứ.” Người nọ nở nụ cười. “Người thực kiên cường cho nên mới có thể chống đỡ lâu như vậy.”

Đỗ Diệu Phù quay đầu nhìn hần, trong mắt có mong chờ. “Người có thể giúp ta sao?”

Người nọ không trả lời chỉ tiếp tục đánh giá nàng. “Người từng chịu qua đả thương sao?”

“Ừm!” Đỗ Diệu Phù gật đầu.

“Đây là nguyên nhân.” Người nọ búng tay.

“Vậy là có ý gì?” Tần Diệu Đường truy vấn.

“Điều này chứng tỏ chủ nhân thân thể này sớm đã chết, hiện tại ở lại trong cơ thể chính là một phách.” Biết bọn họ không hiểu hần giải thích rõ ràng hơn một chút.

“Người có ba hồn bảy vía, người sau khi chết hồn phách rời khỏi thể xác, nhưng chủ nhân thân thể này oán niệm quá nặng, bởi vậy ở trong cơ thể lưu lại một phách. Một phách này vốn không có ảnh hưởng gì, thời gian lâu sẽ tản đi, tại vì cô nương bị thương quá nặng, người bị thương linh hồn cũng sẽ bị thương, tại thời điểm này linh hồn người sẽ yếu ớt nhất, bởi vậy mới có thể để cho một phách kia có thể thừa cơ.”

Hần nhìn Đỗ Diệu Phù. “Cô nương có phải sau khi bị thương thì thường nằm ác mộng?”

Đỗ Diệu Phù kinh ngạc gật đầu. “Nhưng cô nương không nhớ rõ nằm mơ cái gì.” Chẳng qua thường bị mộng làm tỉnh lại.

Người nọ mỉm cười, vuốt cằm. “Mộng kia chính là do oán niệm phách quấy phá, nàng ngày ngày đêm đêm quấy nhiễu tâm thần của cô nương, cho cô mất hồn mất vía, cũng là mấu chốt để cô ta tỉnh lại.” Hần nhìn về phía Tần Diệu Đường.

Tần Diệu Đường nhíu mày.

“Phách kia hần là rất chấp nhất đối với công tử?”

“Vô cùng chấp nhất.” Giang Sơ Vi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, mắt đẹp giần trợn mắt Tần Diệu Đường, nàng chỉ biết họa là do hần!

Tần Diệu Đường không để ý tới Giang Sơ Vi nhìn chăm chăm hần, liền hỏi đối phương: “Theo người nói, Diệu nhi có ba hồn bảy vía tại sao đánh không lại nhất phách Bùi Thiệu Thanh?”

“Chắc chắc!” Người tới nhẹ lay động ngón tay. “Các người quá coi thường oán niệm người, nhân hồn hoặc phách một khi sinh oán, oán khí quá nặng sẽ thành ma, bởi vậy có không thể trừ chọc phách oán, hơn nữa.”

Hần nhìn về phía Đỗ Diệu Phù. “Cô nương, phải nhớ muốn sống sót thì không nên quá thiện lương.”

Đỗ Diệu Phù ngẩn ra, thân nhiên cúi đầu.

“Cô nương thiện lương, đối phương lòng dạ lại ác độc, cô không tàn nhẫn bằng đối phương sẽ bị cắn nuốt.” Hần dừng một chút, thật tình nhìn Đỗ Diệu Phù. “Cô nương, ta hỏi cô, cô nương muốn sống tiếp không?”

Đỗ Diệu Phù cúi đầu, Tần Diệu Đường nhanh cầm lấy tay nàng, nàng đưa mắt nhìn hần, ánh mắt của hần trầm tĩnh như nước nhưng nàng lại nhìn thấy hần chấp nhất và quyến luyến đối với nàng.

Ngực đau xót, nàng quay lại nắm tay hần, cánh môi vùng lên.

Vì hần vì những người quan tâm nàng, nàng muốn sống sót. “Ừm, ta muốn sống.”

“Tốt lắm.” Người tới hài lòng gật đầu, vùng tay lên đột nhiên xuất hiện bảy chén đèn hoa sen, vòng thành một vòng tròn.

“Tiến vào vòng tròn sau đó chính là cô nương tự đấu tranh, thắng cô nương sẽ tỉnh, thua cô nương sẽ biến mất.”

“Cái gì? Như vậy sao được?” Giang Sơ Vi kinh hãi kêu gào, nếu không phải Hạ Hầu Dận giữ chặt nàng, nàng sớm nhào đến đánh người.

Mà những người khác nghe xong lời của người thần bí còn chặc chặc lấy làm kỳ lạ, trên đời này lại có chuyện thần kỳ như vậy.

Về phần Giang Hạo Thừa, hắn hoàn toàn nghe không hiểu, trực tiếp chạy không.

Còn lại là Tần Diệu Đường thần sắc bình tĩnh ôm lấy Đỗ Diệu Phù, đem nàng đặt ở trong vòng tròn vây bởi hoa đăng, ngón tay dịu dàng mon trón mặt của nàng.

“Ta chờ nàng, nhớ rõ đừng ngủ lâu quá.”

“Ừm!” Đỗ Diệu Phù gật đầu nhìn mọi người mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Tần Diệu Đường canh giữ ở bên cạnh người, tay vẫn nắm chặt nàng.

Hắn chờ nàng, chờ nàng tỉnh lại –

Bóng tối, bóng bối quen thuộc.

Đỗ Diệu Phù đứng ở trong bóng đêm, trong lòng hiện lên sợ hãi quen thuộc.

Mỗi đêm ở trong mộng, nàng chính là bị bóng tối truy đuổi, còn có thanh âm ở vang lên bên tai nàng, âm u, tiếng thét quỷ mỵ.

“Đưa ta! Trả lại cho ta.”

Đến đây! Nàng nhắm mắt lại theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng mới nâng chân lên nàng lập tức dừng lại.

Không được, không thể chạy! Chạy, nàng liền nhận thua.

Mở mắt ra, nàng nắm chặt lòng bàn tay, bình tĩnh nhìn bốn phía.

Không sợ, nàng không sợ, không có gì phải sợ, đây là mộng của nàng, ở trong mộng của nàng, nàng là lớn nhất.

“A!” Hai chân đột nhiên bị nắm lại, trên mặt đất xuất hiện hai bàn tay dùng sức kéo nàng đi xuống, Đỗ Diệu Phù thét chói tai dùng sức đá bàn tay phía dưới. “Cút! Cút ngay! Bùi Thiệu Thanh! Có giỏi thì ngươi ra ngoài! ít chơi trò xiếc này!”

Nàng không sợ, một chút cũng không sợ!

“Ha ha.” Tiếng cười quỷ dị vang lên trong bóng đêm, một thân ảnh xuất hiện, mắt âm tàn trừng mắt nàng.

Hai người đối lập giống như là hai gương mặt, đồng dạng dung mạo nhưng bất đồng khí chất.

“Ngươi là kẻ trộm! Đem cơ thể của ta trả lại cho ta!”

“Ngươi đã chết.” Đỗ Diệu Phù hất cằm lên, bản thân không được mềm lòng, không được yếu đuối. “Ngươi nên rời khỏi thân thể này chính là ngươi!”

“A –” Bùi Thiệu Thanh rống giận đẩy ngã Đỗ Diệu Phù, dùng sức bóp chặt cổ nàng. “Ngươi dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì được hắn? Thân thể này là của ta! Được hắn cũng là ta! Hắn là của ta!”

“Ừm.” Đỗ Diệu Phù bị bóp cổ đến thở không nổi, mặt toàn bộ đỏ lên, Bùi Thiệu Thanh khí lực quá lớn nàng căn bản không đánh lại nàng.

Không! Nàng không thể thua!

Đỗ Diệu Phù cong đầu gối dùng sức đá lên trên, chạm vào bụng Bùi Thiệu Thanh, nàng thừa dịp Bùi Thiệu Thanh đau đón dùng sức đá văng nàng ra.

“Ack!” Không nghĩ tới Đỗ Diệu Phù dám phản kháng, Bùi Thiệu Thanh đau đón ôm bụng.

Đỗ Diệu Phù khụ dùng sức hít thở, nàng nhìn Bùi Thiệu Thanh, trong mắt không có đồng tình.

“Tần Diệu Đường là người có cảm tình, hắn không phải vật phẩm, không phải là ai có được hắn, mà là ai có thể làm cho hắn yêu thương.” Nàng nhếch cằm lên, gần từng chữ: “Người Tần Diệu Đường yêu là ta, hắn yêu không phải thân thể này, là ta, là linh hồn Đỗ Diệu Phù!”

“Ngươi.” Bùi Thiệu Thanh giận đến đỏ mắt, hận không thể giết nàng, xé nàng ra. “Ngươi đáng chết! Chỉ cần ngươi biến mất hắn chính là của ta!” Nàng nhào đến.

Đỗ Diệu Phù né tránh, sau đó bắt đầu chạy đến phía trước.

Nàng nhìn thấy phía trước có ánh sáng, rất nhỏ, nho nhỏ, nếu không phải nàng vừa vịn nhìn đến căn bản sẽ không chú ý tới.

Tiềm thức nói cho nàng biết ánh sáng nhạt chính là cửa ra.

“Đừng mơ! Ngươi đừng mơ chạy khỏi đây!” Bùi Thiệu Thanh cũng phát hiện ánh sáng kia, nàng chạy đến phía trước kéo lấy tóc Đỗ Diệu Phù.

“A!” Đỗ Diệu Phù đau đến thét chói tai, quay đầu cắn tay nàng.

Bùi Thiệu Thanh đau đến buông ra, Đỗ Diệu Phù tiếp tục chạy đến phía trước.

Không thể thua, tuyệt đối không thể thua!

Nàng muốn sống!

Thật ra nàng tuyệt không thiện lương,nàng rất ích kỷ nhưng là lại sợ ích kỷ sẽ khiến người chán ghét, cho nên làm bộ bản thân rất rất thiện lương.

Nhưng Tần Diệu Đường nắm chặt tay nói cho nàng biết, ích kỷ không sao,hắn sẽ không chán ghét nàng ích kỷ,hắn muốn nàng sống.

Có lẽ nàng chính là luôn luôn chờ hắn nói như vậy,nàng biết rằng hắn không chịu nhận nàng hoàn mỹ, nàng cũng không có tốt như vậy,nàng cũng có thời điểm ích kỷ.

Nước mắt chạy xuống hốc mắt, nàng ra sức chạy,ánh sáng trước mắt càng lúc càng sáng ngời.

Nàng. Muốn ở chung với hắn!

Hắn không thuộc Bùi Thiệu Thanh, hắn là của nàng, bởi vì — hắn yêu nàng.

Mà nàng muốn ở chung một chỗ với hắn, bởi vì — nàng yêu hắn.

Bước vào hào quang, Đỗ Diệu Phù xoay người nhìn Bùi Thiệu Thanh trong bóng tối, nàng nở nụ cười, cao ngạo hất cằm lên.

“Ngươi nên biến mất.” Nàng đưa tay ,trước mắt xuất hiện một cánh cửa.

“Không —” Bùi Thiệu Thanh rống giận,nàng muốn bắt Đỗ Diệu Phù nhưng lại có một bức tường vô hình ngăn cản nàng, nàng dùng sức đánh vào bức tường, hai mắt tinh hồng giận trừng mắt Đỗ Diệu Phù.

“Ngươi không thể! Không thể! Thân thể này là của ta! Là của ta!”

Đúng,thân thể này là của Bùi Thiệu Thanh, nhưng mà. Con mắt hiện lên một chút kiên định còn có vô tình. Nàng ích kỷ, nàng muốn sống, nàng muốn cùng bọn người Sơ Vi bọn ở chung một chỗ, nàng muốn vĩnh viễn ở chung với Tần Diệu Đường,nàng muốn hạnh phúc của nàng.

Cho nên —

Không có gì do dự, Đỗ Diệu Phù dùng sức đóng cửa lại,cũng ngăn lại Bùi Thiệu Thanh rống giận.

Một khắc Đỗ Diệu Phù mở mắt ra,nàng bị ôm chặt vào trong lòng.

Hắn luôn có thể dễ dàng nhận ra nàng.

Đỗ Diệu Phù nở nụ cười đưa tay ôm lấy Tần Diệu Đường.

“Ta chờ được nàng rồi.” Thanh âm của hắn khàn khàn.

“Ừm,ta đã trở về.” Nàng cười, hơi nghẹn ngào.“Sẽ không rời đi nữa chứ?”

“Sẽ không.”

“Vẫn ở lại bên người ta?”

“Đúng!”

“Cả đời?” Hắn hỏi.

“Cả đời.” Nàng đồng ý.

Mà tay hai người vẫn nắm chặt. Cả đời.

Kết thúc

Tần Diệu Đường đưa Đỗ Diệu Phù trở lại Bùi gia.

Nhị lão Bùi gia khi nhìn thấy Đỗ Diệu Phù thì kinh nghi, bộ dạng nàng quá giống Bùi Thiệu Thanh đã mất tích,nhưng rõ ràng là nữ.

Tần Diệu Đường và Đỗ Diệu Phù nhìn nhau, bọn họ sớm bàn phương pháp.

Bọn họ nói cho Bùi phụ biết Đỗ Diệu Phù chính là Bùi Thiệu Thanh, Bùi Thiệu Thanh một năm trước bị thương mất tích, mất đi trí nhớ, sau đó được hoàng hậu cứu, cuối cùng còn được Hoàng Thượng nhận làm nghĩa muội.

Về phần thân nữ nhi của nàng, còn lại là kết quả đại phu nhân giấu diếm, mà Đỗ Diệu Phù hiện tại trí nhớ vẫn không hoàn chỉnh cho nên đối mặt hai lão vẫn thấy xa lạ.

Nói như vậy làm cho hai lão ngạc nhiên không thôi, một năm trước chuyện nữ tử mất tích làm cho Bùi phụ lo lắng, không nghĩ tới trở về lại là nữ nhi. Mặc kệ như thế nào bình an trở về là tốt rồi, Bùi phụ đối với nữ nhi mất đi lại có cảm thấy áy náy, ông quyết định sẽ bồi thường nàng thật tốt.

Qua một khắc, Tần Diệu Đường liền nói cho hai lão, hắn muốn lấy Đỗ Diệu Phù làm vợ, hai lão lại kinh ngạc, ai ngờ càng kinh ngạc hơn là người phía sau.

Hoàng đế hạ thánh chỉ đem Phù Dung công chúa gả cho Bùi gia, thưởng hai vạn ngân lượng, may trang phục tân nương kéo dài suốt một năm, hơn nữa vương đô mở yến ba ngày, toàn thành cùng vui mừng.

Đêm động phòng hoa chúc, tân nương ngồi ở trên hi giường, hai tay đặt lên đầu gối chờ tân lang đến vén hi khăn.

Hồi lâu, tân lang bước vào tân phòng cầm hồng phong li xi đưa cho Hi nương, hi nương và nha hoàn đỏ mặt nói vài câu cát tường sau đó tươi cười rời khỏi.

Tần Diệu Đường cầm lấy hi xứng nhắc hi khăn lên, tân nương từ cửa hắn e lệ ngẩng lên, khuôn mặt thanh tú động lòng người.

Hắn giúp nàng cầm mũ phượng trên châu, nắm tay nhỏ bé đi đến trước bàn.

Đỗ Diệu Phù cúi đầu, cánh môi chứa nụ cười, con ngươi mơ hồ hiện lên âm u, trong nháy mắt con ngươi lại khôi phục thủy nhuận.

Động tác Tần Diệu Đường cũng bị kiềm hãm, con ngươi đen chuyển sang trầm lãnh.

Nàng tới gần hắn, dịu dàng tiến sát trong lòng hắn. “Tướng công.” Thanh âm ngọt ngào làm cho người ta nguyện tan chảy ở trên người nàng.

Tần Diệu Đường cũng không động, cận là cúi xuống môi vừa vặn dán bên tai của nàng, hắn mở miệng, “Xem ra. nàng thiếu giáo huấn.”

Thân thể tân nương từ cứng đờ, “A!” Nàng kinh hô bị ôm lấy để tại trên giường.

Đỗ Diệu Phù lăn một vòng, vô tội chớp mắt, nhìn hắn cười lấy lòng “Chỉ đùa một chút thôi mà!” Tại sao một chút hài hước cũng không có?

“Đùa sao?” Tần Diệu Đường nhún mày nở nụ cười, nhưng lại cười đến làm cho da đầu Đỗ Diệu Phù run lên.

Tần Diệu Đường cầm bầu rượu bạch ngọc đi đến hi giường, khuôn mặt anh tuấn cong lên nụ cười tà ác.

“Rượu hợp cần còn chưa uống.” Đứng ở trước giường, hắn nhìn nàng nhẹ nhàng nhún mày. “Nàng nói xem nàng muốn dùng miệng trên mặt uống? Hay là dùng miệng phía dưới?”

Ack. Đỗ Diệu Phù run rẩy.

Bộ dáng nam nhân này làm cho nàng sợ hãi, nàng biết nàng tiêu rồi.

“Không trả lời? Vậy hai cái miệng nhỏ nhắn đều phải uống!”

“Không! Không được.” Đỗ Diệu Phù khê kêu, nhưng chống không lại nam nhân tà ác.

Đêm động phòng hoa chúc này, tân nương từ hoàn toàn bị ăn sạch sẽ, mặc kệ khóc như thế nào, cầu xin như thế nào cũng không ngừng.

Hu. Nàng quả nhiên vẫn chán ghét hắn –

Sau đó Đỗ Diệu Phù ba ngày ba đêm không xuống được giường hạnh phúc khóc thảm.

[HOÀN]

Bạn đang đọc truyện *Thật Giả Thiệu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

